

taniec
w Polsce
2025

Mapa Tańca

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

Odyseja
Teatr Nowszy, chor. Tomasz Ciesielski
Polska Platforma Tańca 2024

Wydawca: Narodowy Instytut Muzyki i Tańca
dyr. Lech Dzierżanowski

Realizacja badania Biuro Badań Społecznych Question Mark sp. z o.o. na zlecenie
Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca.
Sfinansowano ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Opracowanie raportu: Dataplace.ai

Redakcja merytoryczna NIMiT:
dr Maria Opalka | Kierownik projektu badawczego *Taniec w Polsce 2025*

Konsultacje merytoryczne badań w projekcie *Taniec w Polsce 2025*:
prof. dr hab. Małgorzata Leyko, dr Joanna Szymajda, dr hab. Tomasz Nowak,
prof. ucz., dr adt Jacek Łumiński, Paweł PITZO Mazur, Magdalena Zalipska,
Karolina Bilska, Sonia Nieśpiałowska, dr Grzegorz Pańtak, Ryszard Kalinowski,
Maria Zięba, Sylwia Grzegorzówka, Grażyna Pol, Mariusz Żwierko, Mateusz Czekaj,
Patrycja Alenkuć, Katarzyna Borza

Opracowanie graficzne: Dataplace.ai
Okładka: Beata Początek

Zrealizowano w ramach projektu badawczego *Taniec w Polsce 2025*
Partner merytoryczny projektu: Narodowe Centrum Kultury

© Narodowy Instytut Muzyki i Tańca 2025. Wybrane prawa zastrzeżone.
Niniejsza publikacja jest dostępna na licencji Creative Commons Uznanie autorstwa
– Użycie niekomercyjne 4.0 Międzynarodowa (CC BY-NC 4.0). Dozwolone jest
kopiowanie, rozpowszechnianie i adaptowanie materiału w celach niekomercyjnych,
pod warunkiem podania autorstwa i źródła. Wykorzystanie komercyjne wymaga
uprzedniej zgody wydawcy.

ISBN 978-83-66522-32-9
Publikacja cyfrowa

Sfinansowano ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

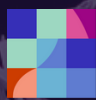

Narodowy Instytut Muzyki i Tańca
ul. Tamka 3, 00-349 Warszawa
nimit.pl
kongrestanca.pl

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
ul. Krakowskie Przedmieście 15, 00-071 Warszawa
gov.pl/web/kultura

dataplace.ai
offline analytics company

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

MAPA TAŃCA POLSKI 2025

Taniec, jako uniwersalna forma ekspresji, rekreacji i sztuki, stanowi kluczowy element krajobrazu kulturalnego Polski. Od rekreacyjnych szkół tańca, przez profesjonalne sceny, aż po oddolne inicjatywy folklorystyczne, jego obecność kształtuje życie społeczne i wpływa na lokalne gospodarki.

Jednak po raz pierwszy, dzięki zaawansowanej analityce geoprzestrzennej, możemy precyzyjnie zmierzyć i zrozumieć ten fenomen. Gdzie w Polsce tańczy się najwięcej? Jak daleko Polacy mają do najbliższej szkoły tańca? I gdzie leży największy, niewykorzystany potencjał dla rozwoju tej branży?

Niniejszy raport to pierwsze w Polsce tak kompleksowe, oparte na danych studium ekosystemu tanecznego, które odpowiada na te pytania.

Dataplace.ai

Jesteśmy firmą z branży data science i dostarczamy dane w zakresie customer & location intelligence dla świata offline. Korzystanie z location intelligence pozwala opierać strategiczne decyzje biznesowe o rzetelne dane i analizę, a nie intuicję. Codziennie wspieramy klientów w efektywnym zarządzaniu siecią sprzedaży, ekspansji i optymalizujemy działania marketingowe.

Dzięki technologii location intelligence w dataplace.ai opracowaliśmy autorskie metody przetwarzania lokalizacyjnych danych mobilnych, które z wykorzystaniem uczenia maszynowego określają rzeczywisty ruch. Opracowana przez nas technologia z ponad 90% dokładnością dostarcza informacji o rzeczywistym ruchu.

NIMiT

Narodowy Instytut Muzyki i Tańca to państwowa instytucja kultury, której misją jest działalność na rzecz rozwoju polskiej kultury muzycznej i tanecznej.

Przedmiotem działań Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca jest:

- rozwój i profesjonalizacja środowiska muzycznego i tanecznego,
- edukacja muzyczna i taneczna,
- rozwój infrastruktury i badań naukowych w zakresie muzyki i tańca,
- edukacja kulturalna oraz zwiększanie zainteresowania sztuką muzyki i tańca,
- ochrona i promocja dziedzictwa kulturowego w Polsce i zagranicą.

Narodowy Instytut Muzyki i Tańca zajmuje się także:

- wsparciem działań na rzecz zachowania, przekazu, kontynuacji i rozwoju kultury tradycyjnej,
- włączaniem do nurtu kultury i sztuki artystów i artystek z niepełnosprawnościami.

Instytut Muzyki i Tańca został powołany 1 października 2010 roku przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. 12 maja 2021 roku przekształcił się w Narodowy Instytut Muzyki i Tańca.

SPIIS TREŚCI

Wstęp	s.6
Kategoryzacja punktów tańca	s.9
Metodologia badania	s.10
1. Zakres analizy, definicje kategorii i charakterystyka próby	s.14
1.1. Oglądanie tańca	
1.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych	
1.3. Taniec rekreacyjny	
1.4. Nauka tańca do celów zawodowych	
1.5. Zawodowy trening tańca sportowego	
1.6. Działania para-taneczne	
1.7. Siedziby zespołów folklorystycznych	
1.8. Siedziby NGO-sów związanych z tańcem	
2. Ogólny krajobraz ekosystemu tańca w Polsce	s.22
3. Analiza dostępności geograficznej	s.24
3.1. Oglądanie tańca	
3.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych	
3.3. Taniec rekreacyjny	
3.4. Nauka tańca do celów zawodowych	
3.5. Zawodowy trening tańca sportowego	
3.6. Działania para-taneczne	
3.7. Siedziby zespołów folklorystycznych	
3.8. Siedziby NGO-sów związanych z tańcem	
3.9. Wnioski ogólne	
4. Analiza dostępności populacyjnej	s.45
4.1. Zagęszczenie punktów względem populacji dla miast G10	s.46
4.1.1. Oglądanie tańca	
4.1.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych	
4.1.3. Taniec rekreacyjny	
4.1.4. Nauka tańca do celów zawodowych	
4.1.5. Zawodowy trening tańca sportowego	
4.1.6. Działania para-taneczne	
4.1.7. Wnioski ogólne	

SPIIS TREŚCI

4.2. Dostępność punktów tańca w ujęciu krajowym i wojewódzkim s.54

- 4.2.1. Oglądanie tańca
- 4.2.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych
- 4.2.3. Taniec rekreacyjny
- 4.2.4. Nauka tańca do celów zawodowych
- 4.2.5. Zawodowy trening tańca sportowego
- 4.2.6. Działania para-taneczne
- 4.2.7. Wnioski ogólne

4.3. Dostępność punktów tańca w podziale na grupy wiekowe s.69

5. Analiza behawioralna s.70

5.1. Struktura segmentów w podziale na regiony według kategorii tańca s.73

- 5.1.1. Oglądanie tańca
- 5.1.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych
- 5.1.3. Taniec rekreacyjny
- 5.1.4. Nauka tańca do celów zawodowych
- 5.1.5. Zawodowy trening tańca sportowego
- 5.1.6. Działania para-taneczne
- 5.1.7. Wnioski ogólne

5.2. Rozkład miejsca zamieszkania analizowanej próby tancerzy s.82

5.3. Relacja między miejscem zamieszkania a odwiedzanymi punktami s.84

- 5.3.1. Oglądanie tańca
- 5.3.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych
- 5.3.3. Taniec rekreacyjny
- 5.3.4. Nauka tańca do celów zawodowych
- 5.3.5. Zawodowy trening tańca sportowego
- 5.3.6. Działania para-taneczne
- 5.3.7. Wnioski ogólne

SPIIS TREŚCI

5.4. Współuczestnictwo w kategoriach wśród uczestników	s.92
5.5. Najczęściej odwiedzane kategorie punktów	s.94
5.5.1. Oglądanie tańca	
5.5.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych	
5.5.3. Taniec rekreacyjny	
5.5.4. Działania para-taneczne	
5.5.5. Wnioski ogólne	
6. Analiza obszarów wykluczonych	s.104
6.1. Populacja a obszary wykluczone	s.106
6.1.1. Oglądanie tańca	
6.1.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych	
6.1.3. Taniec rekreacyjny	
6.1.4. Nauka tańca do celów zawodowych	
6.1.5. Zawodowy trening tańca sportowego	
6.1.6. Działania para-taneczne	
6.1.7. Wnioski ogólne	
6.2. Segmenty w obszarach wykluczonych	s.113
6.2.1. Oglądanie tańca	
6.2.2. Nauka tańca do celów rekreacyjnych	
6.2.3. Taniec rekreacyjny	
6.2.4. Nauka tańca do celów zawodowych	
6.2.5. Zawodowy trening tańca sportowego	
6.2.6. Działania para-taneczne	
6.2.7. Wnioski ogólne	

WSTĘP

Niniejsze badanie stanowi pierwszą w Polsce kompleksową, opartą na danych geoprzestrzennych, analizę krajobrazu aktywności tanecznych. Jego nadrzędnym celem jest zmapowanie, skwantyfikowanie i zdiagnozowanie rynku tańca w kraju, aby dostarczyć obiektywnej wiedzy artystom, menedżerom kultury, samorządowcom, inwestorom i badaczom.

Analiza objęła **4410** unikalnych punktów związanych z tańcem na terenie całej Polski. Badanie zostało przeprowadzone przez zespół analityczny dataplace.ai we współpracy merytorycznej z ekspertami Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca (NIMiT).

Badanie pt. Mapa Tańca zostało zrealizowane przez dataplace.ai (PlacemePL Sp. z o.o.) na zlecenie Narodowego Instytutu Muzyki i Tańca w 2025 r. Stanowi część projektu *Taniec w Polsce 2025*.

Celem badania było określenie zasięgu terytorialnego zróżnicowanej oferty kulturalnej i edukacyjnej związanej z tańcem w Polsce. W czasie przygotowań do IV Kongresu Tańca określona została potrzeba utworzenia rzetelnego źródła, w którym zgromadzone byłyby wszystkie miejsca, w których taniec można praktykować (zawodowo czy rekreacyjnie) lub oglądać.

Duże rozproszenie tych miejsc utrudniało dotychczas jednoznaczną segmentację. Niezadowalające wydawały się również efekty badań opartych o metodę tzw. samospisu. Znacząco utrudnione z tego powodu było obiektywne wyznaczenie obszarów wykluczonych z dostępu do oferty tanecznej, w celu wskazania najbardziej newralgicznych celów i strategicznego planowania działań zwiększających świadomość, dostępność i środki finansowe na rozwój sektora tańca w Polsce.

Jest to pierwsze tak kompleksowe badanie zasięgu terytorialnego tańca w Polsce, umożliwiające lepsze zrozumienie obecnej sytuacji w obszarze infrastruktury i dostępności tańca w całym kraju.

Badanie podzielono na kilka etapów realizacji oraz segmentów:

- **Budowa mapy tańca** – kluczowy etap badania, obejmujący wykorzystanie danych zastanych, jak również aktywne budowanie bazy danych obejmujących miejsca związane z tańcem w Polsce. Efektem realizacji tego etapu było utworzenie bazy miejsc związanych ze zróżnicowaną ofertą taneczną, jak również stworzenie interaktywnej mapy tańca umożliwiającej wyszukiwanie miejsc w skali kraju oraz wizualizację dostępności geograficznej tańca w Polsce.
- **Analiza dostępności geograficznej** – analiza geoprzestrzenna ukazująca zróżnicowanie Polski pod względem pokrycia punktami tańca, umożliwiająca również segmentację pod względem typów miejsc tanecznych.
- **Analiza dostępności populacyjnej** – w celu odpowiedzi na pytanie, czy Polacy mogą z łatwością dotrzeć do punktów tańca, którymi są zainteresowani.
- **Analiza behawioralna** – próba odpowiedzi na pytanie, gdzie w Polsce mieszkają osoby tańczące lub zainteresowane tańcem i w jakie interakcje z tańcem wchodzi.
- **Analiza obszarów wykluczonych** – komponent badania, mający umożliwić udzielenie odpowiedzi na pytanie, gdzie jest wciąż potencjał na taniec w Polsce, ale również gdzie są w naszym kraju takie obszary, w których dostęp do tańca lub jego konkretnych segmentów jest utrudniony lub wręcz niemożliwy.

Aby dobrze zrozumieć obecną sytuację branży tanecznej w Polsce, w tym również bariery i wykluczenia z dostępu do niej, przeprowadzona została dogłębna analiza na podstawie zmapowanych miejsc oraz innych, wybranych na drodze konsultacji eksperckich oraz analiz baz danych przestrzennych.

W ten sposób określona została dostępność tych miejsc dla lokalnych społeczności oraz pogłębiona świadomość, jak społeczności te korzystają z miejsc, w których taniec można oglądać, praktykować amatorsko, czy też rozwijać się w tym obszarze zawodowo.

Metodologia badania wykorzystywała technologię *location intelligence* i uczenia maszynowego, pracując na informacjach pochodzących z kilkudziesięciu baz danych geoprzestrzennych oraz na analizie ruchu użytkowników urządzeń mobilnych.

Badanie pozwoliło nie tylko zrozumieć, jak wygląda mapa miejsc tanecznych w Polsce, ale również stworzyć narzędzie dostępne dla środowisk tanecznych – w postaci bazy danych i interaktywnej mapy.

Może ono być wykorzystywane w planowaniu działań w przyszłości, wskazywać, jak niwelować obszary wykluczone, gdzie inwestować w promocję i rozwój oraz w jaki sposób wspierać bardzo szeroko rozumianą branżę taneczną w Polsce. Może okazać się również istotne w rozmowach o pozyskiwaniu funduszy na te cele, zwłaszcza w wymiarze regionalnym.

Niniejszy raport stara się odpowiedzieć na następujące pytania:

- jak i gdzie dziś uprawia się taniec,
- jak Polska różni się wewnętrznie pod względem dostępności oferty tanecznej,
- czy Polacy mają równe szanse w dostępie do oferty artystycznej, rekreacyjnej i edukacyjnej w zakresie tańca,
- oraz gdzie są osoby najbardziej zainteresowane tańcem i aktywnie zaangażowane w jego doświadczanie lub prezentowanie?

KATEGORYZACJA PUNKTÓW TAŃCA

Kategorie opracowano we współpracy z zespołem ekspertów NIMiT oraz badaczy tańca.

W badaniu skupiliśmy się na typach miejsc, a nie na gatunkach czy stylach tańca, ponieważ celem było uchwycenie ich rozmieszczenia w przestrzeni. Gatunki są zmienne i trudne do jednoznacznego przypisania, natomiast instytucje czy obiekty (np. szkoły tańca, teatry, kluby) można łatwo zlokalizować i porównać. Dzięki temu powstał zestaw kategorii, który w sposób spójny i porównywalny pokazuje infrastrukturę taneczną w skali kraju.

W efekcie powstała lista typów miejsc, która w sposób uniwersalny pozwala przyrzeć się rozkładowi przestrzennemu różnorodnych aktywności tanecznych w Polsce. Wyszczególnione ostatecznie kategorie to:

- **Oglądanie tańca:** miejsca publicznej prezentacji tańca (teatry, domy kultury, sale widowiskowe).
- **Nauka tańca do celów rekreacyjnych:** szkoły tańca towarzyskiego, nowoczesnego, salsy itp. dla osób uczących się tańca do celów rekreacyjnych, niekoniecznie nastawionych na profesjonalizację w tym zakresie.
- **Taniec rekreacyjny:** miejsca przeznaczone do swobodnej praktyki tańca (np. kluby taneczne, potańcówki, domy tańca).
- **Nauka tańca do celów zawodowych:** szkoły baletowe, placówki przygotowujące do zawodu tancerza, ośrodki edukacji akademickiej w zawodach tanecznych.
- **Zawodowy trening tańca sportowego:** kluby i ośrodki specjalizujące się w tańcu sportowym w których można trenować taniec z myślą o profesjonalizacji.
- **Działania para-taneczne:** inicjatywy łączące taniec z innymi dziedzinami (np. terapia tańcem).
- **Siedziby zespołów folklorystycznych:** miejsca działalności zespołów folklorystycznych w tym zespołów pieśni i tańca.
- **Siedziby NGO-sów:** biura i adresy siedzib administracyjnych organizacji pozarządowych związanych z tańcem.

METODOLOGIA BADANIA

BAZA PUNKTÓW

W ramach raportu przygotowaliśmy ogólnopolską bazę punktów związanych z tańcem, która obejmuje wszystkie najważniejsze formy uczestnictwa – od oglądania spektakli, przez naukę, po praktyki rekreacyjne i działania środowiskowe.

W tym badaniu „punkt” oznacza konkretną lokalizację przestrzenną, w której faktycznie odbywają się działania związane z tańcem – np. szkołę tańca, teatr, klub czy siedzibę zespołu. Każdy punkt jest więc przypisany do realnego miejsca na mapie i stanowi element infrastruktury tanecznej.

Warto dodać, że pojedynczy punkt może być przypisany do kilku kategorii jednocześnie, jeśli w danej lokalizacji prowadzona jest zróżnicowana działalność (np. teatr, w którym działa również szkoła tańca lub organizowane są wydarzenia rekreacyjne).

Dane gromadziliśmy zarówno z rejestrów instytucji publicznych, jak i poprzez analizę zasobów internetowych, uzupełniając je o własne bazy oraz specjalistyczne źródła branżowe.

W kategorii oglądania tańca punkty zostały zidentyfikowane przede wszystkim dzięki portalowi e-teatr.pl oraz poprzez analizę zasobów internetowych na podstawie słów kluczowych takich jak „teatr muzyczny”, „teatr tańca”, „opera” czy „festiwal tańca”. Dzięki temu uwzględniono zarówno instytucje teatralne i operowe, jak i organizatorów wydarzeń festiwalowych.

Nauka tańca do celów rekreacyjnych została opisana na podstawie wyników analizy zasobów internetowych, w której poszukiwano haseł takich jak „kurs tańca” czy „szkoła tańca”. Pozyskane w ten sposób informacje pozwoliły zidentyfikować szeroką sieć szkół i placówek oferujących zajęcia rekreacyjne, skierowane do osób traktujących taniec jako formę hobby i aktywności ruchowej.

W kategorii tańca rekreacyjnego uwzględniono kluby i dyskoteki, które stanowią miejsca codziennej, nieformalnej praktyki tanecznej. Dane te pozyskano w ramach systematycznej kwerendy internetowej, obejmującej wyszukiwanie i automatyczne gromadzenie informacji z ogólnodostępnych stron internetowych przy użyciu haseł „klub” oraz „dyskoteka”. Zastosowane rozwiązania techniczne pozwoliły na zebranie i ujednolicenie danych o lokalizacjach, które następnie zostały ręcznie zweryfikowane pod kątem ich faktycznego funkcjonowania.

Nauka tańca do celów zawodowych została zdefiniowana w oparciu o oficjalne rejestry rządowe dotyczące fundacji i instytucji kultury, obejmujące szkoły i uczelnie publiczne. Uzupełnienie tej kategorii stanowią szkoły i uczelnie niepubliczne, które oferują kształcenie na poziomie umożliwiającym dalszy rozwój zawodowy i przygotowanie do kariery profesjonalnej.

Kolejną kategorią jest zawodowy trening tańca sportowego, w którym podstawą analizy stały się bazy branżowe – strona Federacji Tańca Sportowego oraz baza Polskiego Towarzystwa Tanecznego. Pozyskane dane pozwoliły określić skalę i rozmieszczenie punktów prowadzących intensywny trening sportowy.

Odrębną kategorię stanowią tzw. działania para-taneczne, opisane w oparciu o autorską bazę punktów, w której znalazły się m.in. miejsca prowadzące zajęcia ruchowe, terapeutyczne czy fitness z elementami tańca.

Ważnym elementem analizy są również siedziby zespołów folklorystycznych, które zidentyfikowano na podstawie danych Polskiej Sekcji CIOFF® – organizacji zrzeszającej stowarzyszenia folklorystyczne i festiwale sztuki ludowej oraz bazy danych NIMiT opracowanej w ramach Ogólnopolskiej Bazy Zespołów Folklorystycznych. Uwzględniono tu zespoły i grupy taneczne działające w oparciu o tradycje ludowe.

Ostatnią kategorię stanowią siedziby NGO-sów związanych z tańcem, które zostały wyodrębnione jako osobny typ instytucji wspierających rozwój i popularyzację tańca w Polsce. Zostały one zmapowane na podstawie kwerend internetowych, a także baz danych przekazanych przez NIMiT oraz otwartego samospisu organizacji tanecznych przeprowadzonego w 2025 roku na potrzeby niniejszego badania.

Wszystkie wymienione źródła połączono w spójną bazę, która umożliwia kompleksową analizę dostępności i rozmieszczenia infrastruktury tanecznej w Polsce, a także identyfikację zarówno obszarów dobrze zagospodarowanych, jak i regionów wykluczonych z poszczególnych form aktywności tanecznej.

Aby zapewnić wysoką jakość i wiarygodność opracowania, wszystkie wymienione źródła zostały poddane kilkustopniowej weryfikacji – zarówno automatycznej, jak i manualnej. Proces przesiewu przeprowadzono wspólnie z NIMiT, eliminując punkty błędnie zaklasyfikowane (np. wyłącznie po nazwie) oraz korygując lokalizacje, które w sposób oczywisty nie odzwierciedlały rzeczywistości (np. miejsca, w których nie obserwowano faktycznego ruchu). Weryfikacja opierała się m.in. na analizie ruchu z urządzeń mobilnych, co pozwoliło potwierdzić aktywność odwiedzin w rzeczywiście funkcjonujących lokalizacjach. Dzięki temu mamy pewność, że raport opiera się wyłącznie na faktycznie istniejących i działających punktach.

Powstała w ten sposób spójna baza umożliwia kompleksową analizę dostępności i rozmieszczenia infrastruktury tanecznej w Polsce, a także identyfikację zarówno obszarów dobrze zagospodarowanych, jak i regionów wykluczonych z poszczególnych form aktywności tanecznej.

Należy podkreślić, że jest to największa tego typu baza miejsc tanecznych w Polsce opracowana do tej pory. Pomimo szerokiego zakresu źródeł i przeprowadzonej weryfikacji danych, baza może zawierać pewne nieścisłości lub braki, które będą sukcesywnie korygowane i uzupełniane w kolejnych etapach rozwoju badania. Możliwe jest również, że nie obejmuje wszystkich miejsc związanych z tańcem, zwłaszcza tych, które nie były możliwe do zidentyfikowania na podstawie zastosowanych metod mapowania i dostępnych źródeł.

ŹRÓDŁA

1. <https://e-teatr.pl/baza-adresowa>
2. <https://bip.mkidn.gov.pl/pages/rejestry-ewidencje-archiwa-wykazy/rejestry-fundacji-i-instytucji-kultury.php>
3. <https://baza.fts-taniec.pl/web/v/kluby>
4. <https://baza.taniec.pl/?v=CW&druk=html>
5. <https://taniec-nowoczesny.pl/>
6. <https://zntsdance.pl/znts/>
7. <https://pztsport.pl/>
8. <https://polskitaniec.org/>
9. <https://www.pft.org.pl/>
10. <https://www.cioff.pl/zespo%C5%82y>
11. <https://taniecpolska.pl/zespoły-folklorystyczne/>

UWAGA METODOLOGICZNA

We tej części raportu prezentujemy jedynie skrócone omówienie podejścia analitycznego. Pełne, szczegółowe opisy metodologii znajdują się w poszczególnych rozdziałach i można się z nimi zapoznać w dalszej części dokumentu.

ANALIZA GEOGRAFICZNA

Analiza opiera się na zebraniu i usystematyzowaniu danych o punktach związanych z tańcem w Polsce oraz ich przedstawieniu w formie map tematycznych. Zastosowane podejście pozwala uchwycić zarówno skalę zjawiska, jak i jego zróżnicowanie przestrzenne, a także wskazać obszary o wysokiej koncentracji aktywności i miejsca, w których występują braki w dostępie do oferty.

ANALIZA POPULACYJNA

W tej części raportu badamy, w jakim stopniu mieszkańcy Polski znajdują się w zasięgu infrastruktury tanecznej. Skupiamy się na potencjalnej dostępności w różnych horyzontach czasowych oraz na zróżnicowaniu regionalnym i wiekowym, aby pokazać, jak rozmieszczenie punktów tańca przekłada się na realne możliwości uczestnictwa.

ANALIZA BEHAWIORALNA

W tej części raportu opisano rzeczywiste wzorce uczestnictwa w aktywnościach tanecznych, korzystając z anonimowych danych lokalizacyjnych z urządzeń mobilnych. Na ich podstawie zidentyfikowano segmenty użytkowników przypisane do różnych form tańca – od oglądania spektakli, przez naukę i rekreację, po trening zawodowy.

Dzięki temu możliwe jest określenie intensywności uczestnictwa, wskazanie różnic regionalnych oraz analiza tzw. przepływów, czyli sytuacji, w których te same osoby angażują się równocześnie w kilka kategorii tańca.

ANALIZA OBSZARÓW WYKLUCZONYCH

W tej części raportu przedstawiono analizę miejsc, w których – mimo obecności znaczącej populacji lub potencjału użytkowników (analizy ruchu użytkowników) – nie występują żadne punkty przypisane do analizowanych kategorii tańca. Celem jest wskazanie obszarów faktycznie pozbawionych dostępu do infrastruktury, a więc takich, gdzie zapotrzebowanie na różnorodną ofertę taneczną może być szczególnie duże.

Dla odróżnienia analizujemy zarówno powiaty „pozornie wykluczone”, czyli otaczające duże miasta i korzystające z ich oferty, jak i powiaty „faktycznie wykluczone”, gdzie brak punktów nie jest kompensowany przez bliskość większych ośrodków. To właśnie ta druga grupa stanowi główny obszar zainteresowania dalszej analizy.

ZAKRES ANALIZY, DEFINICJE KATEGORII I CHARAKTERYSTYKA PRÓBY

1. OGLĄDANIE TAŃCA

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „oglądanie tańca” obejmuje różnorodne formy publicznej prezentacji tańca dostępne dla odbiorców – zarówno w instytucjach kultury posiadających wyspecjalizowaną i programową ofertę spektakli tanecznych, jak i w miejscach, gdzie taniec pojawia się incydentalnie lub jako element wydarzeń o charakterze mieszanym (np. festynów, przeglądów, gal, incydentalnych prezentacji spektakli). W analizie tej kategorii uwzględniono zatem zarówno przestrzenie o wysokim poziomie artystycznym i profesjonalnej oprawie produkcyjnej, jak i miejsca oferujące prezentacje taneczne o charakterze lokalnym, amatorskim lub edukacyjnym.

W przyszłych analizach warto jednak skoncentrować się na wyodrębnieniu instytucji kultury posiadających wyspecjalizowaną i programową ofertę spektakli tanecznych, aby możliwe było pogłębione zbadanie tej wyselekcjonowanej grupy – obejmującej miejsca o wysokim poziomie artystycznym i stałej działalności repertuarowej – oraz bardziej precyzyjna ocena rzeczywistej dostępności profesjonalnych prezentacji tańca w Polsce.

ZAKRES BADANIA I CHARAKTERYSTYKA PRÓBY

Analiza kategorii oglądanie tańca objęła **615 punktów** w całym kraju, w których odnotowano możliwość oglądania prezentacji tanecznych w przestrzeni publicznej, instytucjonalnej lub komercyjnej. Stanowi to **14% wszystkich miejsc tanecznych** ujętych w badaniu.

Przestrzennie, zidentyfikowane lokalizacje obejmują zarówno **instytucje kultury** (np. teatry, domy kultury), jak i **miejsca nieinstytucjonalne** (np. plener, obiekty edukacyjne, sale widowiskowe).

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „nauka tańca do celów rekreacyjnych” obejmuje różnorodne formy aktywności tanecznej podejmowane w celach hobbystycznych, towarzyskich lub prozdrowotnych, bez aspiracji zawodowych. W ramach tej kategorii mieszczą się zajęcia prowadzone w instytucjach kultury, takich jak domy i ośrodki kultury, a także w szkołach tańca i grupach tanecznych.

Do kategorii tej zaliczono również zajęcia realizowane w teatrach dramatycznych, muzycznych i lalkowych, w których organizowane są warsztaty ruchowe i taneczne, oraz w przestrzeniach niezwiązanych bezpośrednio z działalnością artystyczną, jak siłownie czy kluby fitness, które mają w swojej ofercie programy taneczne.

ZAKRES BADANIA I CHARAKTERYSTYKA PRÓBY

Analiza kategorii „nauka tańca do celów rekreacyjnych” objęła **3 275 punktów** w całym kraju, w których zidentyfikowano możliwość uczestniczenia w zajęciach tanecznych o charakterze rekreacyjnym. Stanowi to **74% wszystkich miejsc tanecznych ujętych w badaniu**, a więc zdecydowaną większość dostępnej infrastruktury tanecznej.

Przestrzennie obejmują one **trzy główne grupy lokalizacji**. Pierwszą stanowią **instytucje kultury** – ośrodki i domy kultury, teatry dramatyczne, muzyczne i lalkowe. Drugą grupą są wyspecjalizowane **szkoły tańca** oraz działające w nich grupy taneczne. Trzecią tworzą przestrzenie o profilu rekreacyjnym, takie jak **siłownie i kluby fitness**, które wprowadzają do swojej oferty zajęcia taneczne.

3. TANIEC REKREACYJNY

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „taniec rekreacyjny” obejmuje formy aktywności tanecznej podejmowane w celach rozrywkowych, towarzyskich i integracyjnych, bez formalnej struktury edukacyjnej czy profesjonalnych ambicji artystycznych. W jej ramach mieszczą się przede wszystkim przestrzenie nastawione na rozrywkę i spotkania społeczne, takie jak dyskoteki i kluby. Do kategorii tej zaliczono także domy i ośrodki kultury, w których taniec pojawia się jako element wydarzeń o charakterze rekreacyjnym, a także festiwale i wydarzenia taneczne, koncentrujące się na wspólnym spędzaniu czasu oraz budowaniu społeczności wokół tańca.

Kategoria ta odzwierciedla taniec jako formę spędzania wolnego czasu, łączącą aspekt zabawy, integracji i aktywności ruchowej w nieformalnym, często okazjonalnym kontekście.

ZAKRES BADANIA

Analiza kategorii „taniec rekreacyjny” objęła **842 punkty** w całym kraju, w których zidentyfikowano możliwość uczestniczenia w tańcu rekreacyjnym. Stanowi to **19% wszystkich miejsc tanecznych ujętych w badaniu**.

Zidentyfikowane lokalizacje można podzielić na **trzy główne grupy**. Pierwszą tworzą **przestrzenie o charakterze komercyjnym** – przede wszystkim **dyskoteki i kluby**. Drugą stanowią **instytucje kultury**, takie jak **domy i ośrodki kultury**, które organizują wydarzenia taneczne o charakterze rekreacyjnym. Trzecią grupę wyznaczają **imprezy i festiwale taneczne**, odbywające się cyklicznie w różnych miejscach, które pełnią funkcję okazjonalnych, ale istotnych punktów aktywności tanecznej.

4. NAUKA TAŃCA DO CELÓW ZAWODOWYCH

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „nauka tańca do celów zawodowych” obejmuje formy kształcenia tanecznego ukierunkowane na przygotowanie do pracy artystycznej i profesjonalnej kariery scenicznej. Zajęcia w tym obszarze prowadzone są w wyspecjalizowanych instytucjach i organizacjach, które rozwijają technikę, świadomość ruchową oraz kompetencje artystyczne niezbędne w zawodzie tancerza. Do kategorii zaliczają się licea i szkoły średnie o profilach tanecznych, kierunki akademickie umożliwiające zdobycie wykształcenia w zakresie zawodów tanecznych, szkoły tańca oferujące programy edukacyjne o profilu zawodowym, a także teatry tańca oraz profesjonalne zespoły i grupy taneczne, w których prowadzone są działania o charakterze edukacji tanecznej i choreograficznej.

Kategoria ta wyróżnia się ukierunkowaniem na wysoki poziom artystyczny i intensywną ścieżkę edukacyjną, odróżniając się tym samym od praktyk rekreacyjnych i amatorskich

ZAKRES BADANIA

Analiza objęła **94 miejsca** w całym kraju, w których zidentyfikowano możliwość nauki tańca o charakterze zawodowym. Stanowi to **2% wszystkich miejsc tanecznych ujętych w badaniu**, a więc niewielki, ale wyraźnie wyspecjalizowany segment infrastruktury tanecznej.

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „zawodowy trening tańca sportowego” obejmuje miejsca prowadzące systematyczne i wyspecjalizowane zajęcia przygotowujące do udziału w turniejach, zawodach i rywalizacji sportowej. Ich działalność koncentruje się na kształtowaniu wysokiego poziomu techniki, dyscypliny treningowej oraz rozwijaniu umiejętności niezbędnych w profesjonalnym tańcu sportowym. Do tej kategorii zaliczono przede wszystkim szkoły tańca oraz zespoły i grupy taneczne o profilu sportowym, a w mniejszym zakresie także ośrodki kultury, które w swojej ofercie posiadają sekcje tańca sportowego.

ZAKRES BADANIA

Analiza kategorii "nauka tańca do celów zawodowych" objęła **439 miejsc** w całym kraju, w których zidentyfikowano możliwość prowadzenia zawodowego treningu tańca sportowego. Stanowi to **10% wszystkich miejsc tanecznych ujętych w badaniu**.

Lokalizacje te wyróżniają się intensywnym trybem pracy i ukierunkowaniem na osiągnięcie wyników sportowych, co odróżnia je zarówno od zajęć rekreacyjnych, jak i od edukacji artystycznej *sensu stricto*

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „działania para-taneczne” obejmuje aktywności taneczne towarzyszące innym formom zajęć ruchowych, sportowych lub rekreacyjnych. Są one realizowane w ramach programów dodatkowych i często pełnią funkcję uzupełniającą wobec innych praktyk – na przykład fitnessu, zajęć siłowych czy programów rekreacyjnych w instytucjach kultury. Do kategorii tej zaliczono przede wszystkim szkoły tańca oraz siłownie oferujące zajęcia taneczne, a w mniejszym zakresie także ośrodki kultury, które wprowadzają taniec jako element rozszerzający swoją ofertę.

ZAKRES BADANIA

Analiza kategorii "działania para-taneczne" objęła **135 miejsc** w całym kraju, w których odnotowano obecność działań para-tanecznych. Stanowi to **3% wszystkich miejsc tanecznych ujętych w badaniu**. Lokalizacje te pełnią rolę uzupełniającą wobec głównych form edukacji i rekreacji tanecznej, oferując uczestnikom dodatkowe możliwości kontaktu z tańcem, najczęściej w ramach programów fitness, aktywności prozdrowotnych lub amatorskich praktyk artystycznych.

7. SIEDZIBY ZESPOŁÓW FOLKLORYSTYCZNYCH

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „siedziby zespołów folklorystycznych” obejmuje miejsca funkcjonowania grup i zespołów tanecznych zajmujących się kultywowaniem oraz prezentowaniem tradycji tanecznych. Ich działalność koncentruje się na praktykowaniu tańca w formach odwołujących się do dziedzictwa kulturowego, zarówno w wymiarze lokalnym, jak i ogólnopolskim.

Zespoły folklorystyczne prowadzą regularne próby, przygotowują programy artystyczne i uczestniczą w wydarzeniach o charakterze kulturalnym i edukacyjnym. Do tej kategorii zaliczono głównie ośrodki kultury, przy których funkcjonują zespoły, a także niezależne grupy i zespoły taneczne.

ZAKRES BADANIA

Analiza kategorii "siedziby zespołów folklorystycznych" objęła **254 miejsca** w całym kraju, w których funkcjonują zespoły folklorystyczne. Stanowi to **6% wszystkich miejsc tanecznych ujętych w badaniu**. Lokalizacje te pełnią istotną rolę w utrwalaniu i popularyzacji tradycji tanecznych, łącząc funkcję edukacyjną, artystyczną i integracyjną.

8. SIEDZIBY NGO-SÓW ZWIĄZANYCH Z TAŃCEM

DEFINICJA KATEGORII I KONTEKST

Kategoria „siedziby NGO-sów związanych z tańcem” obejmuje lokalizacje organizacji pozarządowych, których działalność skupia się na tańcu – zarówno w wymiarze edukacyjnym i artystycznym, jak i społecznym czy integracyjnym. Organizacje te prowadzą własne programy warsztatowe, projekty artystyczne, działania animacyjne oraz inicjatywy wspierające rozwój środowiska tanecznego. Stanowią one ważny element ekosystemu, działając często niezależnie od instytucji kultury i komercyjnych szkół tańca, a jednocześnie poszerzając dostęp do różnych form praktyk tanecznych.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że miejsca te, nie są najczęściej miejscami działalności merytorycznej i artystycznej tych NGO-sów, które wskazują braki infrastrukturalne i lokalowe. Są to najczęściej miejsca, będące administracyjnymi siedzibami, biurami tych organizacji pozarządowych, pokazując wciąż jednak skalę dostępności oraz oddziaływania III sektora w ekosystemie tańca.

ZAKRES BADANIA

Analiza kategorii "siedziby NGO-sów związanych z tańcem" objęła **27 miejsc** w całym kraju, w których zidentyfikowano siedziby NGO-sów zajmujących się tańcem. Stanowi to **mniej niż 1% wszystkich miejsc tanecznych ujętych w badaniu**. Lokalizacje te funkcjonują jako osobne przestrzenie organizacyjne, w których realizowane są projekty, warsztaty i działania wspierające rozwój tańca w wymiarze lokalnym i ogólnopolskim.

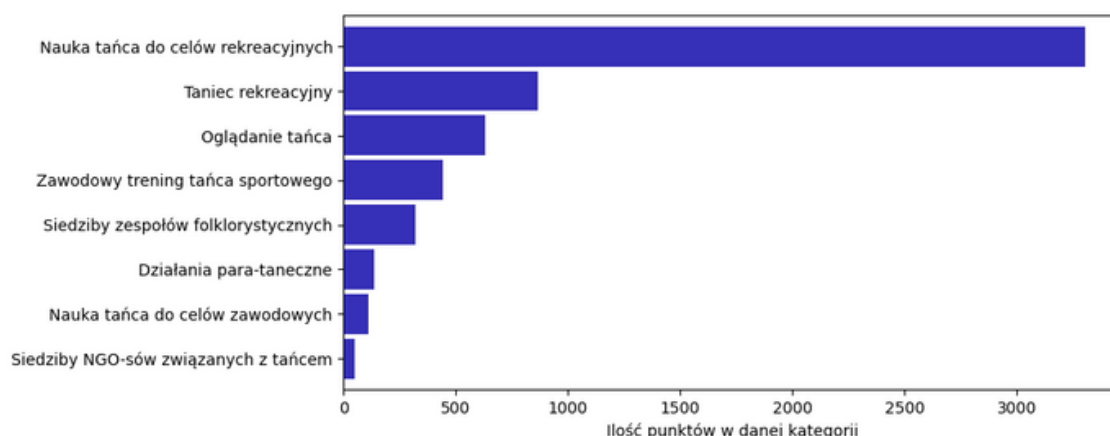
Należy jednak podkreślić, że baza może nie być kompletna, ponieważ w tym obszarze metoda mapowania jest trudna do pełnej automatyzacji, a samospis przyniósł umiarkowany odsetek odpowiedzi. W związku z tym szczególnie istotne pozostaje dalsze uzupełnianie i rozwój tego komponentu bazy miejsc tanecznych w kolejnych etapach badań.

OGÓLNY KRAJOBRAZ EKOSYSTEMU TAŃCA W POLSCE

STRUKTURA EKOSYSTEMU TAŃCA

Zanim przejdziemy do szczegółowych analiz, kluczowe jest zrozumienie ogólnej struktury i skali ekosystemu tańca w Polsce. Ten rozdział przedstawia podstawowe dane ilościowe, które stanowią fundament dla dalszych, pogłębionych badań. Pokazuje, które formy aktywności tanecznej dominują w kraju i jak wstępnie rysuje się ich rozkład geograficzny.

Analiza obejmuje **4 410 unikalnych punktów**, przy czym **łączna liczba lokalizacji wynosi 5 681, ponieważ część z nich została przypisana do więcej niż jednej kategorii** – na przykład szkoły prowadzące zarówno zajęcia rekreacyjne, jak i profesjonalne o charakterze zawodowym.

Krajobraz Ekosystemu Tańca

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

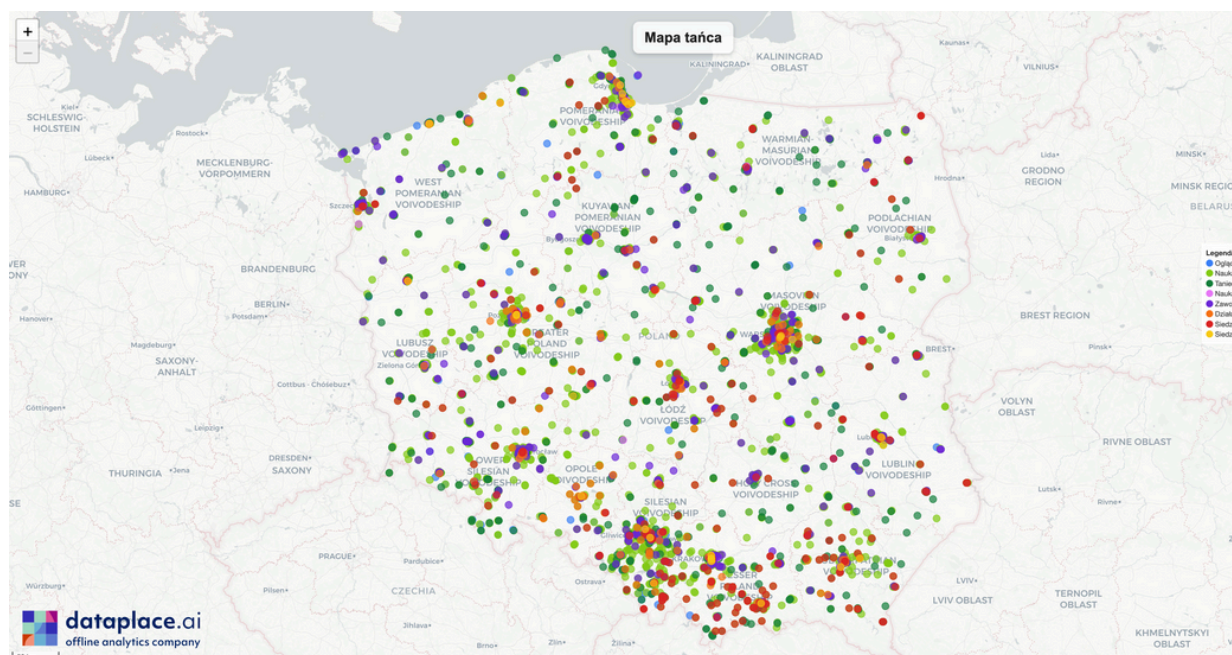
Na powyższym wykresie widać wyraźnie, że oferta związana z rekreacją zdecydowanie dominuje. Nauka tańca do celów rekreacyjnych dostępna jest aż w 3275 miejscach, a taniec rekreacyjny w kolejnych 842 punktach. Łącznie tworzą one największą część przestrzeni tanecznej w kraju, co pokazuje, że dostępna jest przede wszystkim oferta taneczna związana z funkcją tańca jako formy spędzania wolnego czasu, aktywności ruchowej i rozwoju osobistego.

Znacznie skromniej prezentuje się oferta związana z tańcem profesjonalnym i sportowym. Oglądanie tańca możliwe jest w 615 punktach, a trening tańca sportowego – w 439 miejscach. Te formy, choć istotne, mają w porównaniu z rekreacją wyraźnie mniejsze znaczenie i pozostają bardziej niszowe.

OGÓLNA MAPA TAŃCA

Ogólna Mapa Tańca prezentuje kompletny przegląd lokalizacji związanych z tańcem w podziale na kategorie. Każda lokalizacja zawiera kompletne informacje – nazwę, adres internetowy oraz przypisaną podkategorię.

Mapa jest wyposażona w funkcjonalność filtrowania ("warstwy"), dostępną w prawym górnym rogu, co pozwala szybko zawęzić widok do wybranych kategorii.

Ogólna Mapa Tańca

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

OGÓLNE WNIOSKI

- **Polski ekosystem tańca jest zdominowany przez aktywności rekreacyjne**, które stanowią zdecydowaną większość wszystkich zmapowanych punktów.
- Geograficznie **oferta taneczna jest silnie skoncentrowana w województwach z dużymi aglomeracjami miejskimi**, co już na wstępnym etapie wskazuje na istotne dysproporcje regionalne.
- **Jedynym wyjątkiem od tej reguły jest folklor**, którego rozmieszczenie jest determinowane przez dziedzictwo kulturowe, a nie siłę aglomeracji.

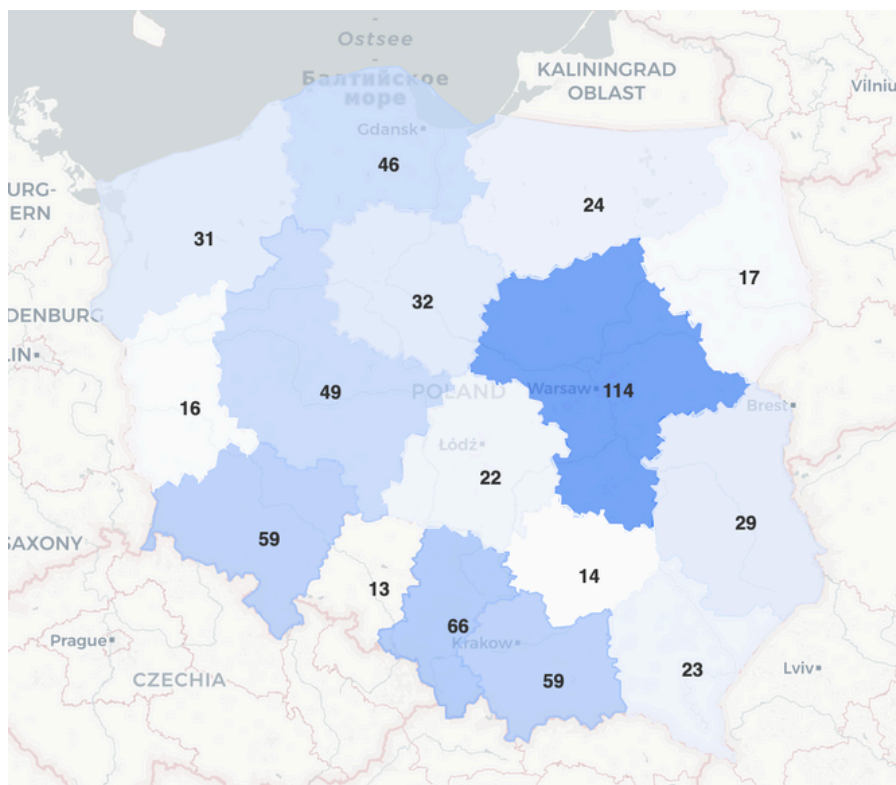
ANALIZA DOSTĘPNOŚCI GEOGRAFICZNEJ

METODOLOGIA

W niniejszym rozdziale dokonujemy szczegółowej analizy przestrzennego rozmieszczenia 4410 punktów tańca w Polsce. Lokalizacje punktów przypisanych do ośmiu badanych kategorii zostały naniesione na mapę administracyjną kraju (województwa, powiaty, gminy), co umożliwia identyfikację wzorców ich koncentracji oraz obszarów deficytowych.

Dla każdej kategorii przygotowano osobną mapę tematyczną – łącznie osiem map – które pozwalają na wielopoziomowy przegląd danych: od ujęcia ogólnopolskiego po szczegółowy widok wybranych jednostek administracyjnych.

Wybór map jako podstawowej formy prezentacji wynika z ich przejrzystości i interaktywnego charakteru – użytkownik może w prosty sposób sprawdzić liczbę punktów w poszczególnych województwach, powiatach i gminach oraz porównać dostępność oferty między kategoriami.

Z kolei w województwach o mniejszym potencjale urbanizacyjnym – takich jak **świętokrzyskie (14), opolskie (13), lubuskie (16) czy podlaskie (17)** – liczba punktów pozostaje niska, co wskazuje na ograniczony dostęp do tanecznych wydarzeń artystycznych w tych obszarach.

Warto podkreślić, że dostępność oferty nie zawsze oznacza jej ciągłość ani jakość artystyczną – w części lokalizacji spektakle taneczne pojawiają się sporadycznie, mają charakter okazjonalny, a w większości – z uwagi na brak wyspecjalizowanych instytucji dedykowanych sztuce tańca – nie są to miejsca prezentujące spektakle taneczne lub pokazy na wysokim poziomie profesjonalnym i artystycznym.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Wyniki wskazują na znaczne dysproporcje w dostępie do wydarzeń tanecznych – zarówno pod względem liczby lokalizacji, jak i charakteru i jakości oferty. Taniec jako forma sztuki scenicznej pozostaje silnie skoncentrowany w kilku największych aglomeracjach, co może skutkować ograniczoną reprezentacją tej dziedziny w codziennej praktyce kulturalnej mieszkańców mniejszych miejscowości i regionów peryferyjnych.

Główne czynniki wpływające na to zjawisko to: brak wyspecjalizowanych instytucji tańca (w skali kraju działa obecnie tylko 5 artystycznych instytucji kultury dedykowanych sztuce tańca, oprócz tego spektakle taneczne można oglądać np. w teatrach operowych i teatrach muzycznych, ale tego typu ośrodki dostępne są wyłącznie dla mieszkańców miast, a polityki prezentacji i popularyzacji działań tych placówek w regionach w praktyce nie są wystarczające, aby tę ofertę uznać za dostępną geograficznie).

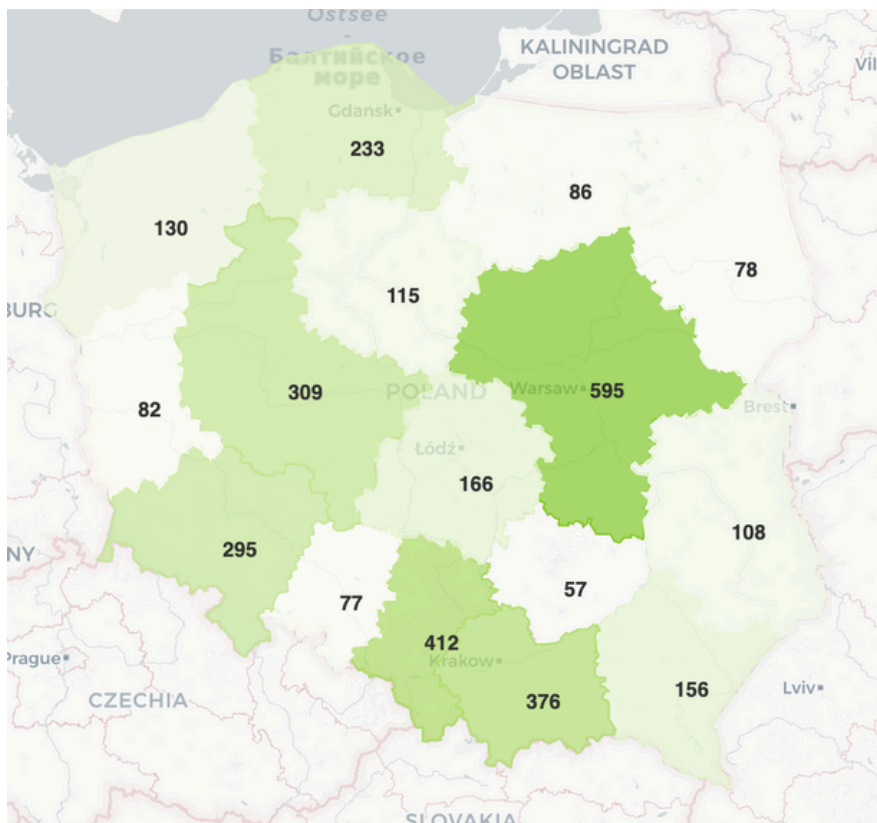

WSKAZANIA I KWESTIE OTWARTE

Istnieje potrzeba **dywersyfikacji oferty tanecznej** poza główne ośrodki miejskie, w tym poprzez działania objazdowe, edukacyjne i partnerskie. Wskazane jest prowadzenie dalszych badań jakościowych dotyczących **charakteru oferty tanecznej** w miejscach o niskiej intensywności programowej.

Warto rozważyć monitorowanie **ciągłości obecności tańca** w ofercie instytucji — nie tylko punktowych wydarzeń, ale także stałych cykli, rezydencji i koprodukcji. **Strategiczne rozwiązania** dotyczące **zwiększenia dostępności oferty tanecznej**, takie jak np. postulowane od lat tworzenie centrów choreograficznych, powinny zawierać komponent budowania dostępności tańca w ujęciu wykraczającym poza bezpośrednie miejsca działania.

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

Mapa kategorii "Nauka tańca rekreacyjnego" w Polsce

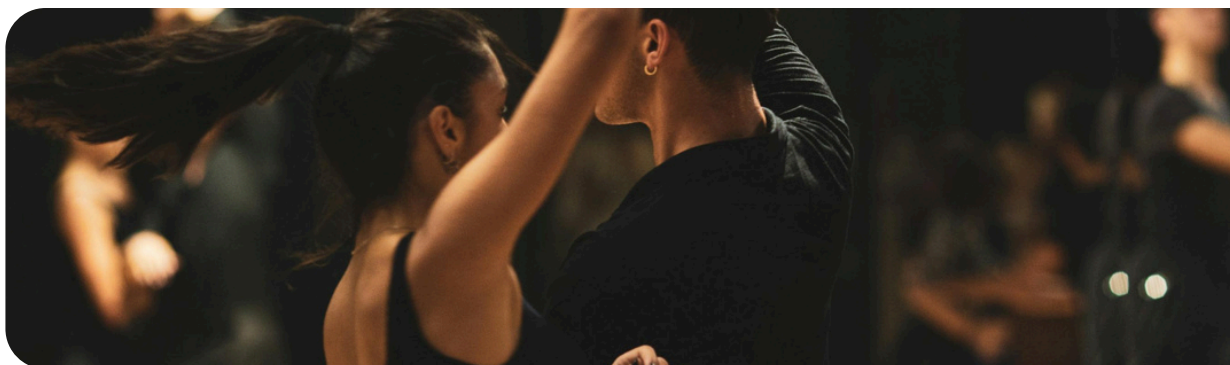
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[**PRZEJDŹ DO MAPY**](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

Rozmieszczenie punktów nauki tańca do celów rekreacyjnych w Polsce cechuje się wyraźnym zróżnicowaniem regionalnym. Największe skupisko znajduje się w **województwie mazowieckim (595)**, z dominującą rolą **Warszawy (323 punkty)** jako głównego ośrodka w kraju. Wysoką liczbą punktów wyróżniają się także **śląskie (412)**, **małopolskie (376)**, **wielkopolskie (309)** i **dolnośląskie (295)**.

Średni poziom dostępności notują województwa **pomorskie (233)**, **łódzkie (166)**, **podkarpackie (156)**, **zachodniopomorskie (130)**, **kujawsko-pomorskie (115)** i **lubelskie (108)**.

Najmniejsza liczba punktów występuje w województwach o mniejszym potencjale urbanizacyjnym: **warmińsko-mazurskim (86), lubuskim (82), podlaskim (78), opolskim (77) i świętokrzyskim (57).**

Punkty tej kategorii obecne są w ok. **24% gmin i 87% powiatów**, co oznacza, że mimo wyraźnych różnic regionalnych oferta ma najlepszą dostępność w skali kraju.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Analiza wskazuje na dominację dużych aglomeracji i regionów centralnej oraz południowej Polski, które skupiają największą część infrastruktury tanecznej w tej kategorii. Północ i wschód kraju – w tym województwa podlaskie, warmińsko-mazurskie czy lubuskie – pozostają wyraźnie niedoreprezentowane pod względem liczby punktów, co ogranicza lokalną dostępność zajęć rekreacyjnych.

Jednocześnie szeroki zasięg powiatowy sprawia, że mimo istniejących dysproporcji, nauka tańca do celów rekreacyjnych jest jedną z najbardziej dostępnych kategorii w skali kraju. Szczególną rolę pełni **Warszawa (323 punkty)**, która stanowi nie tylko największy ośrodek, ale też główny motor rozwoju tej aktywności w Polsce.

WSKAZANIA I KWESTIE OTWARTE

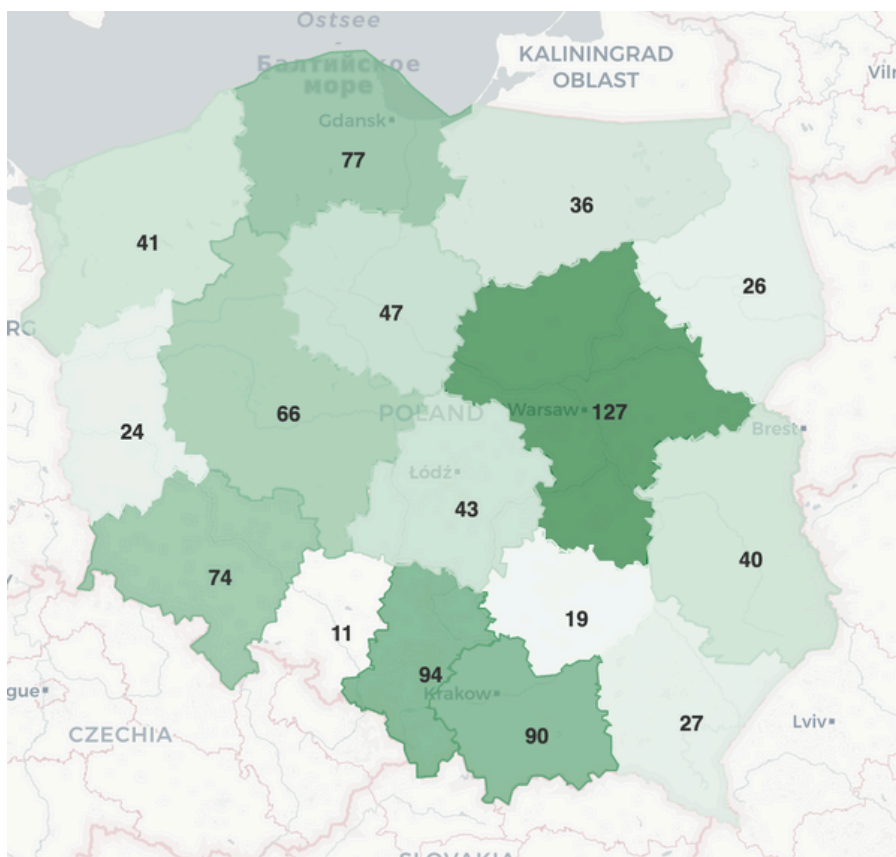
Pomimo szerokiego zasięgu geograficznego, oferta nauki tańca do celów rekreacyjnych wciąż charakteryzuje się istotnym zróżnicowaniem pod względem dostępności terytorialnej, jakości oferty oraz zakresu prowadzonych działań.

W regionach o niższym stopniu urbanizacji istnieje potrzeba aktywnego wspierania inicjatyw lokalnych, zarówno przez samorządy, jak i programy grantowe, które mogłyby wspomagać rozwój infrastruktury i kompetencji w zakresie prowadzenia zajęć tanecznych.

Wskazane jest także **pogłębienie badań dotyczących społeczno-kulturowych funkcji nauki tańca w wymiarze rekreacyjnym** – w tym jego roli w integracji społecznej, profilaktyce zdrowotnej oraz aktywizacji mieszkańców mniejszych miejscowości. Szczególnie istotne wydaje się monitorowanie jakości oferty edukacyjnej oraz kompetencji kadry instruktorskiej w celu zapewnienia odpowiedniego standardu i bezpieczeństwa zajęć.

Warto rozważyć opracowanie strategii wspierania równomiernego rozwoju dostępu do nauki tańca rekreacyjnego, w tym poprzez działania sieciujące, szkoleniowe i promocyjne. Dobrym kierunkiem mogą być także **programy partnerskie z lokalnymi instytucjami kultury**, szkołami czy organizacjami pozarządowymi, które mogłyby pełnić funkcję lokalnych animatorów tańca dostępnego dla szerokiej grupy odbiorców.

3. TANIEC REKREACYJNY

Mapa kategorii "Taniec rekreacyjny" w Polsce

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

Rozmieszczenie punktów tańca rekreacyjnego w Polsce wskazuje na koncentrację w największych województwach. Najwięcej punktów odnotowano w **mazowieckim (127)**, następnie w **śląskim (94)** i **małopolskim (90)**. Silną pozycję zajmują także **pomorskie (77)**, **dolnośląskie (74)** i **wielkopolskie (66)**.

Średni poziom dostępności notują województwa **kujawsko-pomorskie (47)**, **łódzkie (43)**, **zachodniopomorskie (41)**, **lubelskie (40)** oraz **warmińsko-mazurskie (36)**. Najmniejsza liczba punktów widoczna jest w regionach o niższym stopniu urbanizacji – w **podkarpackim (27)**, **podlaskim (26)**, **lubuskim (24)**, **świętokrzyskim (19)** oraz **opolskim (11)**.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Analiza potwierdza wyraźną dominację województw centralnych i południowych, w szczególności Mazowsza, Śląska i Małopolski, które skupiają największą część infrastruktury tej kategorii. Jednocześnie zauważalne jest powiązanie między tańcem rekreacyjnym a nauką tańca do celów rekreacyjnych – w obu przypadkach **te same trzy województwa (mazowieckie, śląskie i małopolskie)** zajmują czołowe miejsca w rankingu, co świadczy o silnej koncentracji aktywności tanecznych właśnie w tych regionach.

Również na końcu zestawienia znajdują się te same województwa – **opolskie i świętokrzyskie**, które systematycznie dysponują najmniejszą liczbą punktów. Taka powtarzalność sugeruje, że oferta tańca rekreacyjnego i nauki tańca rozwija się w podobnych warunkach społeczno-demograficznych, a obie kategorie wzajemnie się uzupełniają.

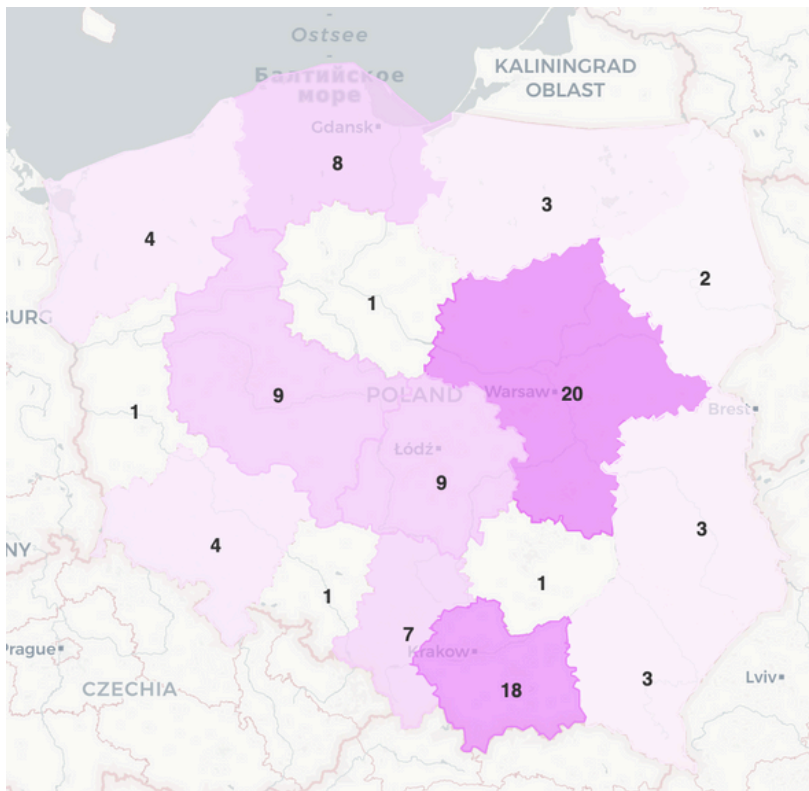
WSKAZANIA I KWESTIE OTWARTE

Wyniki analizy sugerują potrzebę wzmocnienia oferty tańca rekreacyjnego w regionach o niższym poziomie urbanizacji, gdzie obecnie dostępność tego typu aktywności pozostaje ograniczona. Ze względu na zidentyfikowane powiązania z infrastrukturą nauki tańca, możliwe jest opracowanie zintegrowanych działań wspierających rozwój obu kategorii równocześnie – np. poprzez rozszerzenie działalności istniejących szkół tańca o programy otwarte, społecznościowe lub międzypokoleniowe.

Wskazane jest dalsze monitorowanie lokalnych modeli organizacyjnych – w tym roli domów kultury, klubów sportowych, organizacji pozarządowych czy inicjatyw nieformalnych – które pełnią funkcję kluczowych operatorów tańca rekreacyjnego w mniejszych ośrodkach. Badania jakościowe mogłyby również pogłębić wiedzę na temat motywacji uczestników, barier w dostępie i długofalowych efektów uczestnictwa.

Istnieje także potrzeba promowania tańca rekreacyjnego jako narzędzia wspierającego zdrowie fizyczne, dobrostan psychiczny i integrację społeczną. Taniec może odgrywać ważną rolę w lokalnych politykach prozdrowotnych i społecznych, o ile jego potencjał zostanie rozpoznany i odpowiednio wsparty programowo oraz infrastrukturalnie.

4. NAUKA TAŃCA DO CELÓW ZAWODOWYCH

Mapa kategorii "Nauka tańca do celów zawodowych" w Polsce

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

Rozwój tańca zawodowego skupia się przede wszystkim w największych ośrodkach miejskich w Polsce. **Mazowieckie (20) i małopolskie (18)** zdecydowanie dominują, przy czym w przypadku Małopolski wszystkie punkty zlokalizowane są w **Krakowie (18)**.

Silne centra znajdują się także w **Poznaniu (8), Łodzi (8), Gdańsku (7)**. W większości województw liczba punktów nie przekracza pięciu – często są to pojedyncze lokalizacje, jak np. **Kielce, Opole, Zielona Góra, Kalisz czy Chełm**.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Analiza wskazuje na bardzo silną koncentrację oferty w największych miastach akademickich i kulturalnych. Wyjątkowo dominującą pozycję zajmują **Warszawa (19)** oraz **Kraków (18)**, które samodzielnie skupiają ponad 40% wszystkich punktów tej kategorii.

W Małopolsce koncentracja jest absolutna – cała oferta koncentruje się wyłącznie w Krakowie. Pozostałe województwa, szczególnie **świętokrzyskie, lubuskie, opolskie, kujawsko-pomorskie czy podlaskie**, mają jedynie pojedyncze miejsca, co wskazuje na ograniczone możliwości w zakresie kształcenia i profesjonalizacji tańca. Z jednej strony podkreśla to elitarny i scentralizowany charakter tej kategorii, z drugiej uwidacznia ogromne różnice regionalne i brak równomiernego dostępu w skali kraju. Najbardziej niedostępną wydaje się edukacja w zakresie tańca klasycznego (baletu).

W skali całego kraju funkcjonuje tylko 5 publicznych i 2 niepubliczne szkoły baletowe, czyniąc zawodową naukę tańca klasycznego niemal całkowicie niedostępną dla dzieci i młodzieży pochodzących z mniejszych ośrodków.

WSKAZANIA I KWESTIE OTWARTE

Zidentyfikowana koncentracja nauki tańca do celów zawodowych w największych ośrodkach miejskich wskazuje na **pilną potrzebę opracowania strategii wyrównywania szans edukacyjnych w tym zakresie.**

Obecny model kształcenia sprzyja centralizacji i reprodukcji barier geograficznych oraz społecznych – dostęp do profesjonalnej edukacji tanecznej, w tym szczególnie baletowej, pozostaje de facto ograniczony do wąskiej grupy osób mieszkających w wybranych miastach lub gotowych do migracji.

Należy zwrócić uwagę, że na etapie edukacji szkolnej migracja ta wiąże się często z koniecznością separacji dziecka od rodziny, wczesnej samodzielności oraz życia w internatach i bursach, co niesie ze sobą znaczące konsekwencje rozwojowe.

Brak dostępu do ośrodków edukacji tanecznej na poziomie profesjonalnym w wieku szkolnym jest w skali kraju szczególnie widoczny i wymaga głębszego namysłu nad możliwością wprowadzenia rozwiązań systemowych – być może z wykorzystaniem istniejącej infrastruktury sektora prywatnego i rekreacyjnego lub nowoczesnych technologii i materiałów audiowizualnych dostępnych na większą skalę.

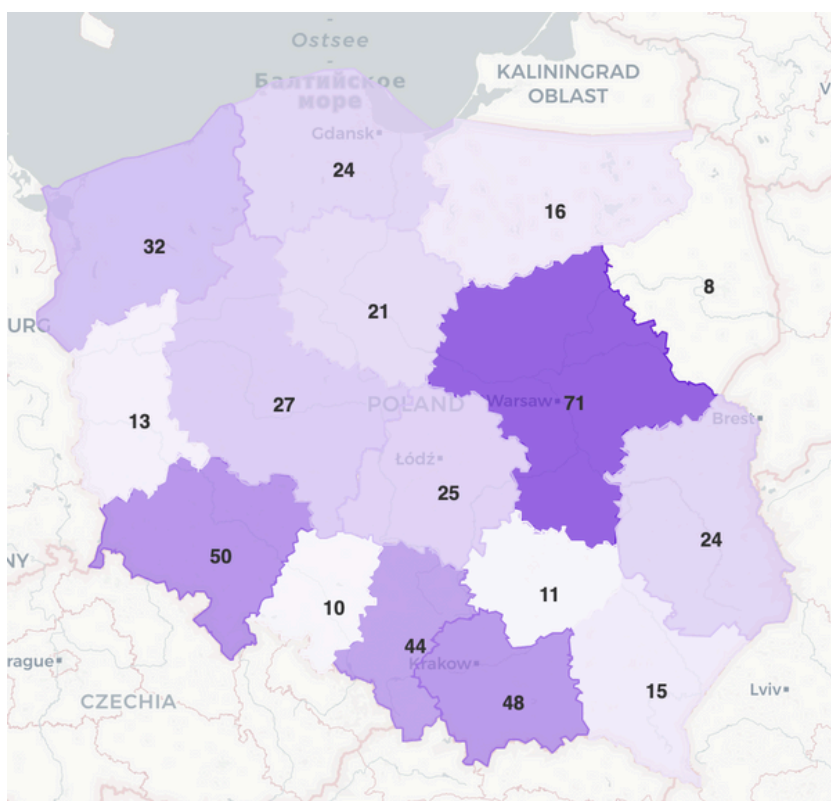
Wskazane jest rozważenie mechanizmów decentralizacji oferty edukacyjnej – zarówno poprzez tworzenie filii szkół artystycznych, jak i wspieranie programów stypendialnych, partnerskich i rezydencyjnych, które umożliwiłyby rozwój talentów w mniejszych miejscowościach.

Niezbędne jest również wzmacnianie infrastruktury i kompetencji lokalnych nauczycieli tańca, a także rozwijanie mechanizmów współpracy międzysektorowej (edukacja – kultura – samorządy) na rzecz profesjonalizacji tańca poza głównymi centrami.

Warto także pogłębić analizę jakościową ścieżek edukacyjnych i zawodowych tancerzy oraz barier w dostępie do profesjonalnego kształcenia, z uwzględnieniem czynników społeczno-ekonomicznych i przestrzennych.

Uzupełnieniem tych działań powinno być wsparcie instytucjonalne dla alternatywnych form edukacji tanecznej – takich jak programy mistrzowskie, mentoringowe czy nieformalne modele nauki – które mogą stanowić cenne uzupełnienie tradycyjnego systemu szkolnictwa artystycznego.

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

Mapa kategorii “Zawodowy trening tańca sportowego” w Polsce

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

Zawodowy trening tańca sportowego ma stosunkowo szeroki zasięg, a jego punkty są obecne we wszystkich województwach. Największa koncentracja występuje w woj. **mazowieckim (71), małopolskim (48), dolnośląskim (50) oraz śląskim (44)** – te cztery województwa skupiają ponad połowę całej oferty w kraju.

Ważnymi ośrodkami pozostają także woj. **wielkopolskie (27), łódzkie (25), zachodniopomorskie (32) i pomorskie (24)**, gdzie liczba punktów jest znacząca i równoważy układ regionalny. W pozostałych województwach aktywność tej kategorii ma mniejszą skalę, choć wciąż jest zauważalna – od **16 punktów w warmińsko-mazurskim** do **10 w opolskim**.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Oferta zawodowego treningu tańca sportowego wyróżnia się równomiernym rozmieszczeniem w skali kraju – w przeciwieństwie do innych kategorii nie ogranicza się wyłącznie do kilku największych miast. Mimo że dominują największe i najbardziej zurbanizowane regiony, zwłaszcza **mazowieckie, dolnośląskie, małopolskie i śląskie**, to także mniejsze województwa, takie jak **opolskie, świętokrzyskie czy lubuskie**, posiadają własne ośrodki treningowe.

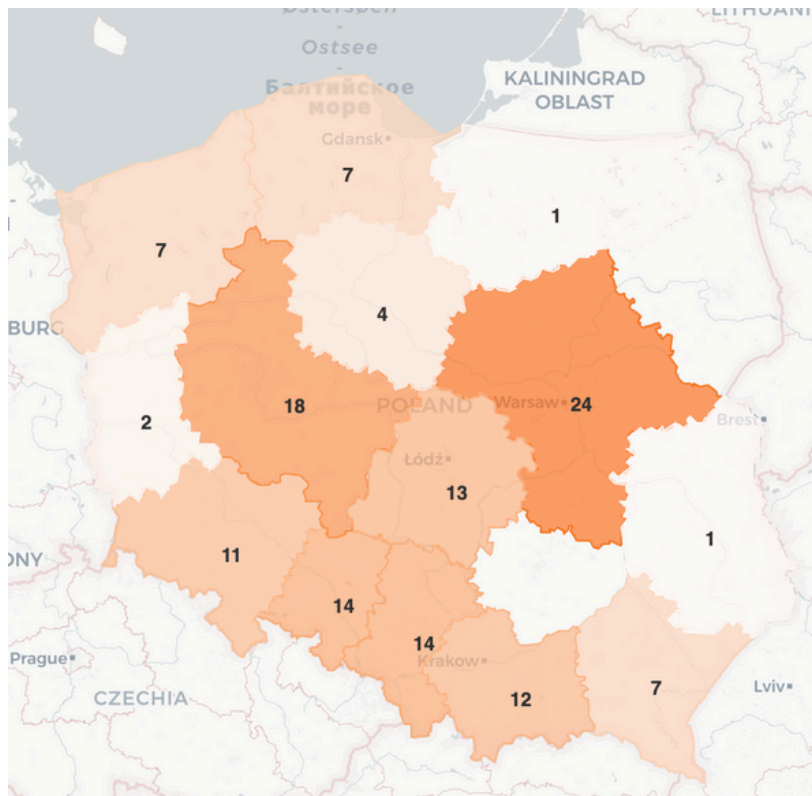
Wskazuje to na względnie dobrą dostępność tej kategorii i jej bardziej masowy charakter, powiązany z dużą popularnością tańca sportowego w różnych częściach kraju. **W przeciwieństwie do ośrodków nauki zawodowego tańca artystycznego, skoncentrowanych w kilku największych miastach (Warszawa, Kraków), taniec sportowy rozwija się równolegle w dużych miastach, ale także w wielu mniejszych regionach.**

WSKAZANIA I KWESTIE OTWARTE

Stosunkowo równomierny rozkład punktów zawodowego treningu tańca sportowego wskazuje na dobry dostęp do tej formy aktywności w skali kraju. Jednak mimo zbalansowanego charakteru.

Można rozważyć mechanizmy wsparcia dla ośrodków w mniejszych miejscowościach, a także pogłębioną analizę jakości oferty i dostępności finansowej. Ze względu na dużą popularność i skalę działania, taniec sportowy ma potencjał odegrania roli pomostu między rekreacyjną a zawodową ścieżką taneczną – pod warunkiem odpowiedniego wsparcia strukturalnego i systemowego

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

Mapa kategorii "Działania para-taneczne" w Polsce

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

Działania para-taneczne są obecne przede wszystkim w centralnej i zachodniej części kraju. Najwięcej punktów znajduje się w **mazowieckim (24), wielkopolskim (18) oraz śląskim i opolskim (po 14)**. Wysoką aktywność notują też **woj. łódzkie (13), małopolskie (12) i dolnośląskie (11)**, co razem tworzy główny pas regionów o ponadprzeciętnej dostępności. Mniejszą skalę działań odnotowano w województwach północnych i wschodnich – **pomorskie, zachodniopomorskie i podkarpackie po 7**, a **kujawsko-pomorskie tylko 4**. Najniższa dostępność widoczna jest w **woj. lubelskim i warmińsko-mazurskim (po 1)** oraz w regionach całkowicie pozbawionych punktów: **podlaskim i świętokrzyskim**.

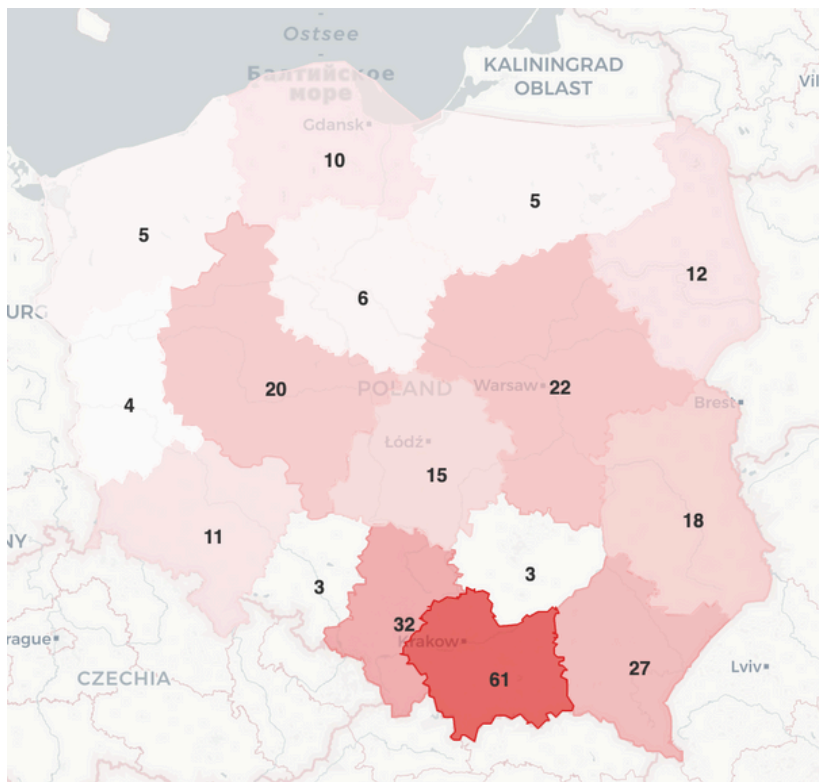

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Analiza pokazuje wyraźny podział geograficzny: działania para-taneczne rozwijają się głównie w centrum i na zachodzie Polski, podczas gdy wschodnia część kraju pozostaje w dużej mierze wykluczona.

Najsilniejszą pozycję ma woj. **mazowieckie**, które samodzielnie odpowiada za blisko jedną piątą wszystkich punktów. Z kolei brak jakiegokolwiek oferty w woj. **podlaskim i świętokrzyskim** potwierdza utrwalone różnice regionalne. W przeciwieństwie do kategorii tańca sportowego, charakteryzującej się szeroką obecnością, działania para-taneczne mają bardziej ograniczony i punktowy zasięg, co wskazuje na ich niszowy charakter i silną zależność od lokalnych inicjatyw.

7. SIEDZIBY ZESPOŁÓW FOLKLORYSTYCZNYCH

Mapa kategorii "Siedziby zespołów folklorystycznych" w Polsce

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

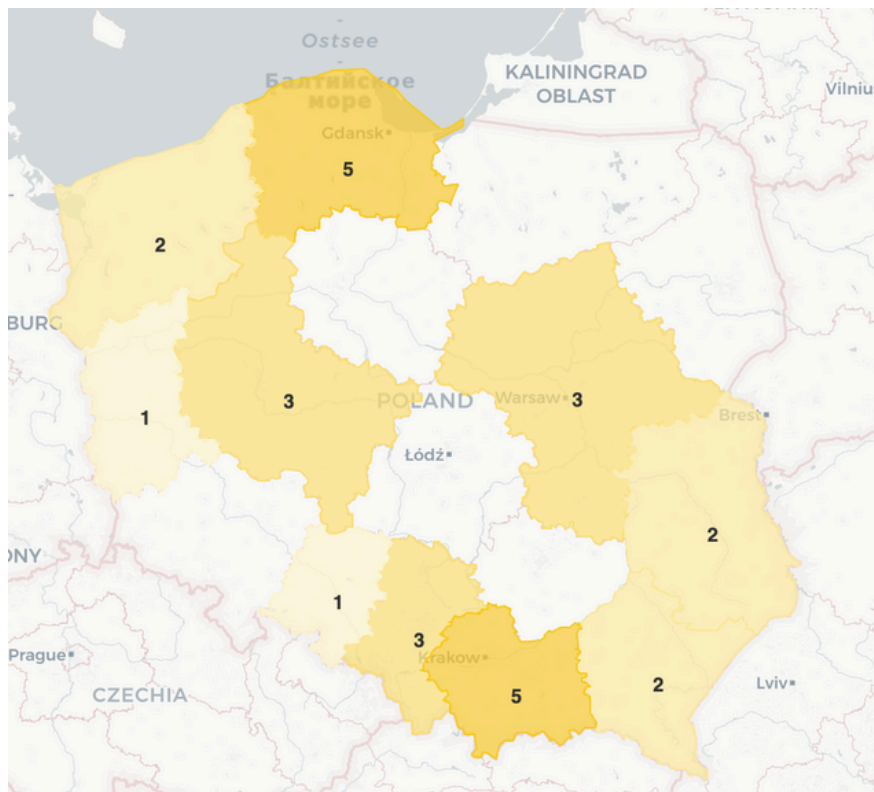
Siedziby zespołów folklorystycznych występują w całej Polsce, jednak ich rozmieszczenie jest bardzo zróżnicowane regionalnie. Największe znaczenie ma **małopolskie (61)**, które zdecydowanie dominuje nad resztą kraju. Kolejne istotne regiony to **podkarpackie (27)**, **śląskie (32)**, **mazowieckie (22)** i **wielkopolskie (20)** – razem skupiają one większość wszystkich punktów. Dopelniają je województwa o średniej liczbie lokalizacji, jak **lubelskie (18)**, **łódzkie (15)**, **podlaskie (12)** czy **dolnośląskie (11)**. W pozostałych regionach aktywność jest mniejsza i ma raczej lokalny charakter – od kilku do kilkunastu siedzib.

Na poziomie miejscowości widoczny jest **odmienny wzorec niż w kategoriach nauki do celów zawodowych czy sportowych**. Choć **Kraków (9)** czy **Warszawa (7)** są obecne, to ich znaczenie nie jest dominujące. Równie istotne – a często ważniejsze dla tej kategorii – są **mniejsze ośrodki: Nowy Sącz (7), Żywiec (4), Jastków (4), Jodłownik (4), Puńsk (3), Istebna (3) czy Oświęcim (3)**. To właśnie lokalne centra kulturowe i tradycyjne regiony stają się kluczowymi punktami sieci folklorystycznej.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Siedziby zespołów folklorystycznych wyróżniają się na tle innych kategorii tańca. W przeciwieństwie do rozwoju zawodowego tańca artystycznego czy sportowego, **największe miasta nie pełnią tutaj roli dominujących centrów**. Zamiast tego **główną siłą tej kategorii budują mniejsze miejscowości, w których folklor jest elementem lokalnej tożsamości**. Szczególnie południowa Polska – **Małopolska, Podkarpacie i Śląsk** – stanowi zagłębie zespołów folklorystycznych, co potwierdza głębokie zakorzenienie tradycji ludowych w tym regionie.

8. SIEDZIBY NGO-SÓW ZWIĄZANYCH Z TAŃCEM

Mapa kategorii "Siedziby NGO-sów związanych z tańcem" w Polsce

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[**PRZEJDŹ DO MAPY**](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

Siedziby NGO-sów związanych z tańcem stanowią kategorię najmniej liczną i rozproszoną. Najwięcej punktów znajduje się w woj. **małopolskim (5)** oraz **pomorskim (5)**, które wyróżniają się na tle kraju. Po **3 organizacje** działają w **mazowieckim, wielkopolskim i śląskim**, a po **2** w **zachodniopomorskim, podkarpackim i lubelskim**. W kilku regionach oferta ogranicza się do pojedynczych punktów – np. w **opolskim czy lubuskim** – natomiast w aż pięciu województwach (**łódzkie, dolnośląskie, kujawsko-pomorskie, warmińsko-mazurskie, podlaskie i świętokrzyskie**) nie odnotowano żadnej siedziby.

Na poziomie miast dominują **Kraków (4), Gdańsk (3) i Warszawa (3)**, a mniejsze skupiska tworzą m.in. **Poznań (2)** oraz pojedyncze ośrodki rozsiane po kraju, jak **Nowy Sącz, Lublin, Gorzów Wielkopolski, Opole, Katowice czy Bytom**. Zwraca uwagę obecność kilku niewielkich miejscowości, takich jak **Boguchwała, Łańcut, Głusk czy Sławno**, co podkreśla lokalny i oddolny charakter części działań.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

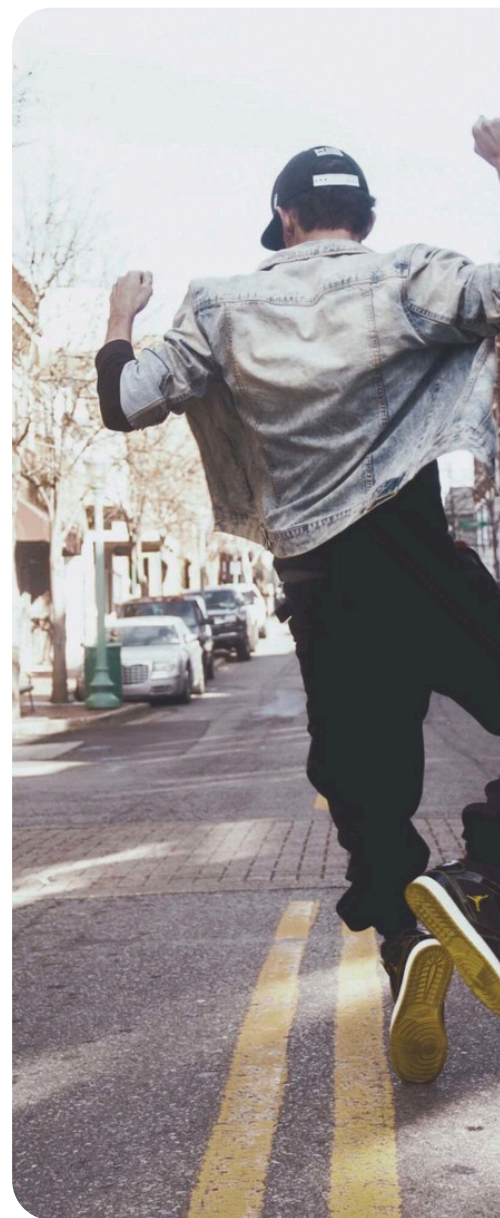
NGO-sy związane z tańcem tworzą kategorię o bardzo ograniczonej skali i nierównomiernym rozkładzie. Ich działalność skupia się przede wszystkim w kilku największych miastach oraz w wybranych regionach – zwłaszcza w **Małopolsce i Pomorskiem** – podczas gdy znaczna część kraju pozostaje bez reprezentacji.

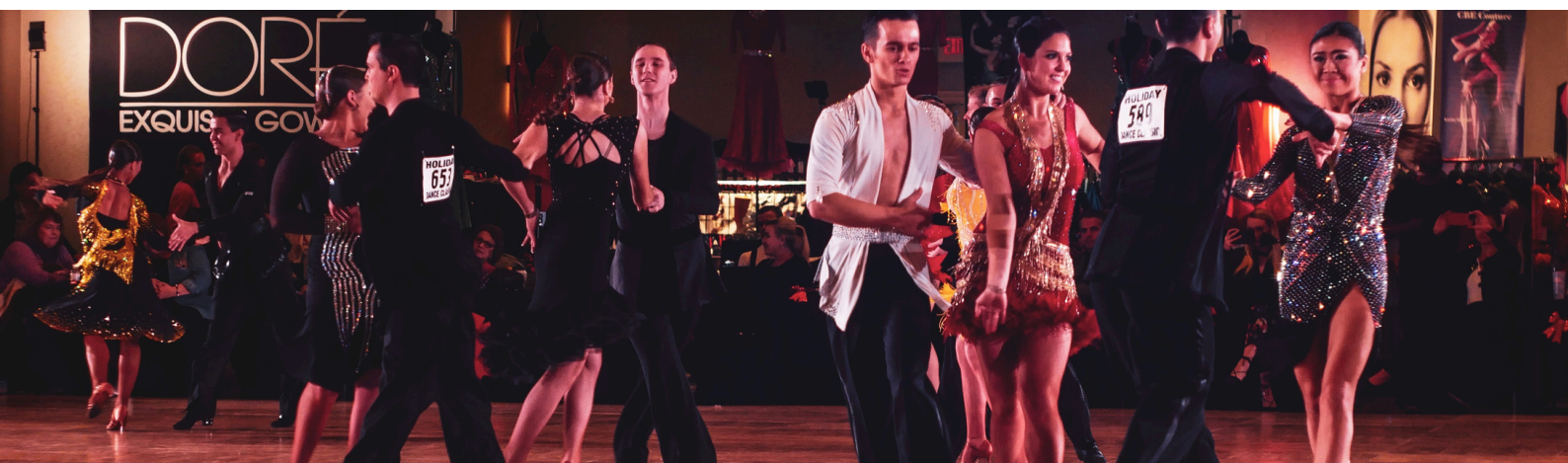
W porównaniu z innymi kategoriami organizacje te mają charakter **niszowy i lokalny**, często związany z konkretnymi inicjatywami społecznymi czy lokalnymi liderami. Brak ich obecności w wielu województwach wskazuje na duży potencjał rozwoju, ale także na fragmentaryczność i brak spójnej sieci w skali ogólnopolskiej.

WNIOSKI OGÓLNE

Silna koncentracja w największych aglomeracjach

- Większość kategorii tańca – zwłaszcza oglądanie tańca i nauka do celów zawodowych – koncentruje się w kilku największych miastach w Polsce.
- W tych ośrodkach skupiona jest infrastruktura artystyczna, edukacyjna i instytucjonalna, co potwierdza scentralizowany charakter dostępu do tańca w Polsce.
- **Silne aglomeracje regionalne** – Warszawa, Kraków, Katowice/Śląsk, Wrocław, Gdańsk i Poznań konsekwentnie pojawiają się jako kluczowe centra.
- **Wyraźne dysproporcje regionalne** – wschodnia i północno-wschodnia Polska (Podlaskie, Świętokrzyskie, Lubuskie,) pozostają na marginesie wielu kategorii.
- **Rekreacja dostępna szerzej niż zawodowstwo** – Nauka tańca do celów rekreacyjnych ma najszerszą dostępność w kraju, a sam taniec rekreacyjny również jest dobrze reprezentowany – razem tworzą najbardziej powszechny segment aktywności tanecznych w Polsce.
- **Kategorie elitarne i scentralizowane**
- Nauka tańca zawodowego pozostaje kategorią najbardziej elitarną i skoncentrowaną – w praktyce ograniczoną do Warszawy i Krakowa.
- W wielu województwach obecne są tylko pojedyncze punkty, co wyraźnie wskazuje na brak równomiernego dostępu.
- **NGO i Działania para-taneczne** – rozwijają się punktowo, mocno zależą od aktywności lokalnych liderów i nie tworzą ogólnopolskiej sieci.
- Mimo szerokiej obecności różnych form tańca w Polsce, analiza pokazuje wyraźne luki. Aż **1746 gmin (70%)** oraz 21 **powiatów (5%)** pozostaje bez ani jednego punktu.

ANALIZA DOSTĘPNOŚCI POPULACYJNEJ

Do analiz populacyjnych wykorzystano dane z **rejestru PESEL (stan na 2024 r.)** udostępnianego przez **Ministerstwo Cyfryzacji / Kancelarię Prezesa Rady Ministrów**.

W tej części raportu analizujemy relację pomiędzy rozmieszczeniem populacji a lokalizacją punktów tańca w poszczególnych kategoriach. Celem jest określenie, jak duża część mieszkańców Polski znajduje się w zasięgu określonej infrastruktury tanecznej, a także jakie występują różnice w tym zakresie pomiędzy poszczególnymi województwami oraz największymi miastami (G10).

G10 – *dziesięć największych miast w Polsce pod względem liczby ludności: Warszawa, Kraków, Łódź, Wrocław, Poznań, Gdańsk, Szczecin, Bydgoszcz, Lublin i Białystok.*

Dostępność została przedstawiona **w dwóch wymiarach czasowych**: do **15 minut pieszo** oraz do **30 minut samochodem**. Oba zakresy pozwalają oszacować odsetek populacji, która ma potencjalną możliwość dotarcia do punktów tanecznych w relatywnie krótkim czasie. Jest to podejście teoretyczne, oparte na analizie przestrzennej, które nie uwzględnia jeszcze faktycznych wzorców uczestnictwa, a jedynie potencjalny zasięg oddziaływania infrastruktury. Dodatkowo wyniki dostępności zostały zaprezentowane w podziale na grupy wiekowe, co umożliwia ocenę, w jakim stopniu poszczególne segmenty populacji – dzieci, młodzież, dorośli i seniorzy – znajdują się w zasięgu punktów tanecznych.

ZAGĘSZCZENIE PUNKTÓW WZGLĘDEM POPULACJI DLA MIAST G10

METODOLOGIA

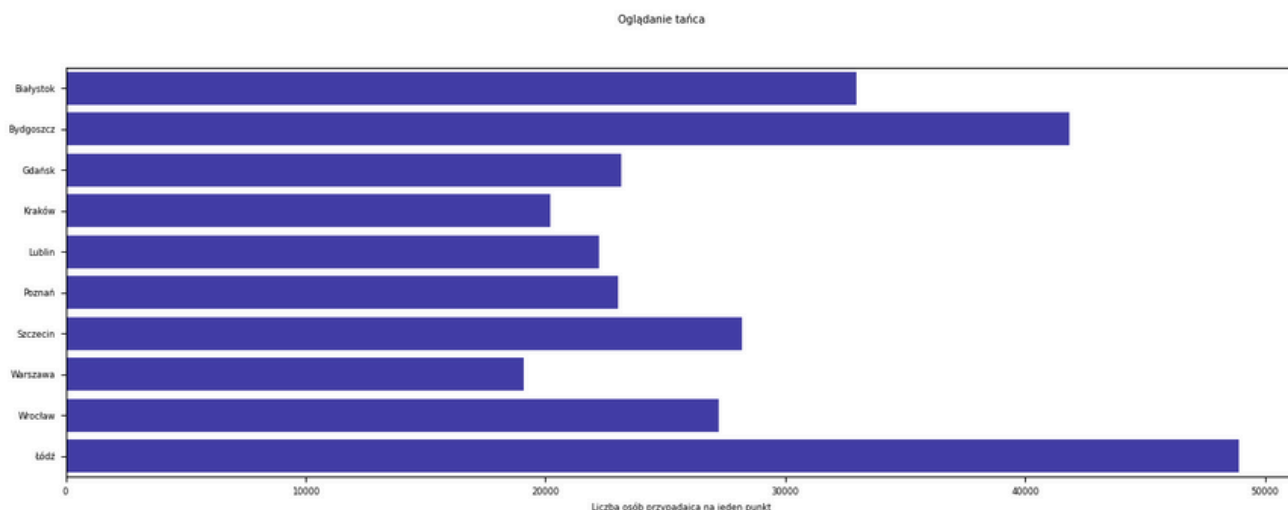
W tej części analizie poddano **zagęszczenie punktów tańca** w największych polskich ośrodkach miejskich (G10). Zagęszczenie rozumiane jest jako **liczba mieszkańców przypadających na jeden punkt danej kategorii**. Takie podejście pozwala określić, w jakim stopniu oferta taneczna odpowiada potencjałowi demograficznemu miast.

Podstawą przyjętej metodologii jest założenie, że duże aglomeracje skupiają znaczną część infrastruktury tanecznej oraz stanowią główne centra uczestnictwa w kulturze.

Poprzednia analiza w ujęciu wojewódzkim wskazała na silną koncentrację punktów w największych ośrodkach, co powodowało, że statystyki w skali całych regionów nie oddawały w pełni rzeczywistego obrazu dostępności.

Analiza w ujęciu miejskim umożliwia więc bardziej precyzyjne określenie relacji pomiędzy **liczbą mieszkańców** a faktyczną **ofertą punktów tańca** w poszczególnych kategoriach. Dzięki temu można porównać miasta pod względem intensywności rozwoju infrastruktury oraz wskazać obszary, w których zagęszczenie jest najwyższe lub najniższe w stosunku do potencjału demograficznego.

1. OGLĄDANIE TAŃCA

Zagęszczenie punktów względem populacji dla Miast G10 – Oglądanie tańca

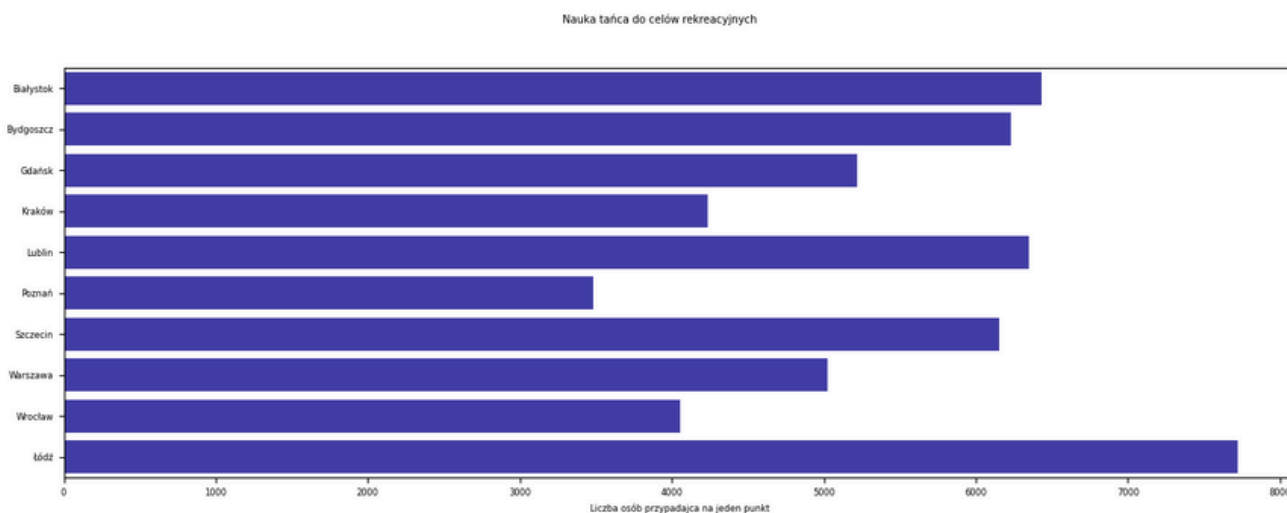
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Dostępność punktów oglądania tańca w największych polskich miastach jest bardzo zróżnicowana. Najlepszą sytuację mają mieszkańcy **Warszawy, Krakowa i Poznania**, gdzie na jeden punkt przypada około 20 tys osób.

W miastach takich jak **Lublin, Wrocław czy Szczecin** wskaźniki dostępności są umiarkowane.

Ciekawym przypadkiem jest **Łódź**, która wypada najgorzej w całym zestawieniu (ok. 50 tys osób na 1 punkt). Miasto ma silne tradycje filmowe i teatralne, co mogłoby sugerować większą popularność tańca. Tymczasem oferta taneczna pozostaje stosunkowo słabo rozwinięta.

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

Zagęszczenie punktów względem populacji dla Miast G10 – Nauka tańca do celów rekreacyjnych

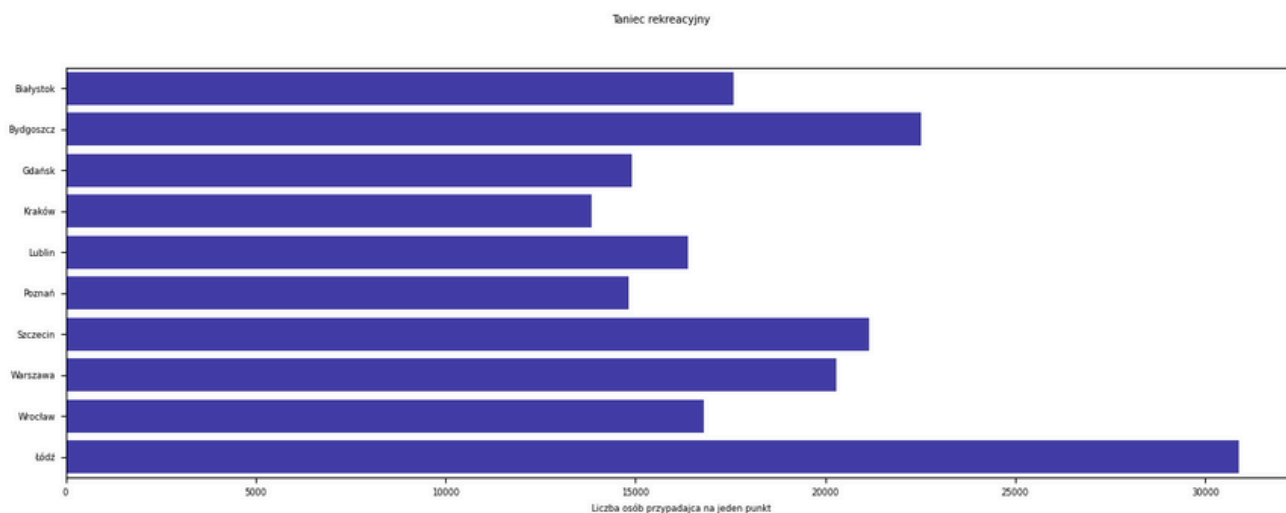
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Dostępność nauki tańca rekreacyjnego w największych polskich miastach jest mocno zróżnicowana. Najlepsze wyniki notują **Poznań, Wrocław i Kraków**, gdzie na jeden punkt przypada relatywnie niewielka liczba mieszkańców – 3,5/4 tys. mieszkańców.

Podobnie jak w przypadku kategorii oglądania tańca, także przy nauce tańca rekreacyjnego najgorzej wypadają **Łódź i Białystok**.

Oba miasta charakteryzuje duża liczba mieszkańców przypadających na jeden punkt, co świadczy o relatywnie słabej ofercie w stosunku do potencjału demograficznego. Wyniki te potwierdzają, że właśnie tam dostępność tańca jest szczególnie ograniczona.

3. TANIEC REKREACYJNY

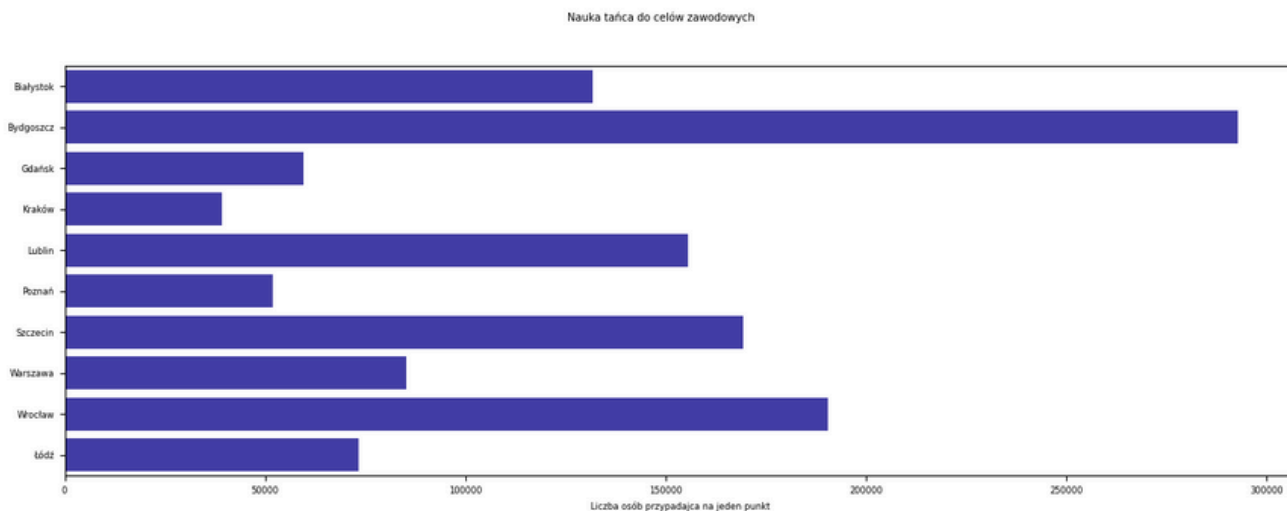
Zagęszczenie punktów względem populacji dla Miast G10 – Nauka tańca do celów rekreacyjnych

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Wyniki dla tańca rekreacyjnego potwierdzają wnioski z wcześniejszych kategorii. Najlepszą dostępność mają **Gdańsk**, oraz ponownie **Poznań i Kraków**, gdzie liczba mieszkańców przypadających na jeden punkt jest relatywnie niska do (15 tys. osób).

Łódź ponownie znajduje się wśród najgorszych miast pod względem dostępności – ponad 30 tys. osób przypadających na 1 punkt.

4. NAUKA TAŃCA DO CELÓW ZAWODOWYCH

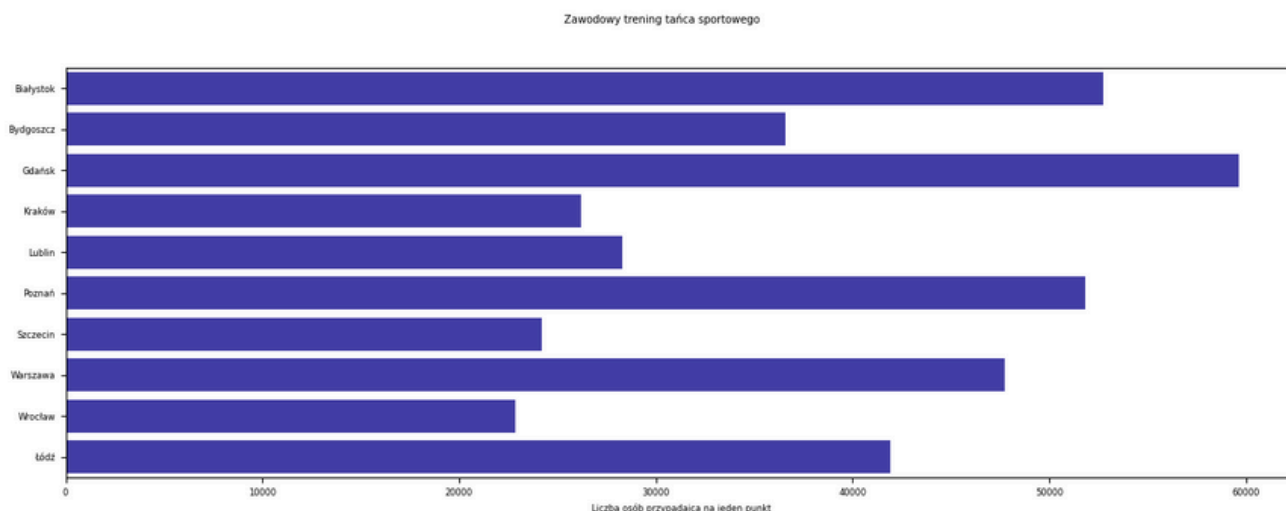
Zagęszczenie punktów względem populacji dla Miast G10 – Nauka tańca do celów zawodowych

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Możliwość nauki tańca artystycznego do celów zawodowych koncentruje się w **Poznaniu, Krakowie i Gdańsku**, gdzie liczba mieszkańców przypadających na jeden punkt wynosi około 40/50 tys. osób.

Tym razem najgorzej wypada **Bydgoszcz**, w którym przypada aż 300 tys. osób na 1 punkt. Zaskakująco niższe wyniki odnotowano we **Wrocławiu**, który wcześniej wypadał dobrze w kategoriach rekreacyjnych.

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

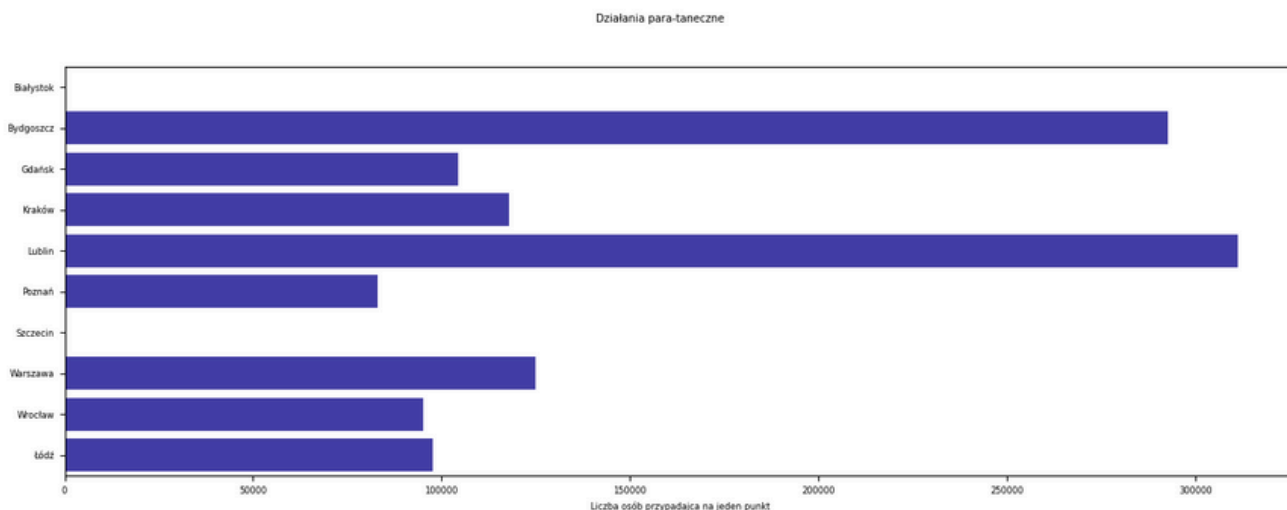
Zagęszczenie punktów względem populacji dla Miast G10 – Zawodowy trening tańca sportowego

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Analiza pokazuje duże dysproporcje w dostępności zawodowego treningu tańca sportowego. Najlepiej wypadają **Kraków, Szczecin i Wrocław**, a najgorzej **Gdańsk, Białystok i Poznań**.

Porównanie z wykresem „Nauka tańca do celów zawodowych” ([zob. wykres s. 50](#)) pokazuje, że układ wyników w obu kategoriach jest odmienny. **Gdańsk** w jednej analizie znajduje się wśród najgorszych, a w drugiej wśród najlepszych; podobnie **Poznań** w jednym zestawieniu wypada gorzej, a w drugim wyraźnie lepiej. Sugeruje to, że rozwój obu kategorii przebiega niezależnie i kształtowany jest przez odmienne uwarunkowania lokalne.

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

Zagęszczenie punktów względem populacji dla Miast G10 – Działania para-taneczne

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Analiza działań para-tanecznych pokazuje, że większość miast G10 osiąga zbliżone wyniki w zakresie dostępności, z umiarkowaną liczbą mieszkańców przypadających na jeden punkt.

Wyjątkiem jest **Białystok i Szczecin**, gdzie nie odnotowano żadnych punktów, a także **Lublin i Bydgoszcz**, które wypadają najgłębiej i charakteryzują się bardzo ograniczoną ofertą.

WNIOSKI OGÓLNE

- **Powtarzające się niska dostępność oferty tanecznej w Łodzi** – mimo dużej populacji i tradycji kulturalnych, Łódź w większości kategorii wypada najslabiej lub znajduje się wśród miast z najmniejszą dostępnością oferty tanecznej w badanych kategoriach.
- **Różna pozycja poszczególnych miast w zależności od kategorii** – Gdańsk i Poznań w niektórych analizach wypadają dobrze (Taniec rekreacyjny, Oglądanie Tańca) w innych notuje niskie wyniki (Zawodowy trening Tańca Sportowego) co potwierdza brak powiązania między poszczególnymi typami aktywności tanecznych.
- **Silne ośrodki rekreacyjne** – Wrocław, Poznań i Kraków konsekwentnie wypadają najlepiej w kategoriach związanych z tańcem rekreacyjnym, co wskazuje na ich mocną pozycję w ramach tego typu oferty tanecznej.

DOSTĘPNOŚĆ PUNKTÓW TAŃCA

METODOLOGIA

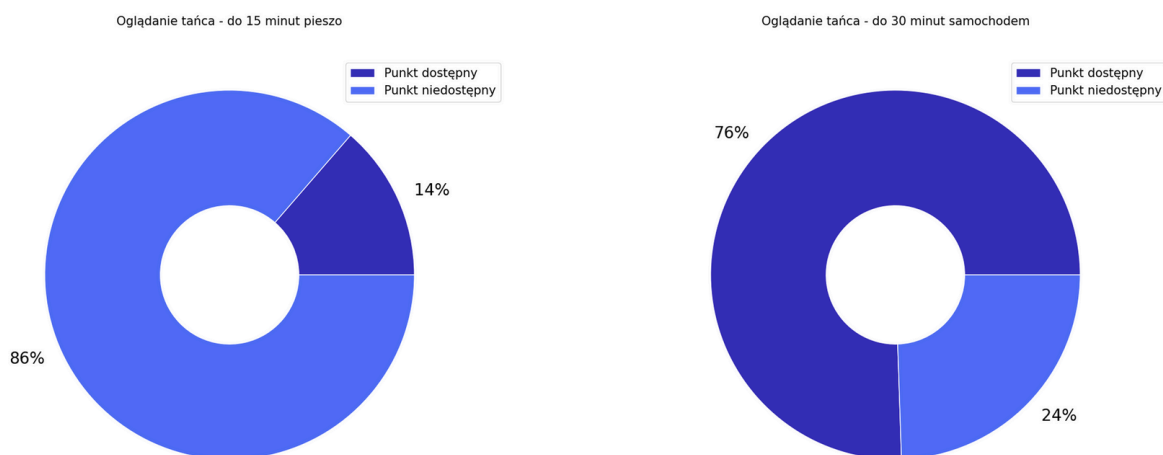
Analiza dostępności punktów tańca została przeprowadzona w skali **krajowej** oraz z podziałem na **województwa**. Jej celem jest określenie, jaka część badanej populacji znajduje się w zasięgu punktów przypisanych do poszczególnych kategorii.

Dostępność została policzona w dwóch zakresach czasowych: **do 15 minut pieszo** oraz **do 30 minut samochodem**. Pierwszy zasięg pozwala uchwycić potencjalny dostęp do punktów tanecznych w najbliższym otoczeniu miejsca zamieszkania, natomiast drugi uwzględnia szerszy obszar oddziaływania i możliwość korzystania z infrastruktury np. w większych ośrodkach.

Wybór tych progów czasowych wynika z ich wysokiej reprezentatywności – dobrze oddają one realne możliwości korzystania z oferty tanecznej zarówno w ujęciu lokalnym, jak i regionalnym. Dzięki temu możliwe jest porównanie dostępności między poszczególnymi województwami, a także wskazanie różnic w skali całego kraju.

1. OGLĄDANIE TAŃCA

UJĘCIE KRAJOWE

Dostępność punktów oglądania tańca w ujęciu krajowym.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

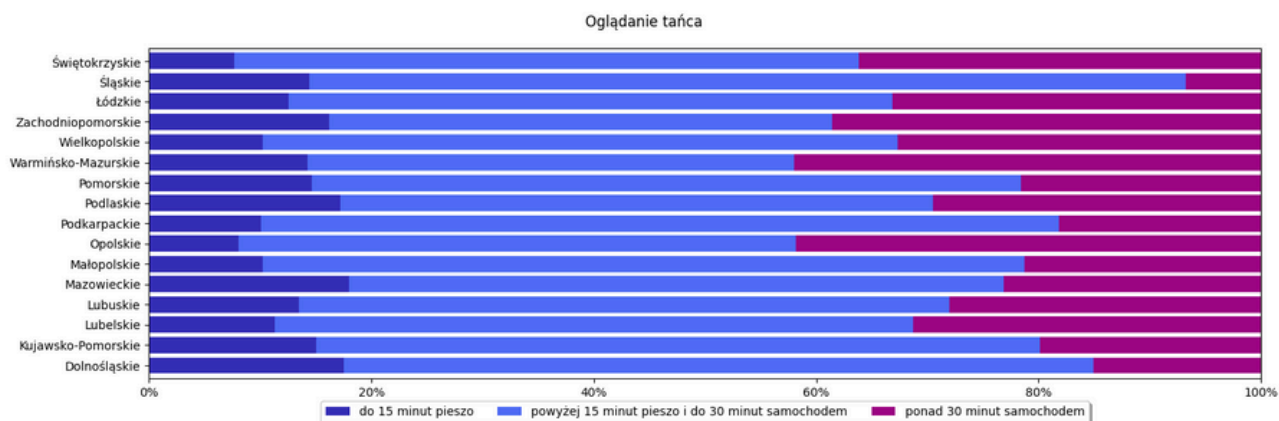
Analiza dostępności pokazuje bardzo duże różnice w zależności od przyjętego zasięgu czasowego:

- **Tylko 14% mieszkańców Polski** ma dostęp do punktu oglądania tańca w zasięgu **15 minut pieszo**. Oznacza to, że w codziennym, lokalnym kontekście oferta jest ograniczona i mocno skoncentrowana w największych ośrodkach.
- Natomiast aż **76% mieszkańców** znajduje się w zasięgu **30 minut jazdy samochodem**, co wskazuje, że w szerszej perspektywie komunikacyjnej dostęp do oferty jest już zdecydowanie lepszy.

W praktyce oznacza to, że taniec jako forma wydarzenia kulturalnego pozostaje dostępny dla większości populacji w skali kraju, ale wymaga często dojazdu. Lokalna, piesza dostępność jest relatywnie niska, co może ograniczać spontaniczne uczestnictwo. Należy również wziąć pod uwagę fakt, że w prezentowanej analizie w kategorii „oglądanie tańca” znalazły się wszystkie miejsca, które oferują prezentacje taneczne bez podziału na stabilność i częstotliwość tych pokazów w czasie. Szczegółowa analiza tej kategorii pokazuje, że wiele z tych miejsc oferuje dostęp do oglądania tańca wyłącznie incydentalnie. W praktyce możliwość oglądania tańca regularnie i na wysokim poziomie artystycznym ogranicza się wyłącznie do dużych aglomeracji dysponujących artystycznymi instytucjami kultury, takimi jak teatry operowe z zespołami baletowymi, wybrane teatry muzyczne.

1. OGLĄDANIE TAŃCA

PODZIAŁ NA WOJEWÓDZTWA

Dostępność punktów oglądania tańca w podziale na województwa.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Większość województw charakteryzuje się podobną dostępnością pieszą – **od 10 do 20%** mieszkańców ma punkt oglądania tańca w zasięgu do 15 minut spacerem.

Pod względem dojazdu samochodem do 30 minut najlepiej wypada województwo **śląskie**, gdzie gęsta urbanizacja i bliskość wielu miast sprawiają, że oferta jest najłatwiej dostępna.

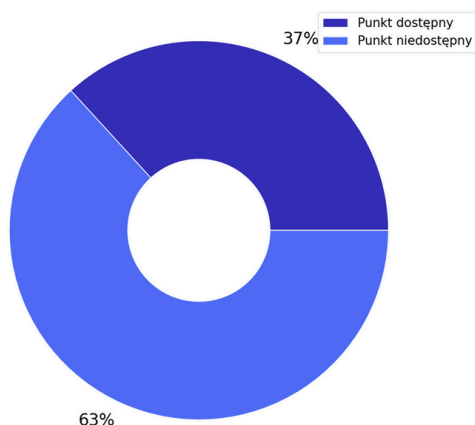
Najłabiej prezentuje się natomiast dostępność możliwości oglądania tańca w woj. warmińsko-mazurskim, co może wynikać z tego, że miejscowości są tam oddalone od siebie i brakuje dużych ośrodków miejskich

W większości województw co najmniej **60% mieszkańców** ma jednak możliwość oglądania tańca w zasięgu półgodzinnej podróży samochodem, co pokazuje, że oferta w skali regionalnej jest relatywnie osiągalna. Warto jednak podkreślić, że w przeprowadzonym badaniu nie uwzględniono ani jakości dostępnych spektakli, ani – co może mieć jeszcze większe znaczenie – ich częstotliwości i regularności. Innymi słowy, choć dostępność geograficzna dla osób zmotoryzowanych wydaje się wysoka, w praktyce może być ona znacząco ograniczona przez fakt, że wiele z tych miejsc oferuje taniec jedynie sporadycznie, w formie incydentalnych wydarzeń, a nie stałego repertuaru.

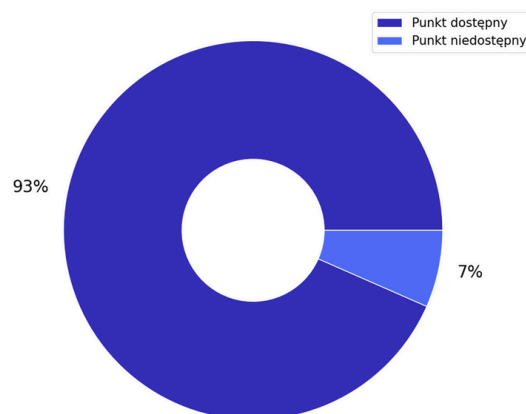
2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

UJĘCIE KRAJOWE

Nauka tańca do celów rekreacyjnych - do 15 minut pieszo

Nauka tańca do celów rekreacyjnych - do 30 minut samochodem

Dostępność punktów nauki tańca do celów rekreacyjnych w ujęciu krajowym.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

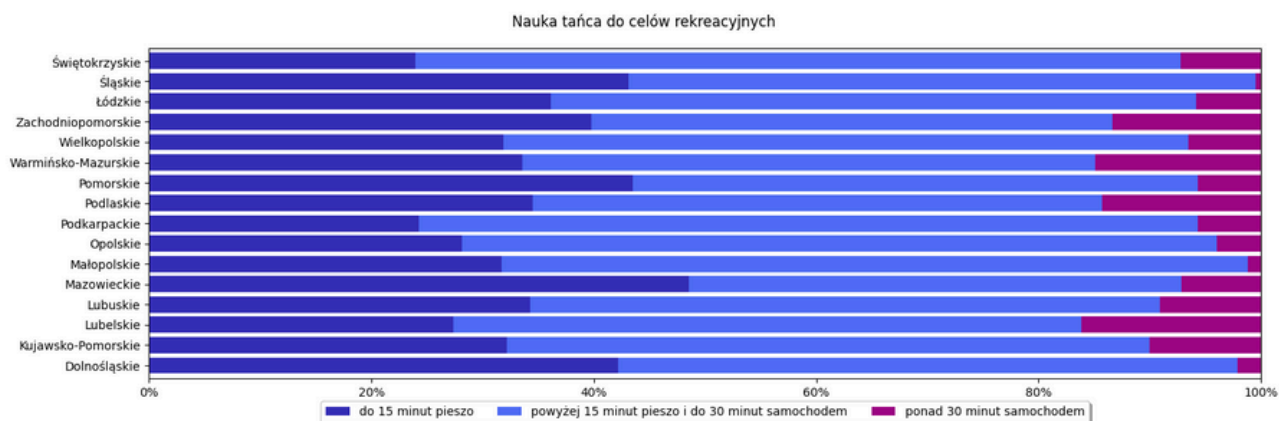
Analiza pokazuje, że dostępność oferty edukacji tanecznej do celów rekreacyjnych jest stosunkowo wysoka:

- **37% mieszkańców Polski** ma szkołę lub kurs tańca w zasięgu **15 minut pieszo**, co zapewnia wygodny dostęp w codziennym otoczeniu.
- **93% populacji** znajduje się w zasięgu **30 minut jazdy samochodem**, co oznacza, że niemal każdy mieszkaniec kraju może w stosunkowo krótkim czasie dojechać do punktu nauki tańca do celów rekreacyjnych.

W praktyce świadczy to o szerokiej dostępności zajęć rekreacyjnych w skali kraju i dobrze rozwiniętej sieci placówek oferujących naukę tańca.

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

PODZIAŁ NA WOJEWÓDZTWA

Dostępność punktów nauki tańca do celów rekreacyjnych w podziale na województwa.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

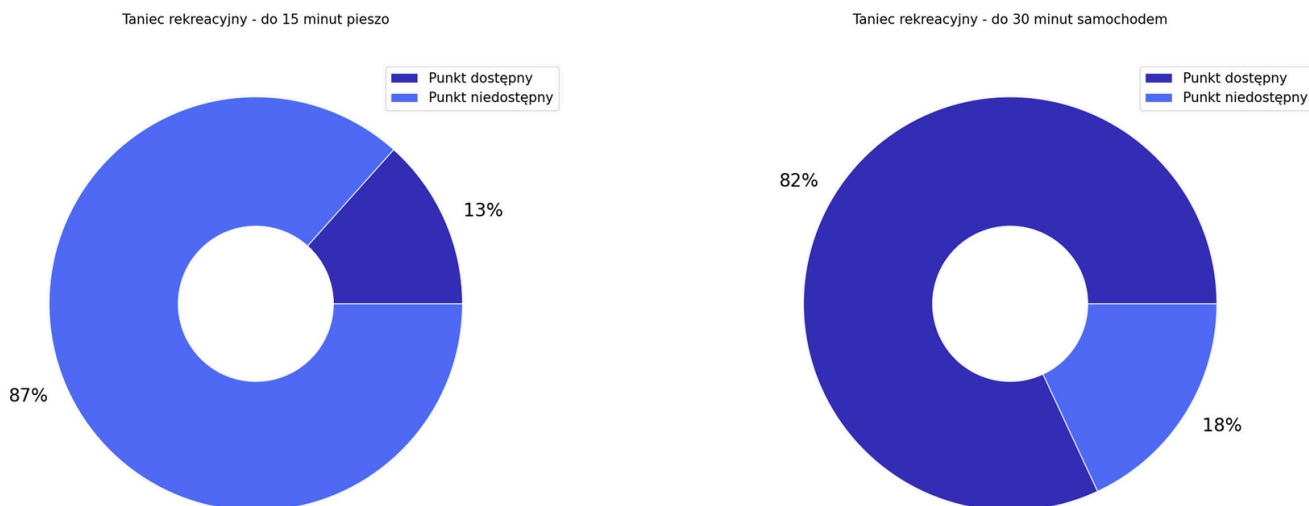
W województwie **mazowieckim** prawie 50% mieszkańców ma punkt nauki tańca do celów rekreacyjnych w zasięgu krótkiego spaceru, co wynika głównie z koncentracji oferty w **Warszawie**, podczas gdy w **podkarpackim czy świętokrzyskim** wskaźnik ten wynosi tylko ok. 25%.

Pod względem dojazdu samochodem różnice między województwami nie są już tak duże – we wszystkich przypadkach ponad **80% mieszkańców** ma dostęp w czasie do 30 minut, co świadczy o bardzo wysokiej osiągalności oferty.

Na pierwszym miejscu ponownie wyróżnia się woj. **śląskie** dzięki zwartej strukturze miejskiej. Praktycznie każdy mieszkaniec ma punkt Nauki tańca do celów rekreacyjnych w zasięgu 30 minut samochodem.

3. TANIEC REKREACYJNY

UJĘCIE KRAJOWE

Dostępność punktów nauki tańca do celów rekreacyjnych w podziale na województwa.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

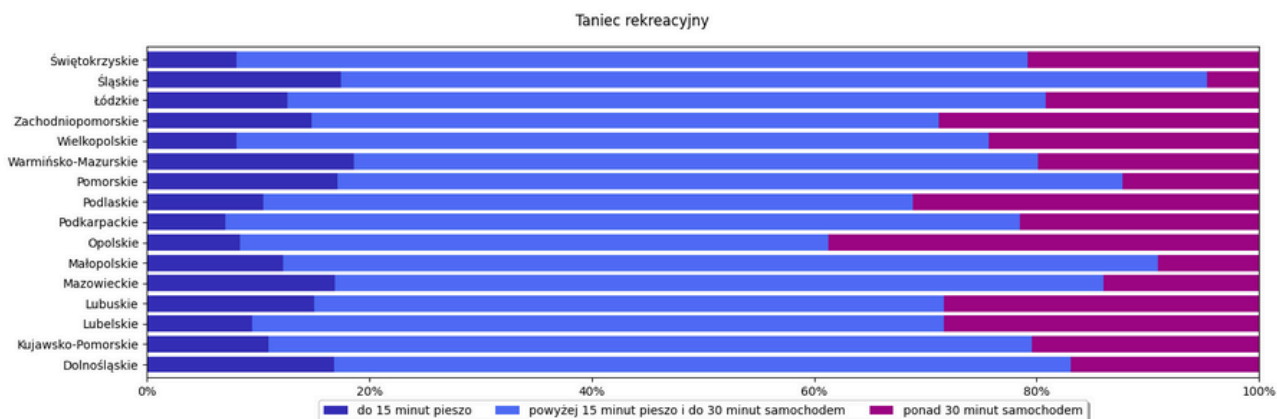
Dostępność oferty tanecznej o charakterze rekreacyjnym jest bardzo wysoka, szczególnie w szerszym zasięgu komunikacyjnym:

- **13% mieszkańców** ma możliwość uczestniczenia w zajęciach w zasięgu **15 minut pieszo**.
- **82% populacji** znajduje się w zasięgu **30 minut jazdy samochodem**, co stanowi mniejszy poziom dostępności niż w przypadku nauki rekreacyjnej.

Można więc zauważyć, że choć piesza dostępność jest niższa, to w skali kraju **sieć rekreacyjnych punktów tanecznych zapewnia niemal pełne pokrycie populacji przy dojeździe samochodem**.

3. TANIEC REKREACYJNY

PODZIAŁ NA WOJEWÓDZTWA

Dostępność punktów tańca rekreacyjnego w podziale na województwa.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

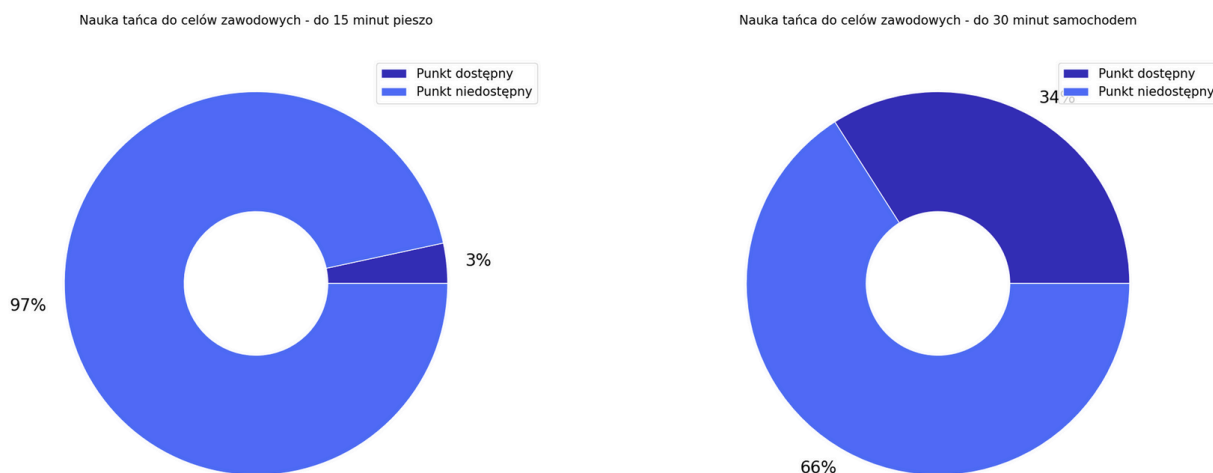
W większości województw odsetek mieszkańców mających punkt tańca rekreacyjnego w zasięgu do 15 minut pieszo wynosi od 10 do 20%, a najlepsze wyniki notują województwa **warmińsko-mazurskie, dolnośląskie, mazowieckie, pomorskie** oraz **śląskie** (ok. 20%).

Najstąbiej wypadają województwo **opolskie** oraz **podlaskie** – gdzie duża część mieszkańców musi pokonywać ponad 30 minut samochodem.

Jednocześnie w skali regionalnej oferta jest dobrze osiągalna – w większości województw nawet **80% mieszkańców** ma dostęp do punktu w zasięgu do pół godziny jazdy samochodem, co pokazuje, że miejsca umożliwiające taniec rekreacyjny są szeroko dostępne w skali kraju.

4. NAUKA TAŃCA DO CELÓW ZAWODOWYCH

UJĘCIE KRAJOWE

Dostępność punktów nauki tańca do celów zawodowych w ujęciu krajowym.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Ta kategoria charakteryzuje się bardzo niską dostępnością w skali kraju:

- Zaledwie **3% mieszkańców** ma punkt rozwoju tańca zawodowego w zasięgu **15 minut pieszo**.
- Nawet przy szerszym zasięgu – **30 minut jazdy samochodem** – dostępność obejmuje tylko **34% populacji**.

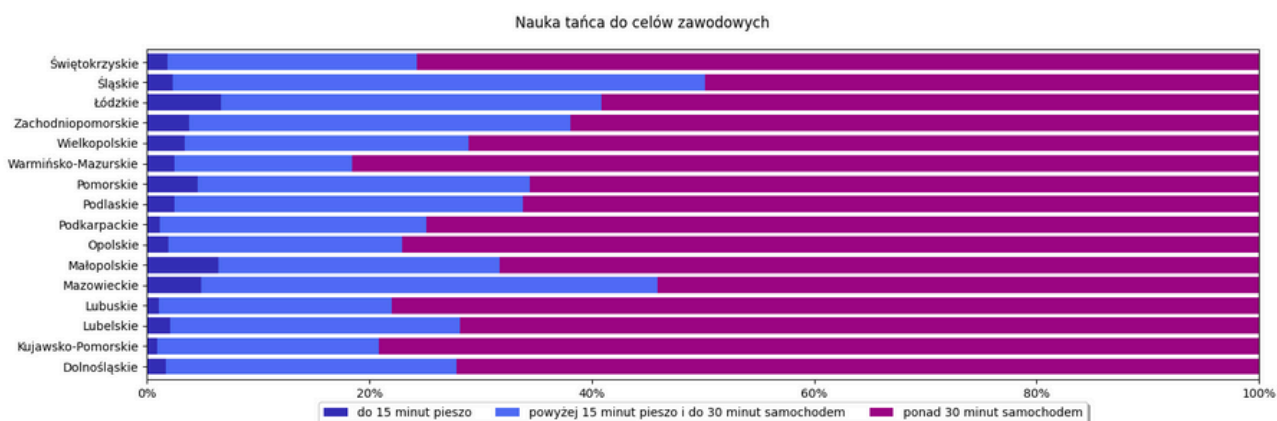
Oznacza to, że infrastruktura związana z tańcem zawodowym jest mocno skoncentrowana i dostępna jedynie w wybranych ośrodkach. Należy jednak podkreślić, że rzeczywista dostępność edukacji tanecznej na poziomie profesjonalnym, zwłaszcza dla dzieci i młodzieży, jest znacznie bardziej ograniczona, niż sugerują same dane dotyczące dostępności przestrzennej. Kształcenie w zakresie tańca zawodowego zwykle wymaga codziennego, intensywnego zaangażowania, co dla młodych adeptów wiąże się często z koniecznością opuszczenia rodzinnego domu i zamieszkania w internacie lub bursie.

Tego rodzaju rozwiązanie generuje nie tylko dodatkowe koszty, lecz również wymaga gotowości do istotnych zmian w codziennym trybie życia – zarówno ze strony uczniów, jak i ich rodzin. W praktyce oznacza to, że dostęp do profesjonalnej edukacji tanecznej pozostaje zarezerwowany dla nielicznych: przede wszystkim tych, którzy mieszkają w bezpośrednim sąsiedztwie placówek artystycznych lub są w stanie podjąć wysiłek logistyczny, finansowy, a także emocjonalny związany z relokacją dziecka.

W świetle powyższego można stwierdzić, że nauka tańca na poziomie zawodowym w Polsce jest w dużej mierze niedostępna dla znacznej części młodej populacji – nie tylko ze względu na ograniczenia geograficzne, ale również na skutek braku systemowych mechanizmów zapewniających równy i szeroki dostęp do specjalistycznej edukacji tanecznej.

4. NAUKA TAŃCA DO CELÓW ZAWODOWYCH

PODZIAŁ NA WOJEWÓDZTWA

Dostępność punktów nauki tańca do celów zawodowych w podziale na województwa.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

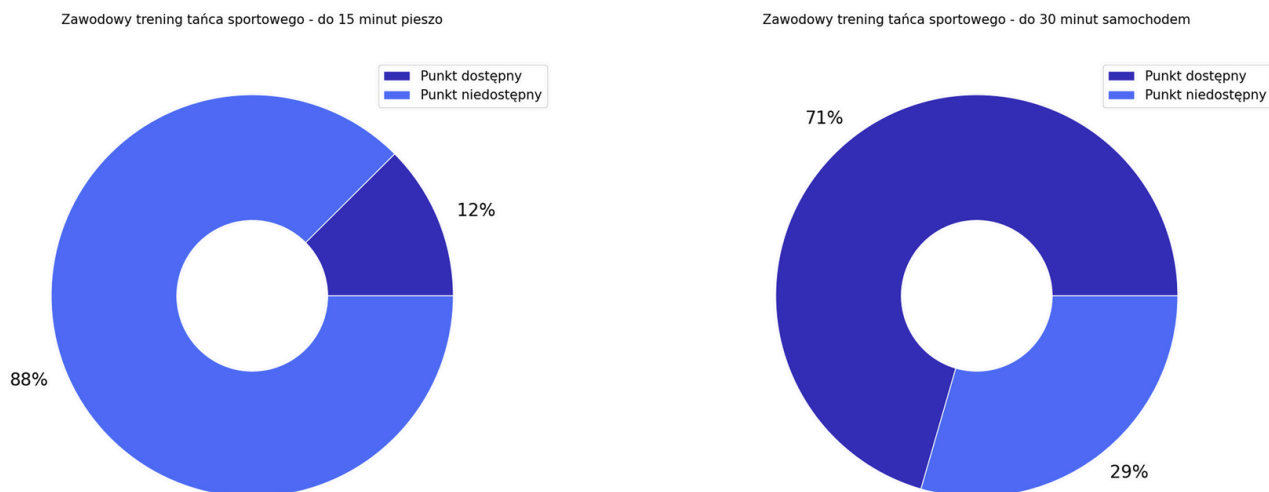
W większości województw dominują dojazdy **powyżej 30 minut samochodem**, a punkty nauki tańca do celów zawodowych dostępne w zasięgu pieszym stanowią **znikomy procent**.

Najlepsze wyniki osiągają **woj. mazowieckie i śląskie**, jednak nawet tam udział mieszkańców z dostępem w czasie do 30 minut **jedynie nieznacznie przekracza 40%**.

Wynika to przede wszystkim z dużo mniejszej liczby punktów w tej kategorii, co sprawia, że rozwój tańca zawodowego pozostaje w Polsce najmniej dostępny i wiąże się z największymi barierami dla mieszkańców.

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

UJĘCIE KRAJOWE

Dostępność punktów zawodowego treningu tańca sportowego w ujęciu krajowym.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Dostępność w tej kategorii jest umiarkowana – wyraźnie lepsza niż w przypadku rozwoju tańca zawodowego, ale wciąż ograniczona w skali całej Polski:

- **12% mieszkańców** ma możliwość uczestniczenia w treningu tańca sportowego w zasięgu **15 minut pieszo**.
- **71% populacji** znajduje się w zasięgu **30 minut jazdy samochodem**, co oznacza, że oferta jest skoncentrowana, ale dostępna dla większości osób mających możliwość dojazdu samochodem.

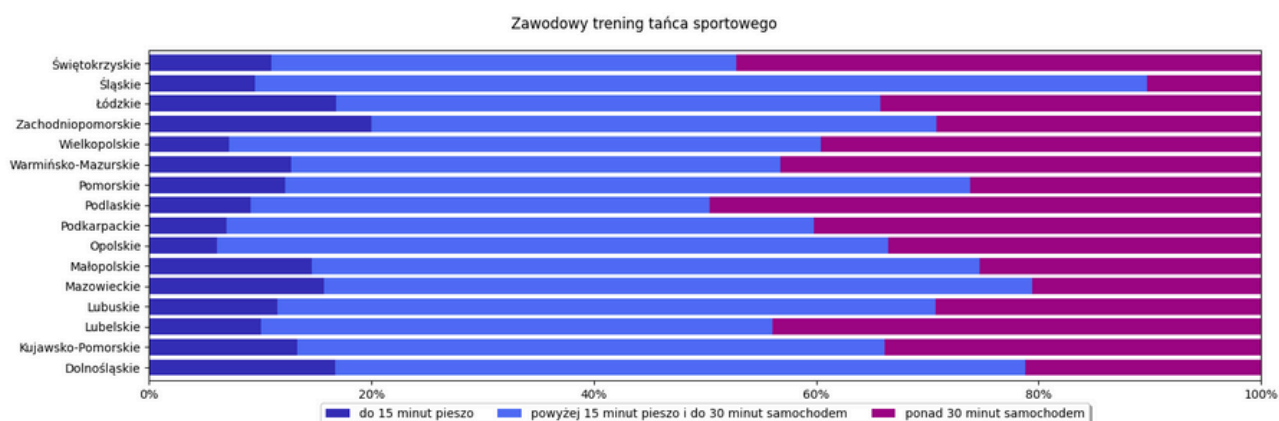
5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

PODZIAŁ NA WOJEWÓDZTWA

Najwyższy udział punktów dostępnych **do 15 minut pieszo** notują **woj. zachodniopomorskie, łódzkie i dolnośląskie** gdzie lokalna oferta jest najlepiej osiągalna (w granicach 15–20%).

W większości województw podstawą dostępności są jednak dojazdy samochodowe. Różnice w tym zakresie są bardzo duże – w **woj. śląskim** ponad **90% mieszkańców** ma punkt w zasięgu do 30 minut samochodem, podczas gdy w **świętokrzyskim** odsetek ten wynosi jedynie około **55%**.

Wyniki potwierdzają, że choć zawodowy trening tańca sportowego jest ogólnie lepiej dostępny niż taniec zawodowy, to nadal charakteryzuje się silnymi dysproporcjami regionalnymi.

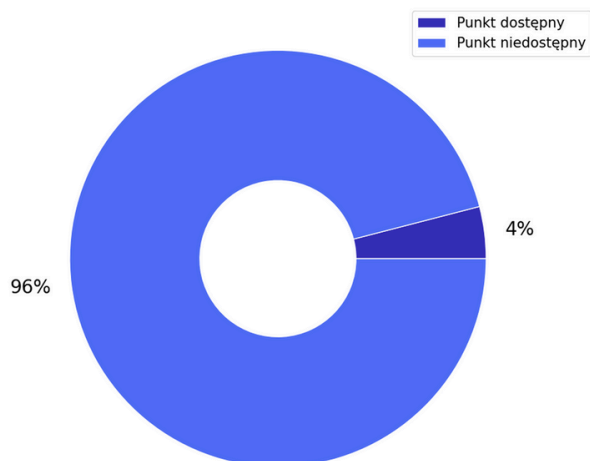
Dostępność punktów zawodowego treningu tańca sportowego w podziale na województwa.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

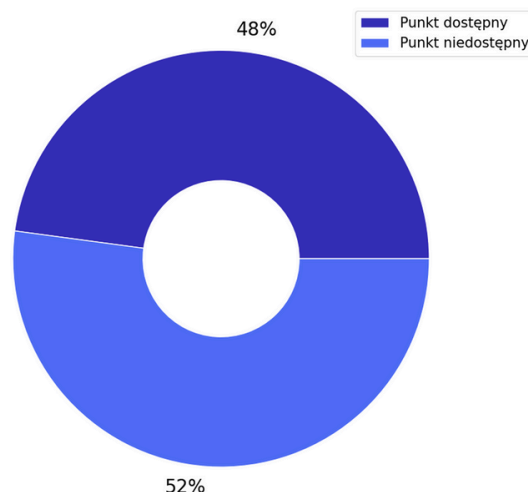
6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

UJĘCIE KRAJOWE

Działania Para-Taneczne - do 15 minut pieszo

Działania Para-Taneczne - do 30 minut samochodem

Dostępność punktów działań para-tanecznych w ujęciu krajowym.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Oferta działań para-tanecznych jest dostępna tylko w ograniczonym zakresie:

- **4% mieszkańców** ma możliwość uczestnictwa w zasięgu **15 minut pieszo**.
- **48% populacji** znajduje się w zasięgu **30 minut jazdy samochodem**, co oznacza, że niemal połowa kraju ma realny dostęp do tej formy aktywności, choć wciąż pozostaje duża luka.

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

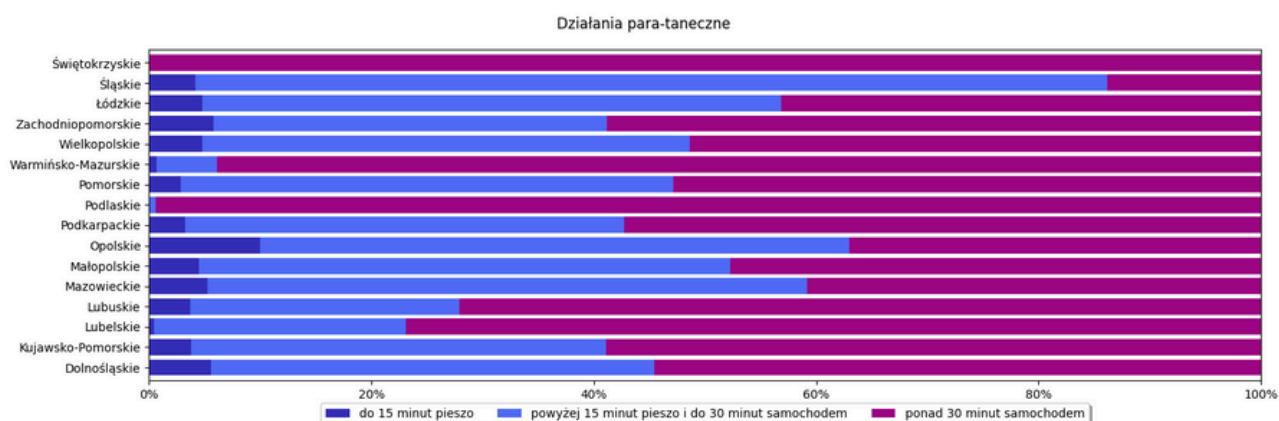
PODZIAŁ NA WOJEWÓDZTWA

W większości województw tej kategorii dominują dojazdy **powyżej 30 minut samochodem**, a udział punktów w zasięgu pieszym pozostaje znikomy.

Najlepsze wyniki notuje woj. **śląskie**, gdzie zdecydowana większość mieszkańców ma możliwość dotarcia do punktu w czasie do 30 minut samochodem.

Województwo **opolskie** wyróżnia się najwyższym udziałem dostępności pieszej do punktów działań para-tanecznych.

Województwa świętokrzyskie i podlaskie, pozbawione punktów, sprawiają, że mieszkańcy muszą pokonywać ponad 30 minut drogi samochodem.

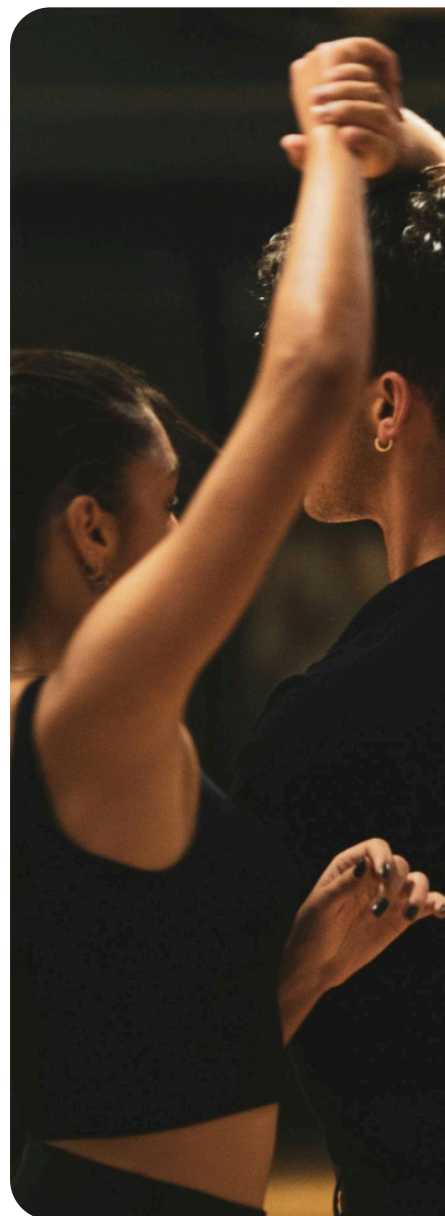

Dostępność punktów działań para-tanecznych w podziale na województwa.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

WNIOSKI OGÓLNE

- **Znaczenie krótkiego dojazdu samochodem** – we wszystkich kategoriach widać, że podstawą dostępności jest zasięg do 30 minut jazdy samochodem. W tańcu rekreacyjnym czy nauce tańca rekreacyjnego nawet 80–90% mieszkańców mieści się w tym przedziale.
- **Dostępność do punktów związanych z tańcem określana na podstawie czasu dojazdu samochodem nie przekłada się automatycznie na rzeczywistą możliwość korzystania z tych miejsc przez wszystkich mieszkańców.** Wiele osób – w tym dzieci, osoby starsze, osoby o ograniczonej mobilności czy osoby z niższym statusem materialnym – nie dysponuje własnym samochodem lub nie posiada umiejętności prowadzenia pojazdu. W efekcie, nawet jeśli w odległości 30 minut jazdy znajduje się ośrodek oferujący edukację lub wydarzenia taneczne, nie oznacza to, że jest on dostępny dla całej lokalnej społeczności. Wnioskując, ocena dostępności oparta wyłącznie na dojazdach samochodowych może istotnie zawyżać rzeczywisty poziom dostępności, co wskazuje na potrzebę uwzględniania także transportu publicznego oraz barier mobilnościowych w analizach i planowaniu oferty tanecznej. az dostępności w poszczególnych kategoriach.

- **Śląskie na pierwszym miejscu** – to jedyne województwo, które konsekwentnie osiąga najlepsze wyniki we wszystkich analizowanych kategoriach, zarówno pod względem dostępności pieszej, jak i samochodowej.
- **Silne różnice regionalne** – najlepiej wypadają województwa z dużymi aglomeracjami (mazowieckie, śląskie, dolnośląskie, pomorskie), gdzie dostępność piesza lub w krótkim czasie jest relatywnie wysoka. Najslabiej wypadają regiony peryferyjne (podlaskie, podkarpackie, lubelskie, warmińsko-mazurskie, świętokrzyskie), w których dominują długie dojazdy do punktów tańca.
- **Największe bariery w nauce tańca artystycznego do celów zawodowych i dostępności działań para-tanecznych** – to właśnie te kategorie cechują się najmniejszą liczbą punktów i największym udziałem dojazdów powyżej 30 minut. W rozwoju tańca zawodowego nawet w najlepszych województwach dostępność do pół godziny jazdy samochodem jedynie nieznacznie przekracza 40%.
- **Specyfika regionalna** – ciekawymi wyjątkami są m.in. łódzkie i zachodniopomorskie (wysoka dostępność piesza w treningu sportowym) czy opolskie (najwyższy udział dostępności pieszej w działaniach para-tanecznych). Pokazuje to, że lokalne uwarunkowania mogą znacząco zmieniać obraz dostępności w poszczególnych kategoriach.

DOSTĘPNOŚĆ PUNKTÓW TAŃCA W PODZIALE NA GRUPY WIEKOWE

METODOLOGIA

Dostępność została obliczona jako **odsetek osób z danej grupy wiekowej**, które znajdują się w zasięgu punktów tanecznych, zgodnie z przyjętymi progami czasowymi: **15 minut pieszo** oraz **30 minut samochodem**.

W analizie uwzględniono pięć przedziałów wiekowych:

- **0–7 lat** – dzieci w wieku przedszkolnym i wczesnoszkolnym,
- **8–18 lat** – dzieci starsze i młodzież,
- **19–39 lat** – młodzi dorośli,
- **40–59 lat** – dorośli w średnim wieku,
- **60–99 lat** – osoby starsze.

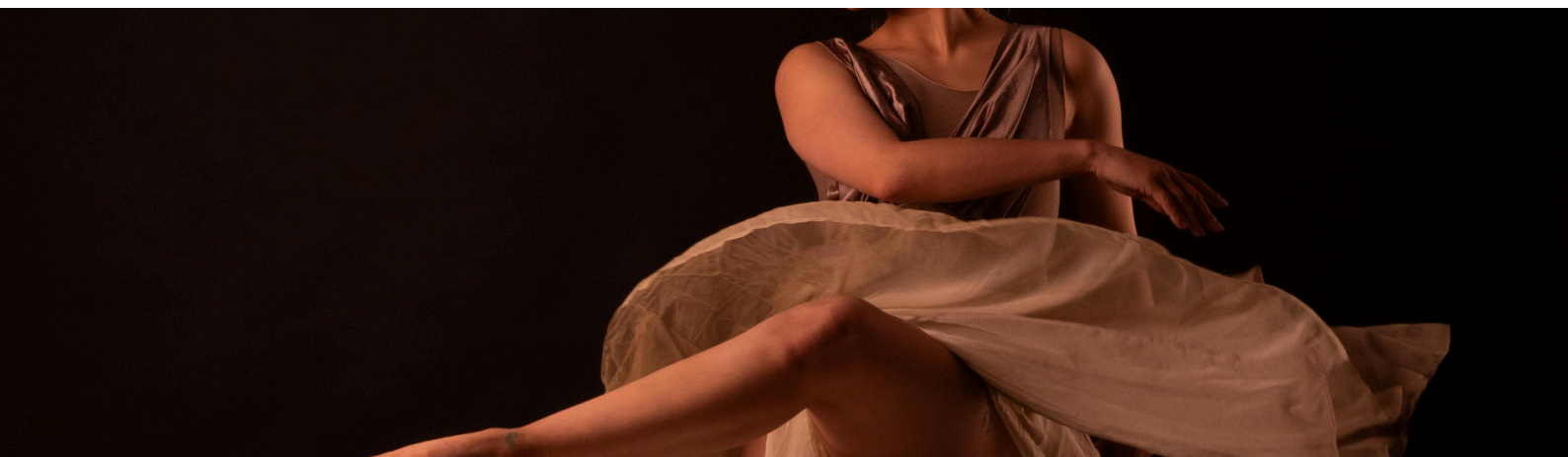
INTERPRETACJA I WNIOSKI

Analiza wskazuje, że poziom dostępności punktów tańca dla poszczególnych grup wiekowych jest **bardzo zbliżony** we wszystkich analizowanych kategoriach.

Nie odnotowano znaczących różnic pomiędzy dziećmi, młodzieżą, dorosłymi ani seniorami – każda z tych grup ma porównywalne możliwości korzystania z dostępnej infrastruktury tanecznej w skali kraju.

Oznacza to iż niezależnie od wieku (czy mówimy o dzieciach, młodzieży, dorosłych czy seniorach), **prawdopodobieństwo znalezienia się w zasięgu szkoły tańca, klubu czy ośrodka kultury oferującego zajęcia taneczne jest bardzo podobne**.

Należy jednak zaznaczyć, że możliwość skorzystania z transportu samochodowego w niektórych grupach wiekowych może być mniejsza, co może wpływać na rzeczywistą dostępność tych punktów tańca. Takimi grupami wiekowymi mogą być zwłaszcza dzieci i seniorzy, którzy z uwagi na wiek są często zależni od innych osób, mogących zapewnić im transport samochodowy ([zob. s. 67](#)).

ANALIZA BEHAWIORALNA

METODOLOGIA

DANE LOKALIZACYJNE

Podstawą analizy behawioralnej są **dane lokalizacyjne pochodzące z urządzeń mobilnych**, które pozwalają na identyfikację rzeczywistych wzorców uczestnictwa w aktywnościach tanecznych. Dane zostały pozyskane od wyspecjalizowanego dostawcy, są w pełni **anonimowe** i wykorzystywane wyłącznie w celach **statystycznych**. Obejmują przede wszystkim sygnały **GPS** generowane przez urządzenia przenośne, takie jak smartfony czy tablety, co umożliwia precyzyjne odwzorowanie mobilności użytkowników.

Aby powiązać dane lokalizacyjne z punktami tańca, zastosowano bufor (okrąg) o promieniu 100 metrów wokół każdej lokalizacji. Analizowany okres obejmował **18 miesięcy (marzec 2024 – sierpień 2025)**, co pozwoliło uchwycić stabilne wzorce uczestnictwa i zminimalizować wpływ wizyt incydentalnych. Należy podkreślić, że **dane mobilne nie obejmują całej populacji**, lecz stanowią jedynie **próbę wszystkich użytkowników urządzeń mobilnych**. Z tego względu analiza ma charakter **wskaźnikowy**, a nie absolutny – nie pokazuje pełnych i finalnych wartości, lecz pozwala uchwycić główne **tendencje i wzorce zachowań**.

Z tego powodu wyniki prezentowane są w formie **udziałów procentowych**, co zapewnia możliwość porównywania kategorii i regionów mimo braku pełnych danych dla całej populacji.

SEGMENTACJA

W dalszym kroku dokonano **segmentacji użytkowników faktycznie odwiedzających punkty tańca** zidentyfikowane w ramach badania. Segmenty behawioralne zostały określone na podstawie **częstotliwości wizyt** i przypisane do sześciu kategorii uczestnictwa w aktywnościach tanecznych, odpowiadających kategoriom miejsc wyodrębnionych w pierwszym etapie projektu.

Celem segmentacji było **rozdzielenie różnych sposobów uczestnictwa w tańcu** – od oglądania spektakli, przez naukę, po rekreację i trening zawodowy. Dzięki temu możliwe jest lepsze zrozumienie **intensywności i charakteru aktywności**, a także porównanie kategorii oraz identyfikacja ewentualnych **niedoborów oferty i powiązań między kategoriami**.

Segmenty zostały zdefiniowane według kategorii aktywności i częstotliwości wizyt:

- **Publiczność tańca** – osoby, dla których odnotowano co najmniej **2 wizyty** w miejscach z kategorii „Oglądanie tańca” w badanym okresie
- **Osoby uczące się tańca do celów rekreacyjnych** – osoby, dla których odnotowano co najmniej **6 wizyt** w miejscach z kategorii „Nauka tańca do celów rekreacyjnych”.
- **Osoby tańczące rekreacyjnie** – osoby, dla których odnotowano co najmniej **6 wizyt** w miejscach z kategorii „Taniec rekreacyjny”.
- **Osoby tańczące zawodowo** – osoby, dla których odnotowano co najmniej **6 wizyt** w miejscach z kategorii „Nauka tańca do celów zawodowych”.
- **Osoby trenujące taniec sportowy** – osoby, dla których odnotowano co najmniej **6 wizyt** w miejscach z kategorii „Zawodowy trening tańca sportowego”.
- **Osoby podejmujące działania para-taneczne** – osoby, dla których odnotowano co najmniej **6 wizyt** w miejscach z kategorii „Działania para-taneczne”.

Tak zdefiniowane segmenty stanowią podstawę do dalszych analiz, obejmujących zarówno ocenę intensywności uczestnictwa, jak i zróżnicowania przestrzenne pomiędzy poszczególnymi regionami.

PRZEPŁYWY MIĘDZY KATEGORIAMI

W badaniu nie określano limitu kategorii, z którymi powiązani byli użytkownicy urządzeń mobilnych w analizowanej bazie, dlatego **ten sam użytkownik mógł zostać przypisany do kilku kategorii jednocześnie**. Taka sytuacja odzwierciedla fakt, że uczestnictwo w tańcu ma często **wielowymiarowy charakter** – ta sama osoba może jednocześnie uczyć się tańca, brać udział w zajęciach rekreacyjnych i uczestniczyć w wydarzeniach jako publiczność.

W tym kontekście wprowadzamy pojęcie **przepływów**. Oznacza ono zjawisko **współwystępowania aktywności** – sytuację, w której użytkownik jest obecny w więcej niż jednej kategorii tańca. „Przepływy” pokazują więc, jak kategorie nakładają się na siebie i jakie są najczęstsze kombinacje uczestnictwa. Dzięki temu można lepiej zrozumieć **powiązania pomiędzy różnymi formami aktywności tanecznej** oraz skalę, w jakiej publiczność i uczestnicy są aktywni w wielu obszarach jednocześnie.

Do wizualizacji przepływów wykorzystano **diagram Sankeya**. Jest to narzędzie graficzne służące do przedstawiania relacji i powiązań pomiędzy różnymi kategoriami. Strumienie łączące poszczególne węzły wskazują, jak duża część użytkowników uczestniczy równolegle w więcej niż jednej kategorii.

Diagram Sankey’a został zastosowany w tym badaniu, ponieważ w sposób **czytelny i intuicyjny** ilustruje **nakładanie się segmentów** i pozwala uchwycić **złożoność uczestnictwa tanecznego**, której nie oddałaby klasyczna tabela czy wykres kolumnowy.

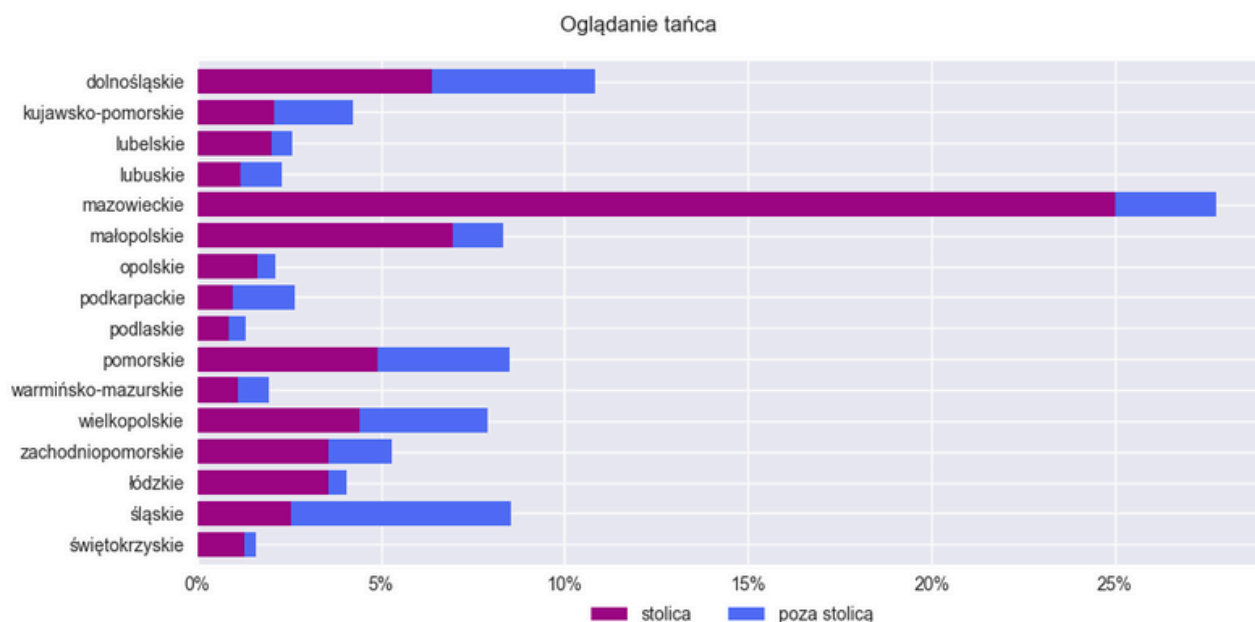
STRUKTURA SEGMENTÓW W PODZIALE NA REGIONY WEDŁUG KATEGORII TAŃCA

METODOLOGIA

Analiza przedstawia **rozkład procentowy każdego segmentu** w podziale na **województwa i ich stolice**. Wskaźnik liczony jest jako udział unikalnych urzędzeń przypisanych do danego regionu względem całego segmentu w Polsce (100% = cała populacja segmentu).

Stolice województw prezentowane są dodatkowo jako podzbiory swoich regionów, aby uchwycić skalę koncentracji w głównych ośrodkach miejskich.

1. OGŁĄDANIE TAŃCA

Struktura segmentów oglądania tańca w podziale na regiony.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

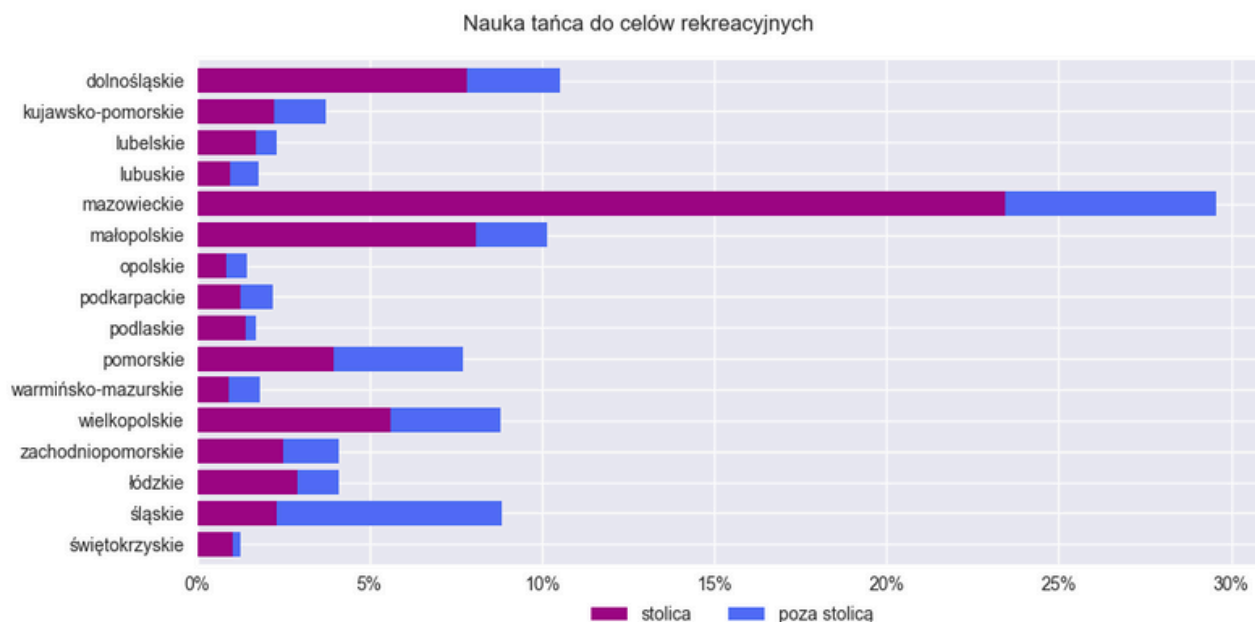
Analiza behawioralna osób zaliczonych do kategorii **Publiczność tańca** wskazuje, że największy odsetek widzów spektakli tanecznych pochodzi z **województwa mazowieckiego** (ok. **28%**), z czego zdecydowana większość mieszka w **Warszawie** (ok. **25%**).

Drugim co do wielkości ośrodkiem jest **województwo dolnośląskie**, gdzie mieszka ok. **11%** publiczności tańca uchwyconej w ramach badania. Kolejne miejsca zajmują: **małopolskie** – głównie Kraków (ok. **9%**, w tym **7% w Krakowie**), **pomorskie** (ok. **8%**), **śląskie** (ok. **8%**) oraz **wielkopolskie** (ok. **7%**). Tworzą one grupę regionów o średnim udziale w publiczności tańca. W pozostałych województwach – szczególnie w **lubuskim, opolskim, podkarpackim, podlaskim i świętokrzyskim** – udział widzów nie przekracza **3%** badanej populacji.

W większości województw **ponad połowa osób zaliczonych do publiczności tańca mieszka w stolicach regionalnych**, co podkreśla dominującą rolę największych miast jako głównych ośrodków życia tanecznego w Polsce. Wniosek ten jest spójny z rezultatami wcześniejszych analiz **populacyjnej i geograficznej**, które również wskazywały na koncentrację infrastruktury i uczestników w największych ośrodkach miejskich.

Wyjątek stanowi **województwo śląskie**, którego stolica – **Katowice** – skupia jedynie ok. **3%** publiczności tańca. Dla porównania, całe województwo odpowiada za ok. **8%** widzów, co pokazuje, że większość uczestników pochodzi z innych miast **Górnośląsko-Zagłębiowskiej Metropolii (GZM)**.

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

Struktura segmentów nauki tańca do celów rekreacyjnych w podziale na regiony.

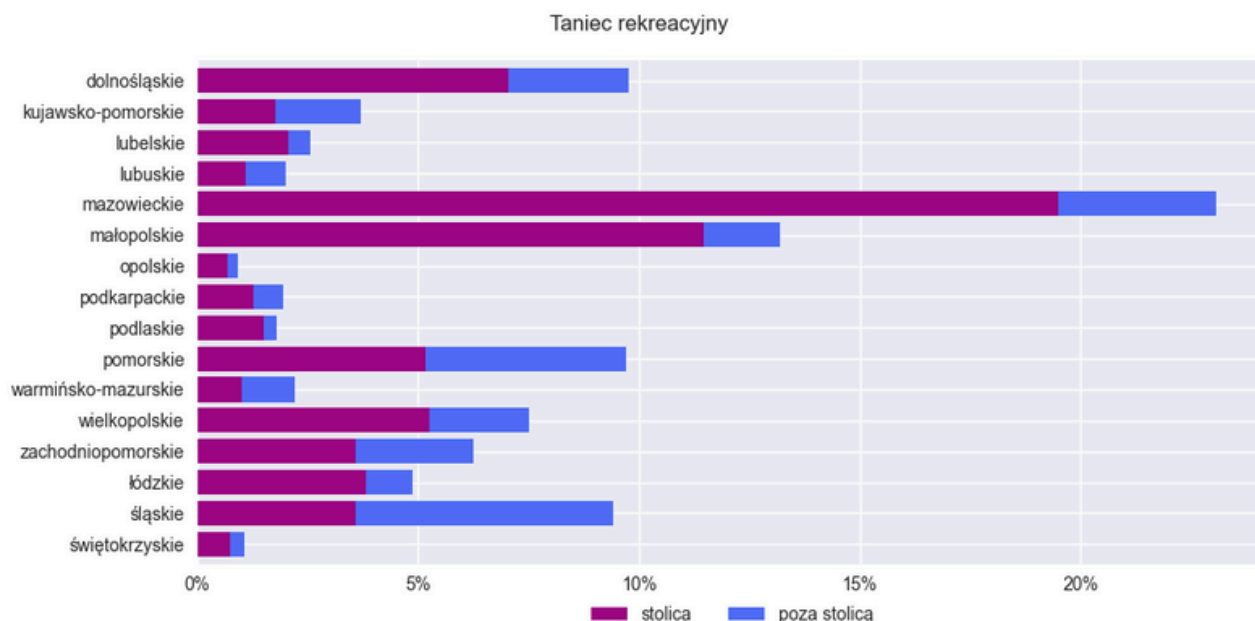
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Najwięcej osób **uczących się tańca do celów rekreacyjnych**, ujętych w niniejszym badaniu, mieszka w **województwie mazowieckim**, które stanowi zdecydowanego lidera w tej kategorii w skali kraju. Około **30% wszystkich uczestników** tej formy aktywności mieszka na Mazowszu, co oznacza wynik niemal **trzykrotnie wyższy** niż w województwie **dolnośląskim** (ok. 11%), zajmującym drugą pozycję w zestawieniu. Na dalszych miejscach znajdują się województwa: **małopolskie** (ok. 10%), **śląskie** (ok. 8%), **wielkopolskie** (ok. 8%) oraz **pomorskie** (ok. 7%).

Podobnie jak w przypadku **publiczności tańca**, także i tutaj obserwujemy wyraźną dominację **dużych ośrodków miejskich**. W większości województw ponad połowa osób uczestniczących w tej aktywności mieszka w **stolicach regionalnych**, co podkreśla ich znaczenie jako głównych centrów nauki tańca do celów rekreacyjnych, a zarazem ukazuje relatywnie niższą aktywność mieszkańców mniejszych miejscowości.

Wyjątek stanowi **województwo śląskie**, gdzie w ramach **Górnośląsko-Zagłębiowskiej Metropolii** aktywność uczestników rozkłada się pomiędzy wiele miast, a **Katowice** nie pełnią dominującej roli, w przeciwieństwie do stolic innych województw.

3. TANIEC REKREACYJNY

Struktura segmentów tańca rekreacyjnego w podziale na regiony.

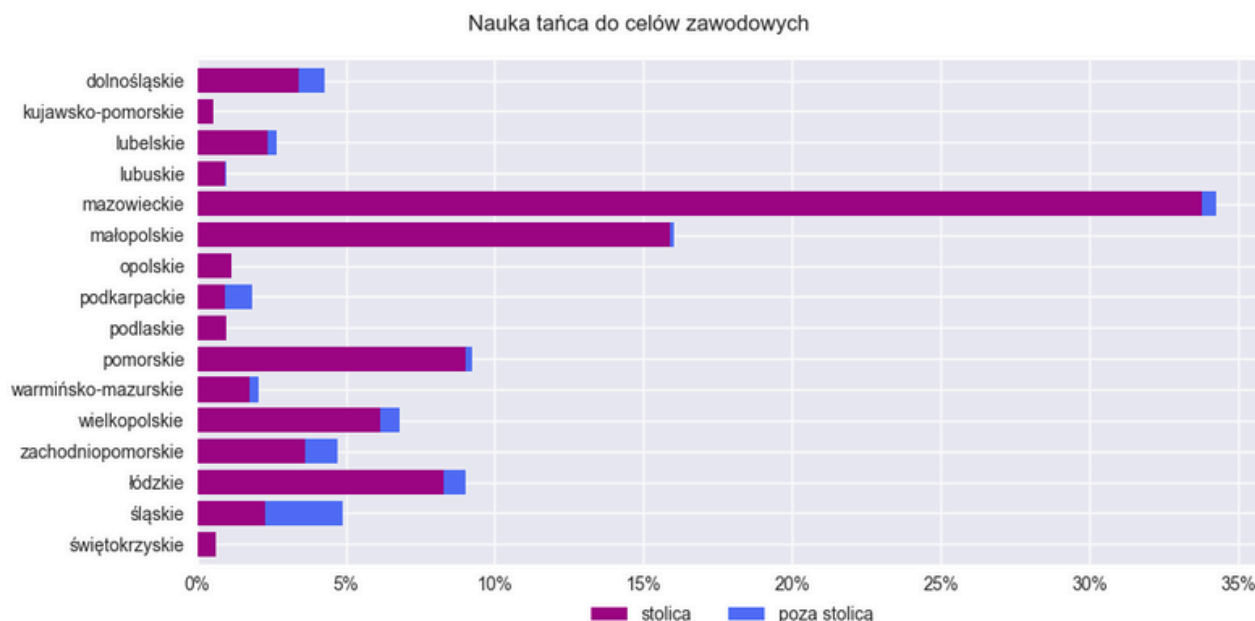
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii **osób tańczących rekreacyjnie** dominacja **Mazowsza** pozostaje bardzo wyraźna. Samo województwo odpowiada za **ok. 24% uczestników**, z czego **Warszawa** skupia ponad **19%** wszystkich osób aktywnych w tej kategorii.

Na **drugiej pozycji** znajduje się **Małopolska (blisko 14%)**, z silną koncentracją w **Krakowie (ok. 12%)**. Kolejne miejsca zajmują woj. **śląskie, pomorskie i dolnośląskie**, które osiągają po około **9%** i tworzą grupę regionów o średnim poziomie aktywności. Warto zauważyć, że są to te same województwa, które wyróżniały się również w analizie nauki tańca rekreacyjnego.

W pozostałych województwach udział uczestników jest niższy i **nie przekracza 5%**. Podobnie jak w innych kategoriach, większość aktywnych osób mieszka w stolicach województw – wyjątkiem pozostaje **śląskie**, gdzie aktywność rozkłada się równomierniej w obrębie aglomeracji GZM.

4. NAUKA TAŃCA DO CELÓW ZAWODOWYCH

Struktura segmentów nauki tańca do celów zawodowych w podziale na regiony.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**Nauka tańca do celów zawodowych**” **województwo mazowieckie utrzymuje dominującą pozycję**, skupiając **niepełna 35%** osób uczestniczących w tego typu aktywności. Należy podkreślić, że niemal cała ta grupa koncentruje się w **Warszawie**.

Drugim istotnym ośrodkiem aktywności jest **województwo małopolskie**, w którym mieszka **ok. 16%** osób uczących się tańca zawodowo. **Zdecydowana większość tej grupy skupia się w stolicy regionu – Krakowie**, co potwierdza silną centralizację oferty w głównym ośrodku akademicko-kulturalnym województwa.

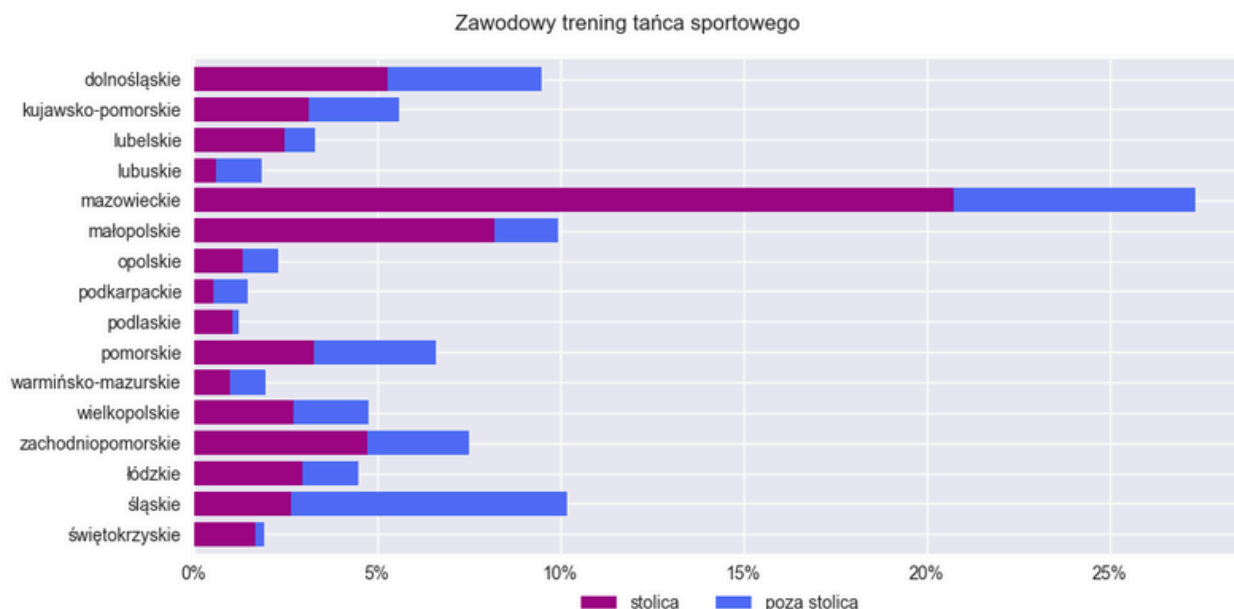
Kolejną pozycję zajmują **województwa pomorskie i łódzkie** (po **ok. 9%**). W pozostałych regionach udział osób uczących się tańca do celów zawodowych jest wyraźnie niższy i **nie przekracza 5% ogółu uczestników tej kategorii**.

Podobnie jak w poprzednich kategoriach, **największe miasta wojewódzkie koncentrują większość osób ujętych w badaniu**, a **Warszawa** pełni tu jeszcze silniejszą rolę niż w przypadku **tańca rekreacyjnego** czy **nauki tańca do celów rekreacyjnych**.

W przeciwieństwie do kategorii rekreacyjnych, **udział osób mieszkających poza stolicami województw jest w przypadku nauki tańca do celów zawodowych znikomy**, co sugeruje, że oferta oraz miejsce zamieszkania uczestników zawodowej nauki tańca skupiają się niemal wyłącznie w głównych ośrodkach akademicko-kulturalnych.

Warto odnieść ten wynik do ustaleń **pierwszego etapu badania Mapa Tańca**, które wskazywały na bardzo ograniczoną dostępność oferty w mniejszych miastach i miejscowościach. Prawdopodobnie to właśnie **niedostateczna infrastruktura w mniejszych ośrodkach** stanowi kluczową przyczynę koncentracji uczestników w największych miastach.

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

Struktura segmentów zawodowego treningu tańca sportowego w podziale na regiony.

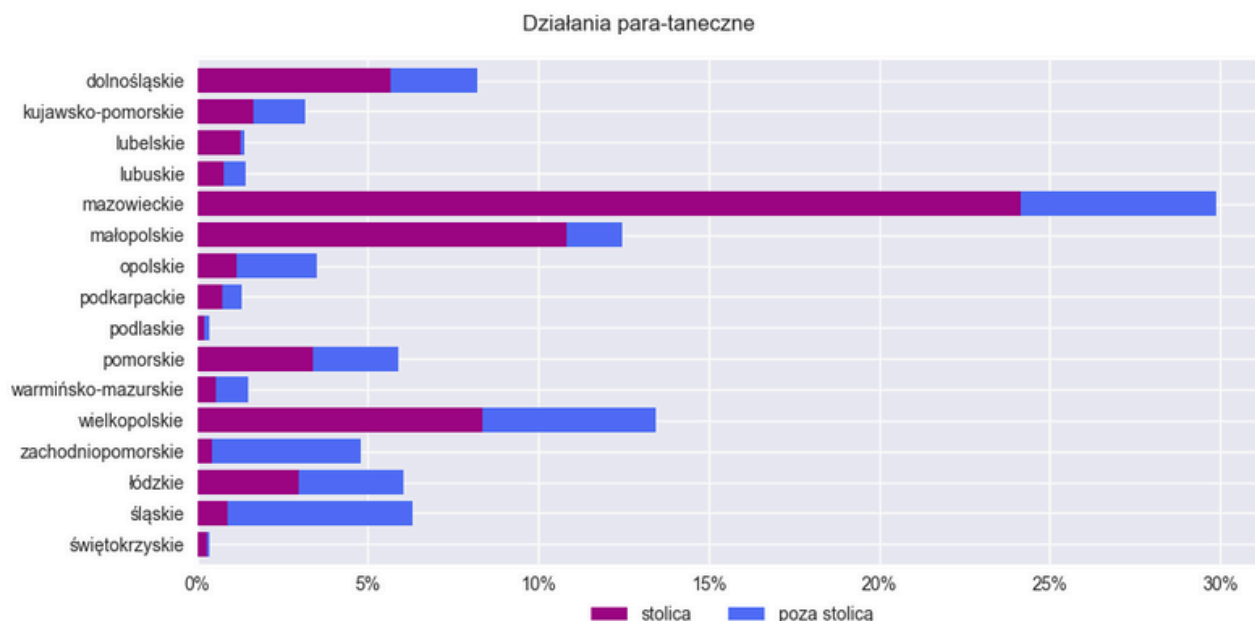
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „Zawodowy trening tańca sportowego” najsilniejszym ośrodkiem pozostaje **województwo mazowieckie**, które skupia około **28% uczestników**. Z tego **Warszawa odpowiada za ok. 21%**, podczas gdy **pozostała część regionu – za ok. 7%**.

Na **drugiej pozycji** znajduje się **województwo śląskie** z wynikiem przekraczającym **10%**, a kolejne miejsca zajmują **Małopolska (ok. 10%, w tym Kraków – 8%)** oraz **Dolny Śląsk (ok. 9%)**.

Na tle kategorii rekreacyjnych widoczny jest **nizszy poziom koncentracji uczestników w stolicach wojewódzkich**. W **województwach śląskim i pomorskim udział stolic nie przekracza połowy wszystkich uczestników w tych województwach**, natomiast na **Dolnym Śląsku** wynosi około połowy. Oznacza to, że choć **sportowy taniec zawodowy pozostaje skoncentrowany w największych ośrodkach**, to jednocześnie charakteryzuje się **większym zróżnicowaniem wewnątrzregionalnym** niż **nauka tańca do celów zawodowych**, która była niemal całkowicie domeną stolic województw.

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

Struktura segmentów działań para-tanecznych w podziale na regiony.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**Działania para-taneczne**” największy odsetek osób podejmujących tego typu aktywność mieszka w **województwie mazowieckim (ok. 30%)**. Na samą **Warszawę przypada ok. 24%**, natomiast **pozostała część Mazowsza – ok. 6%**.

Na drugiej pozycji uplasowało się województwo wielkopolskie (ok. 14%), co stanowi istotną zmianę względem wcześniejszych kategorii – choć region ten zaznaczał swoją obecność, nie zajmował dotąd tak wysokiej pozycji. **Małopolska, podobnie jak we wszystkich poprzednich kategoriach, pozostaje jednym z głównych ośrodków, osiągając wynik na poziomie ok. 13%.**

W większości województw stolice koncentrują znaczną część **osób podejmujących działania para-taneczne**. Wyjątkiem są **województwa zachodniopomorskie i śląskie**, gdzie **zdecydowana większość aktywności realizowana jest poza głównymi miastami.**

WNIOSKI OGÓLNE

- We wszystkich prezentowanych kategoriach najwięcej uczestników aktywności tanecznych mieszka w **województwie mazowieckim**, przede wszystkim w **Warszawie**.
- Drugim centrum najczęściej jest **Małopolska z Krakowem**, a kolejne miejsca zajmują zwykle **województwa śląskie, dolnośląskie, wielkopolskie i pomorskie**.
- Niemal w każdej kategorii na samym końcu znajduje się **województwo Świętokrzyskie**.
- Wzorzec przestrzenny jest spójny – **najwięcej osób mieszka w dużych miastach**, a wraz z oddalaniem się od aglomeracji ich liczba systematycznie maleje.
- Na terenach peryferyjnych i wiejskich udział segmentów związanych z tańcem jest wyraźnie mniejszy niż w dużych miastach.
- W większości województw ponad połowa osób aktywnych w danej kategorii mieszka w stolicach, co podkreśla rolę największych miast.
- **Wyjątkiem jest województwo śląskie**, w którym mieszkańcy są rozproszeni pomiędzy liczne miasta aglomeracji GZM, a **Katowice** nie pełnią dominującej roli.

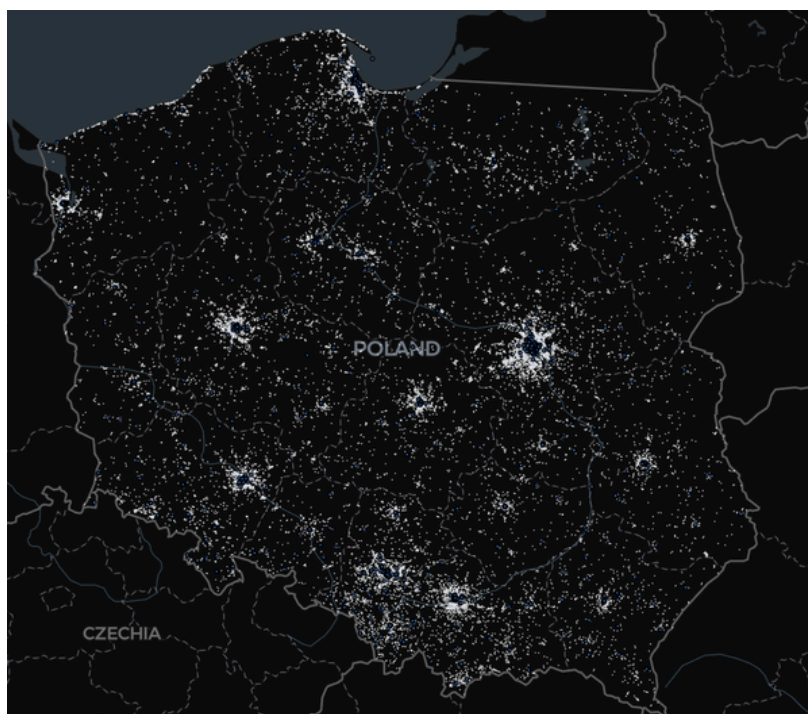

ROZKŁAD MIEJSCA ZAMIESZKANIA ANALIZOWANEJ PRÓBY TANCERZY

METODOLOGIA

Analiza rozkładu miejsca zamieszkania osób uczestniczących w różnych formach aktywności tanecznych została przeprowadzona z wykorzystaniem map opartych na **siatce heksagonalnej**. Każda komórka siatki zawiera informację o liczbie osób mieszkających na danym obszarze, co umożliwia porównywanie skali i koncentracji segmentów w układzie przestrzennym.

Na mapach dodatkowo naniesiono **lokalizacje punktów przypisanych do danej kategorii tańca**, co pozwoliło zestawić miejsce zamieszkania uczestników z miejscem faktycznej aktywności. Dzięki temu możliwe było analizowanie relacji pomiędzy obszarami zamieszkania a dostępnością oferty tanecznej. Takie podejście umożliwia nie tylko identyfikację obszarów o największej koncentracji uczestników i potwierdzenie dominującej roli stolic województw, lecz także wychwycenie bardziej rozproszonych wzorców przestrzennych w regionach mniej zurbanizowanych.

Przykładowa mapa rozkładu zamieszkania uczestników kategorii "Oglądanie Tańca" w Polsce

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

PRZEJDŹ DO MAP WEDŁUG KATEGORII

[OGLĄDANIE TAŃCA](#)

[NAUKA TAŃCA DO CELÓW
REKREACYJNYCH](#)

[TANIEC REKREACYJNY](#)

[ZAWODOWY TRENING TAŃCA
SPORTOWEGO](#)

[NAUKA TAŃCA DO CELÓW
ZAWODOWYCH](#)

[DZIAŁANIA PARA-TANECZNE](#)

ROZKŁAD PRZESTRZENNY I ZASIĘG KATEGORII

- We wszystkich sześciu kategoriach można zauważyć **tę samą strukturę miejsca zamieszkania uczestników**.
- **Najwięcej osób mieszka w centralnych częściach dużych miast**.
- W miarę oddalania się od centrum **liczba uczestników systematycznie maleje**.
- W **mniejszych miejscowościach i na terenach wiejskich** udział tej grupy jest znikomy.

INTERPRETACJA I WNIOSKI

- **Miejsca zamieszkania uczestników** wskazują, że osoby korzystające z różnorodnej oferty tanecznej to przede wszystkim **mieszkańcy dużych miast**.
- **Centra aglomeracji** są głównym środowiskiem życia osób związanych z tańcem.
- **Znacznie mniej osób** korzystających z oferty tanecznej mieszka na przedmieściach i w peryferyjnych lokalizacjach.
- **Na prowincji** i w małych miejscowościach ta grupa jest obecna jedynie marginalnie.
- Widoczne jest **silne powiązanie pomiędzy miejscem zamieszkania uczestników a lokalizacją punktów danej kategorii** – większe zagęszczenie punktów przekłada się na większą liczbę osób korzystających z danej oferty tanecznej i mieszkających w bezpośrednim otoczeniu miejsc tańca. Innymi słowy **osoby, które aktywnie korzystają z oferty tanecznej jednocześnie mieszkają w pobliżu miejsc, które to umożliwiają**.

RELACJA MIĘDZY MIEJSCEM ZAMIESZKANIA, A ODWIEDZANYMI PUNKTAMI W UJĘCIU SEGMENTÓW

METODOLOGIA

W poprzedniej części analizy określono, jaki odsetek populacji poszczególnych województw znajduje się w zasięgu punktów tańca – od 15 minut pieszo do ponad 30 minut jazdy samochodem.

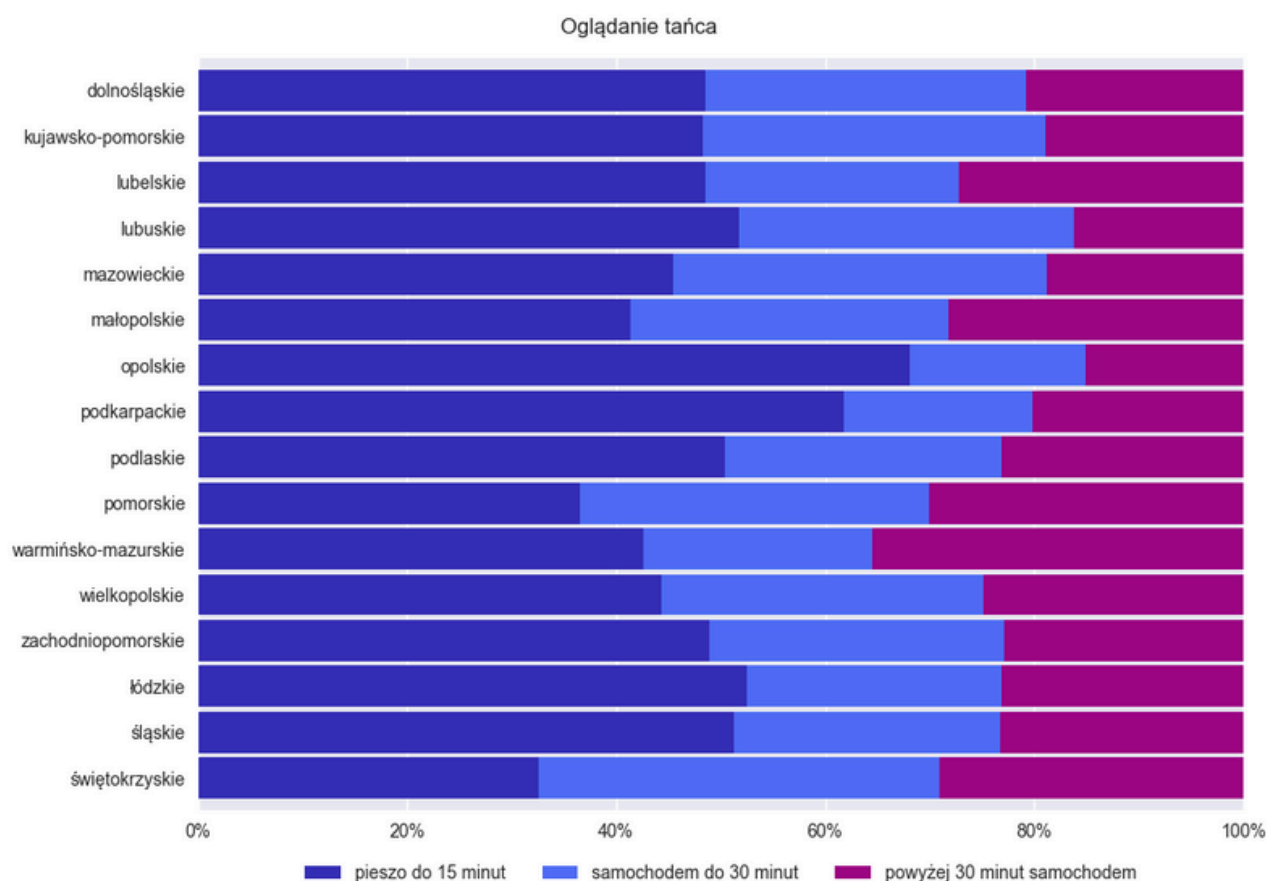
W niniejszej części skupiamy się jednak nie na całej populacji, lecz wyłącznie na faktycznych uczestnikach aktywności tanecznych, czyli osobach przypisanych do określonych segmentów badania.

Analiza obejmuje więc rzeczywistych użytkowników – osoby, które odwiedzały punkty związane z tańcem w analizowanym okresie, a nie jedynie te, które mieszkają w ich zasięgu.

Przedmiotem badania jest sposób dotarcia do odwiedzanych lokalizacji (pieszo lub samochodem) oraz czas trwania podróży.

Warto przy tym zaznaczyć, że miejsca uczęszczane przez uczestników nie zawsze znajdują się w tym samym województwie, w którym dana osoba mieszka – wielu uczestników podejmuje regularne aktywności taneczne poza miejscem zamieszkania, co istotnie wpływa na strukturę mobilności w tym zakresie.

1. OGLĄDANIE TAŃCA

Relacja między miejscem zamieszkania a odwiedzanymi punktami oglądania tańca w ujęciu segmentów.

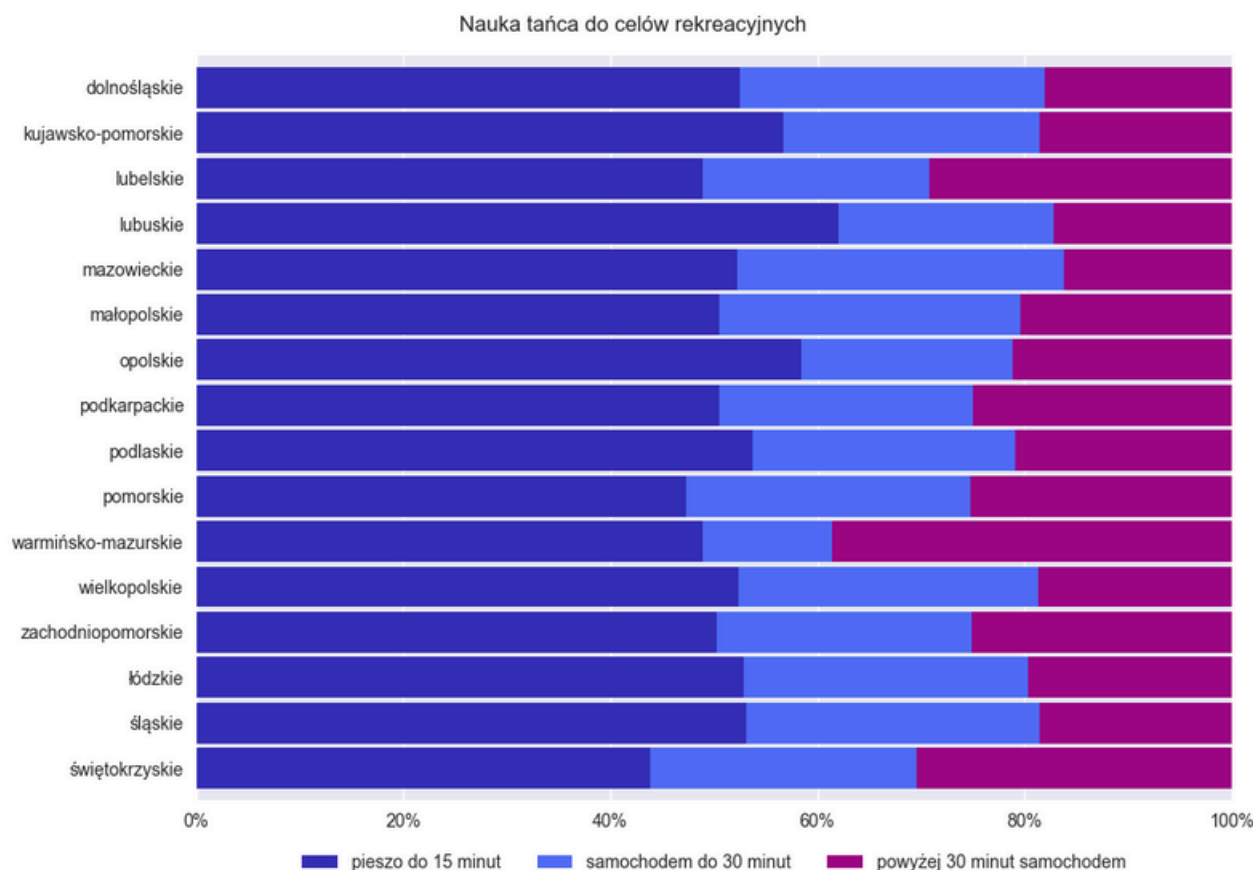
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**Oglądanie tańca**” występują pewne różnice regionalne, choć ogólny poziom dostępności w skali kraju pozostaje zbliżony.

Większość województw osiąga podobne wartości we wszystkich analizowanych wskaźnikach – udział osób docierających pieszo do punktów tańca kształtuje się zazwyczaj w przedziale 40–55%, natomiast odsetek dojazdów przekraczających 30 minut wynosi w większości regionów 20–30%.

Na tle kraju wyróżniają się **województwo opolskie (ok. 70%)** oraz **podkarpackie (ok. 60%)**, gdzie dostępność piesza jest najwyższa. Z kolei **województwo świętokrzyskie** wypada najslabiej – zaledwie **ok. 30%** osób ma możliwość dotarcia pieszo do miejsc związanych z oglądaniem tańca.

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

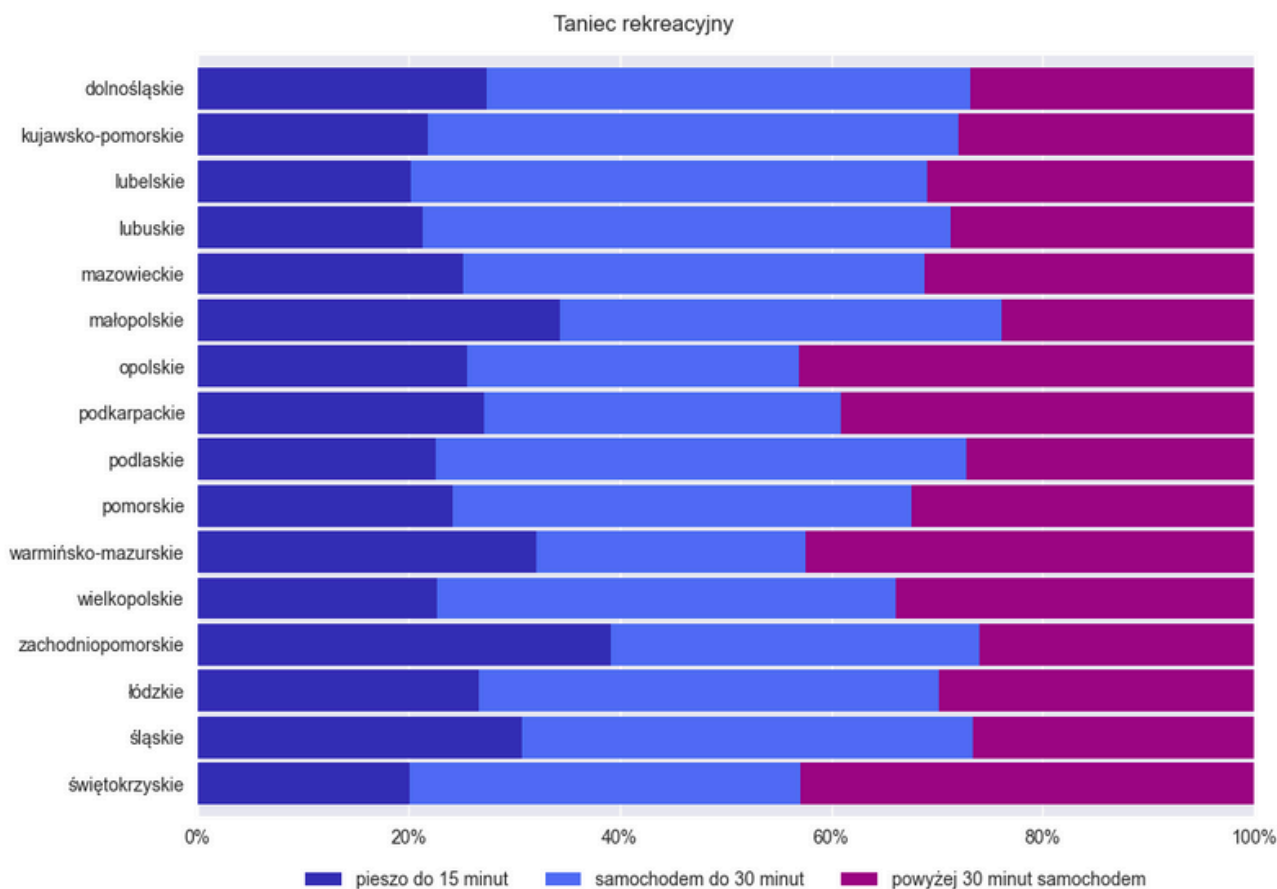
Relacja między miejscem zamieszkania a odwiedzanymi punktami nauki tańca do celów rekreacyjnych w ujęciu segmentów.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii **Nauka tańca do celów rekreacyjnych** widoczny jest bardzo wyraźny wzorzec – w każdym województwie niemal połowa uczestników dociera do punktów pieszo w czasie do 15 minut. Oznacza to, że tego typu aktywność jest silnie zakorzeniona lokalnie i koncentruje się w najbliższym otoczeniu miejsca zamieszkania. Pozostała część uczestników korzysta z dojazdów samochodowych, przy czym udział osób podróżujących do 30 minut i tych przekraczających ten czas jest zbliżony.

W większości województw obie grupy stanowią po około **20% uczestników**, co wskazuje, że w skali kraju nie wykształca się wyraźna przewaga krótszych lub dłuższych dojazdów – obie formy mają porównywalne znaczenie. Wyjątkiem jest województwo warmińsko-mazurskie, gdzie dojazdy do 30 minut obejmują jedynie ok. 10% uczestników.

3. TANIEC REKREACYJNY

**Relacja między miejscem zamieszkania a odwiedzanymi punktami
tańca rekreacyjnego w ujęciu segmentów.**

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

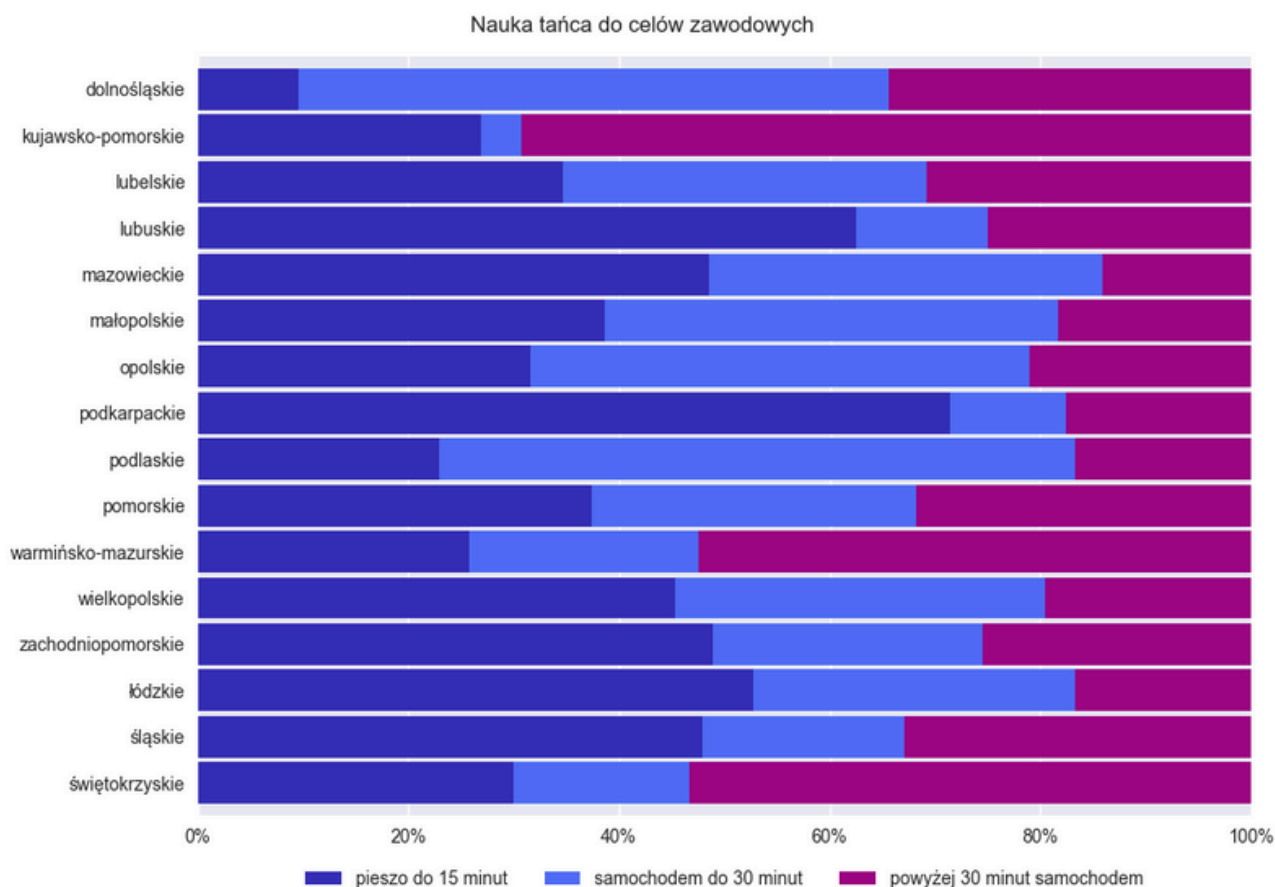
W kategorii „**Taniec rekreacyjny**” występują wyraźniejsze różnice regionalne niż w przypadku oglądania tańca. Większość województw osiąga zbliżone wartości, jednak udział osób mających możliwość dotarcia pieszo do miejsc tańca rekreacyjnego jest niższy i zazwyczaj mieści się w przedziale **20–35%**.

Dojazd samochodem do 30 minut obejmuje kolejne 40–50% uczestników, natomiast w wielu regionach nawet **30–40% osób musi pokonywać dystans przekraczający 30 minut**, aby dotrzeć na zajęcia.

Najwyższą dostępność pieszą odnotowano w województwach zachodniopomorskim (ok. 40%) małopolskim (ok. 35%)

Z kolei **województwo świętokrzyskie** charakteryzuje się najniższym poziomem dostępności pieszej (**ok. 18%**) i największym udziałem **dojazdów przekraczających 30 minut (ponad 40% uczestników)**.

4. NAUKA TAŃCA DO CELÓW ZAWODOWYCH

Relacja między miejscem zamieszkania a odwiedzanymi punktami nauki tańca do celów zawodowych w ujęciu segmentów.

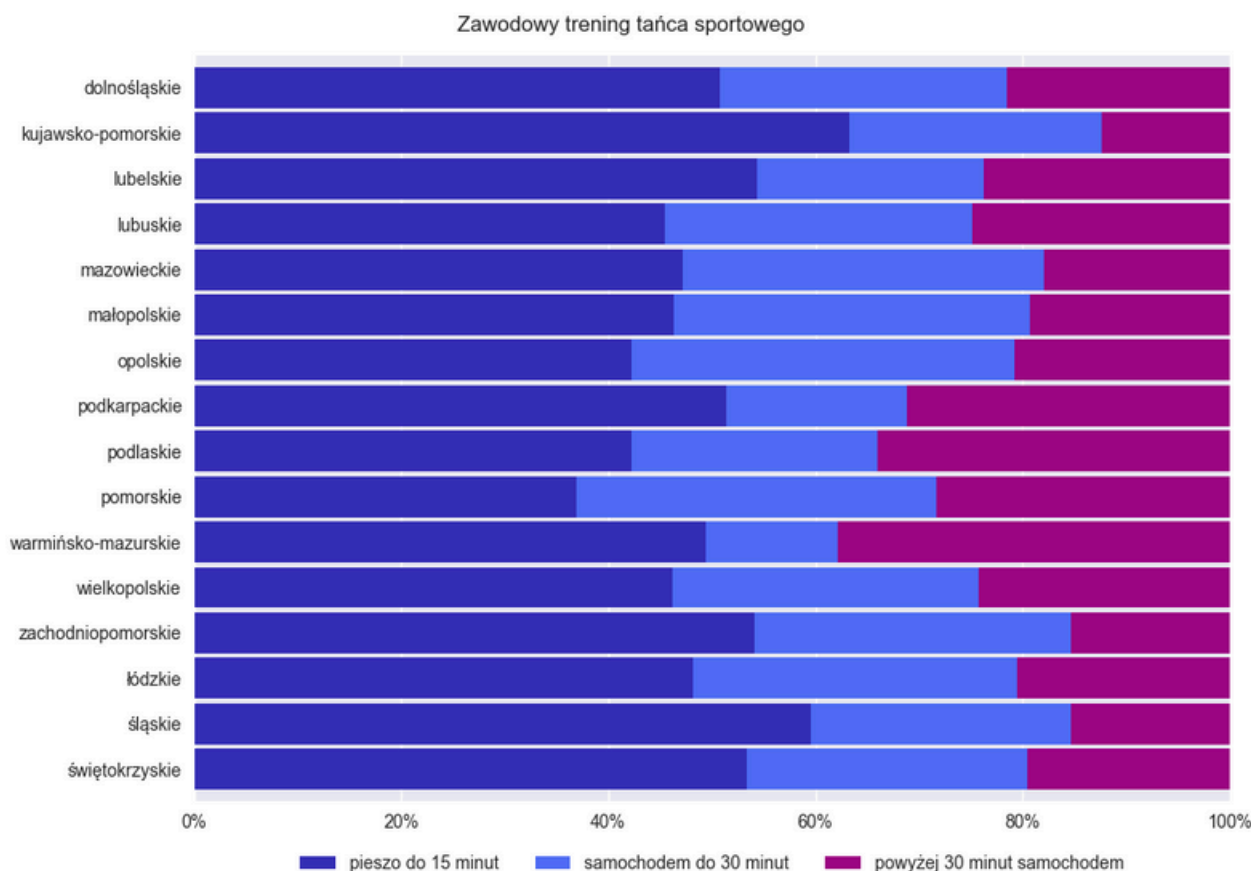
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**Nauka tańca do celów zawodowych**” rozkład sposobu dotarcia wygląda zupełnie inaczej niż w przypadku kategorii rekreacyjnych i charakteryzuje się dużym zróżnicowaniem regionalnym.

W kilku województwach, takich jak **kujawsko-pomorskie (ok. 70%)** oraz **warmińsko-mazurskie i świętokrzyskie (ponad 50%)**, zdecydowanie dominuje segment osób dojeżdżających samochodem **powyżej 30 minut**. To sugeruje, że oferta w tych województwach jest rzadsza i silnie skoncentrowana w kilku wybranych miejscach.

Z kolei w województwach lubuskim i podkarpackim ponad **60% użytkowników dociera do punktów w czasie do 15 minut pieszo**, co stanowi istotny kontrast wobec pozostałych regionów i wskazuje na dobrą lokalną dostępność oferty – punkty nauki są tam osadzone w najbliższym otoczeniu mieszkańców.

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

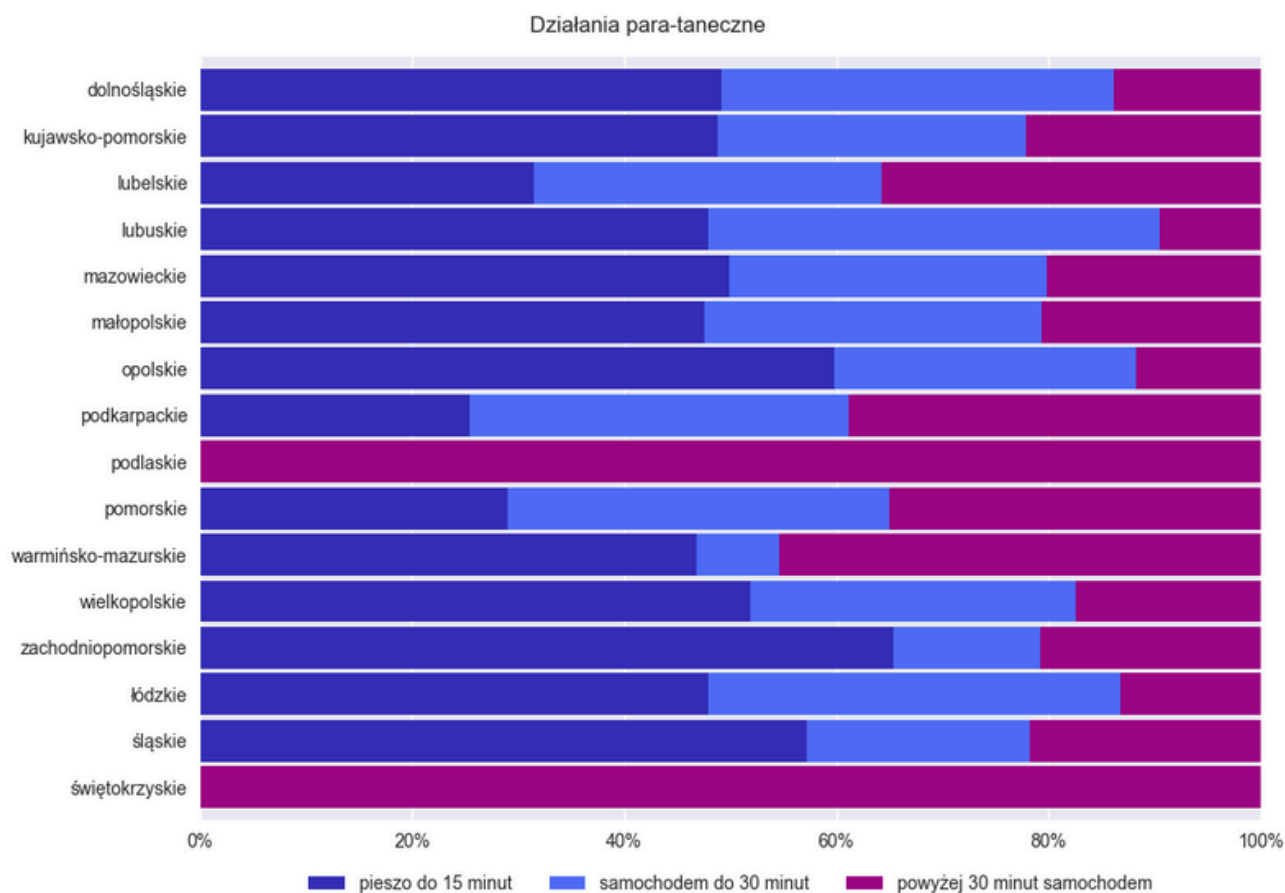
Relacja między miejscem zamieszkania a odwiedzanymi punktami zawodowego treningu tańca sportowego w ujęciu segmentów.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**zawodowy trening tańca sportowego**” szczególnie interesujące jest to, że we wszystkich województwach około **40% uczestników dociera do punktów pieszo w czasie do 15 minut**. Tak wysoki i stabilny udział segmentu pieszego oznacza, że infrastruktura tej aktywności jest osadzona lokalnie i skupiona w miastach, co umożliwia dostęp z najbliższego otoczenia.

Na tym tle najslabiej wypada województwo **warmińsko-mazurskie** – choć udział pieszych jest podobny jak w innych regionach, to wśród osób dojeżdżających samochodem dominuje grupa pokonująca ponad 30 minut drogi (ok 40% z całego segmentu). Wskazuje to na ograniczoną dostępność lokalnych punktów i konieczność długich dojazdów z mniejszych miejscowości

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

Relacja między miejscem zamieszkania a odwiedzanymi punktami działań para-tanecznych w ujęciu segmentów.

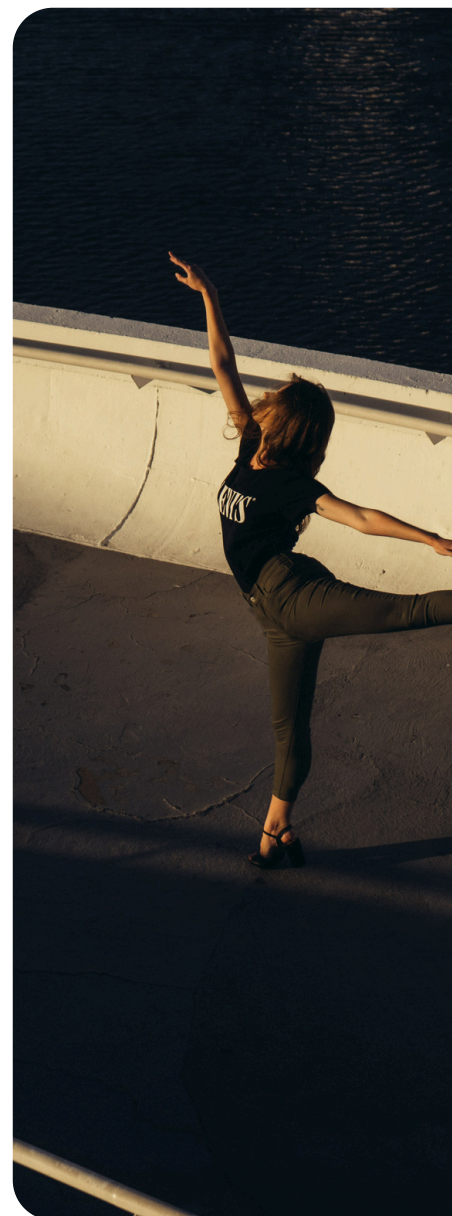
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „Działania para-taneczne” najlepiej wypadają **województwa zachodniopomorskie, opolskie i śląskie**. W tych regionach łączny udział osób docierających pieszo do 15 minut oraz samochodem do 30 minut jest najwyższy i wynosi około **60% całego segmentu**, a odsetek uczestników zmuszonych do pokonywania ponad 30 minut drogi pozostaje wyraźnie niższy niż w innych województwach. Pokazuje to, że lokalna dostępność tej formy aktywności jest tam stosunkowo dobra, a większość osób ma możliwość uczestnictwa w działaniach para-tanecznych w zasięgu krótkiego czasu dojścia lub dojazdu.

Na przeciwnym biegunie znajdują się **województwa podlaskie i świętokrzyskie**, gdzie punkty tej kategorii w ogóle nie występują. W konsekwencji **wszyscy mieszkańcy przypisani do segmentu muszą dojeżdżać do obiektów w innych województwach**, a ich podróże samochodem trwają ponad 30 minut.

WNIOSKI OGÓLNE

- **Dostępność tańca w Polsce jest silnie zróżnicowana regionalnie.** Najlepsze warunki uczestnictwa występują w województwach o gęstej sieci miejskiej (śląskie, małopolskie, dolnośląskie), natomiast regiony mniej zurbanizowane – zwłaszcza świętokrzyskie, podlaskie i warmińsko-mazurskie – wykazują wyraźne deficyty infrastrukturalne i dłuższy czas dojazdu do punktów tanecznych.
- **Większość aktywności tanecznych ma charakter lokalny.** W kategoriach rekreacyjnych i edukacyjnych niemal połowa uczestników dociera pieszo w czasie do 15 minut, co wskazuje, że taniec jest silnie zakorzeniony w codziennym otoczeniu mieszkańców. W bardziej specjalistycznych formach – jak taniec zawodowy czy sportowy – rośnie znaczenie mobilności i konieczność dłuższych dojazdów.
- **Największe bariery występują w dostępie do tańca zawodowego i para-tanecznego.** Oferty te są silnie skoncentrowane w kilku ośrodkach, co powoduje, że większość uczestników musi dojeżdżać ponad 30 minut, a w niektórych regionach (np. podlaskie, świętokrzyskie) punkty tego typu w ogóle nie występują.

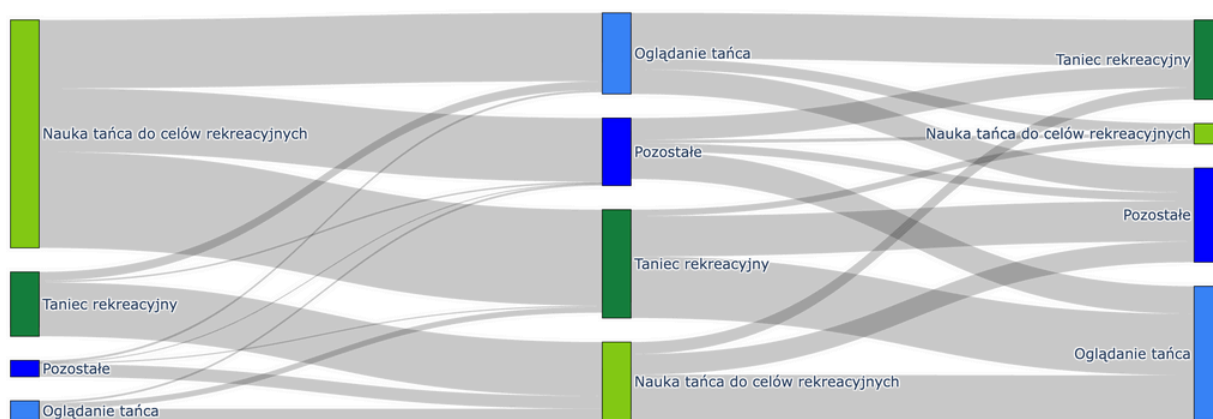
WSPÓŁUCZESTNICTWO W KATEGORIACH WŚROD UCZESTNIKÓW KATEGORII TAŃCA

METODOLOGIA

Aby przeanalizować powiązania pomiędzy różnymi formami aktywności tanecznych, wykorzystano **diagram Sankeya**. Jest to narzędzie wizualizacyjne, które – jak opisano we wcześniejszej części raportu – przedstawia przepływy pomiędzy kategoriami i umożliwia śledzenie, w jaki sposób uczestnicy łączą różne formy uczestnictwa.

Dzięki tej metodzie możliwe było określenie m.in.: jaka część osób oglądających taniec równocześnie angażuje się w jego rekreacyjne praktykowanie, ilu uczestników nauki rekreacyjnej podejmuje także trening sportowy, a także jak często poszczególne segmenty przenikają się między sobą. Analiza pozwala uchwycić **współwystępowanie i migracje uczestników** pomiędzy kategoriami, ukazując ich komplementarny charakter.

Preferowane kategorie

Współuczestnictwo w kategoriach – Diagram Sankey

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[**PRZEJDŹ DO DIAGRAMU**](#)

INTERPRETACJA I WNIOSKI

Interaktywny diagram Sankey'a pokazuje, że **najczęściej współwystępującymi kategoriami** są **nauka tańca do celów rekreacyjnych** i **taniec rekreacyjny**.

Wśród osób korzystających z co najmniej dwóch kategorii: z innymi formami najczęściej łączone są **Nauka tańca do celów rekreacyjnych (69%)** oraz **Taniec rekreacyjny (33%)**

Co istotne, widać silną wymiennność między tymi segmentami – osoby, które w pierwszej kolejności wybierają naukę, często w drugiej angażują się w taniec rekreacyjny, i odwrotnie.

Najczęściej wybieraną trzecią kategorią jest **oglądanie tańca** – pojawia się u **41% uczestników** i stanowi naturalne uzupełnienie aktywności rekreacyjnych. Większość osób łączących różne formy tańca angażuje się więc zarówno w praktykę, jak i w uczestnictwo w roli publiczności.

NAJCZĘŚCIEJ ODWIEDZANE KATEGORIE PUNKTÓW

METODOLOGIA

W ramach analizy, oprócz określenia częstotliwości wizyt w poszczególnych punktach tańca, wprowadzono dodatkowe rozróżnienie użytkowników ze względu na **intensywność uczestnictwa**. Celem było uchwycenie nie tylko samej skali aktywności, lecz także zróżnicowania poziomu zaangażowania.

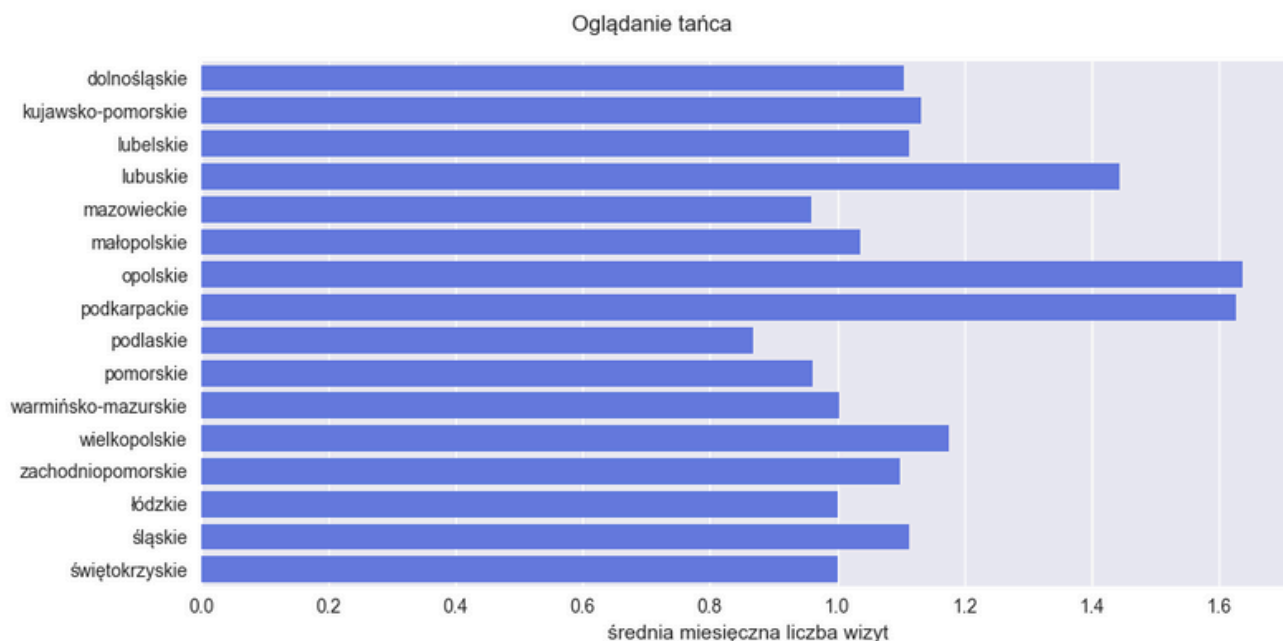
Na potrzeby badania wyróżniono trzy kategorie uczestników:

- **okazyjni** – od 0 do 18 wizyt w ciągu ostatnich 18 miesięcy (**marzec 2024 – sierpień 2025**)
- **regularni** – od 19 do 36 wizyt w tym samym okresie,
- **intensywni** – powyżej 36 wizyt w tym samym okresie.

Podział ten pozwolił na bardziej precyzyjną charakterystykę badanych grup i umożliwił analizę różnic w zachowaniach między osobami uczestniczącymi sporadycznie a tymi, dla których taniec stanowi stały element codziennej aktywności.

Warto jednak zaznaczyć, że w przypadku kategorii „**Nauka tańca do celów zawodowych**” oraz „**Zawodowy trening tańca sportowego**” segmentacja według intensywności uczestnictwa nie ma zastosowania. Z samej specyfiki kategorii wynika, że uczestnictwo w tych formach ma charakter regularny i systematyczny – dlatego analiza oraz odpowiadające jej wykresy dla tych dwóch kategorii zostały pominięte.

1. OGLĄDANIE TAŃCA

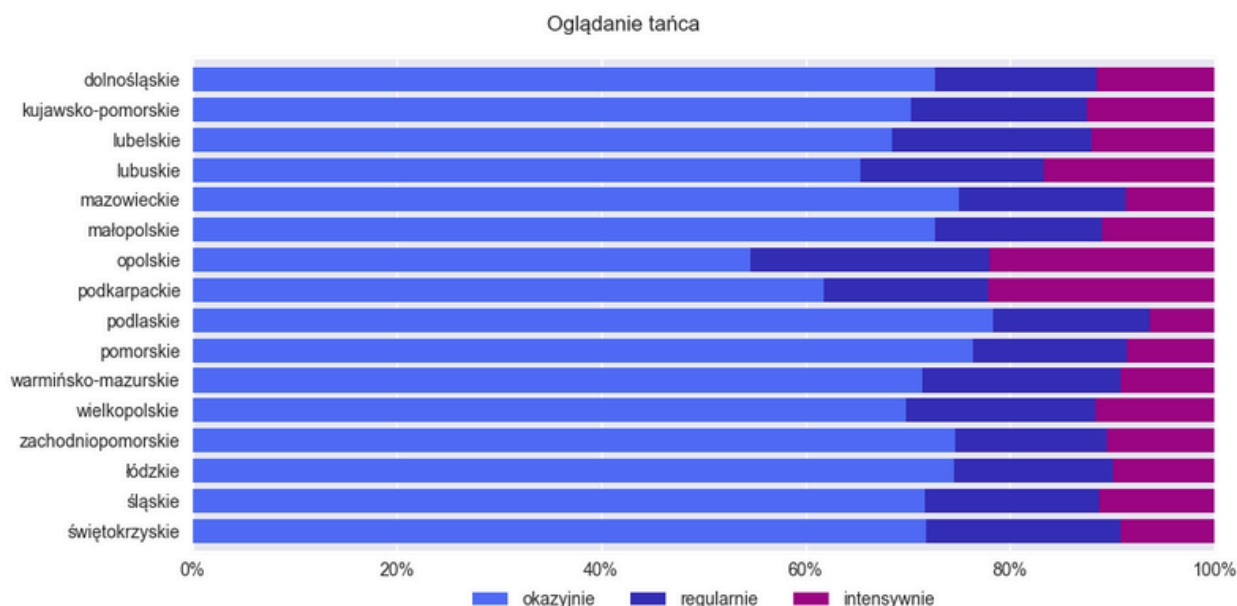
Średnia liczba wizyt miesięcznie w punktach kategorii „Oglądanie tańca” według województw.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

Punkty kategorii **ogł​danie tańca** s​ odwiedzane z bardzo r​żn​ cz​stotliwośc​ w zaleŹnośc​ od województwa. Najcz​ściej wizyty przypadaj​ w **woj. opolskim, podkarpackim oraz lubuskim**, gdzie średnio jeden punkt jest odwiedzany mniej wi​cej **2 razy w przecięgu 3 miesięcy**.

Z kolei na drugim biegunie znajduje si​ **woj. podlaskie**, gdzie punkty odwiedzane s​ najrzadziej – **mniej niŹ raz w miesięcu**.

Og​lnie moŹna zauwaŹyć, Źe w skali kraju dominuj​ wartośc​ wskazuj​ce na wizytę średnio **raz na w miesięcu**.

Struktura segmentu uczestników w kategorii „Oglądanie tańca” z podziałem na intensywność uczestnictwa według województw.

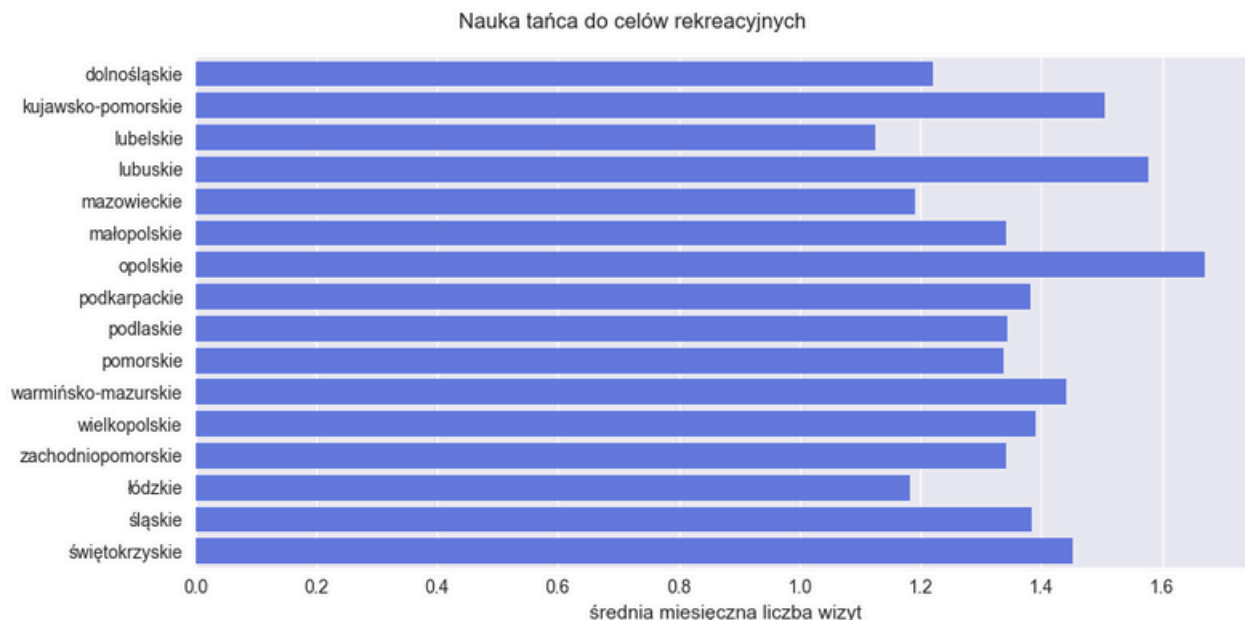
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**Oglądanie tańca**” dominują uczestnicy **okazjonalni**, stanowiący ponad dwie trzecie odbiorców w większości województw. Regularne uczestnictwo utrzymuje się na poziomie **17–25%**, a intensywne – **15–20%**.

Największy odsetek widzów **regularnych i intensywnych** odnotowano w województwach **opolskim (22% regularnych, 22% intensywnych)** oraz **podkarpackim (15% regularnych, 22% intensywnych)**, co może świadczyć o silniejszym zakorzenieniu lokalnych inicjatyw tanecznych i większym zaangażowaniu stałej publiczności.

W pozostałych województwach struktura uczestnictwa pozostaje zbliżona – dominują osoby **okazjonalne**, a odsetek regularnych i intensywnych uczestników utrzymuje się na zbliżonym poziomie, co potwierdza ogólny trend sporadycznego kontaktu z tańcem w Polsce.

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

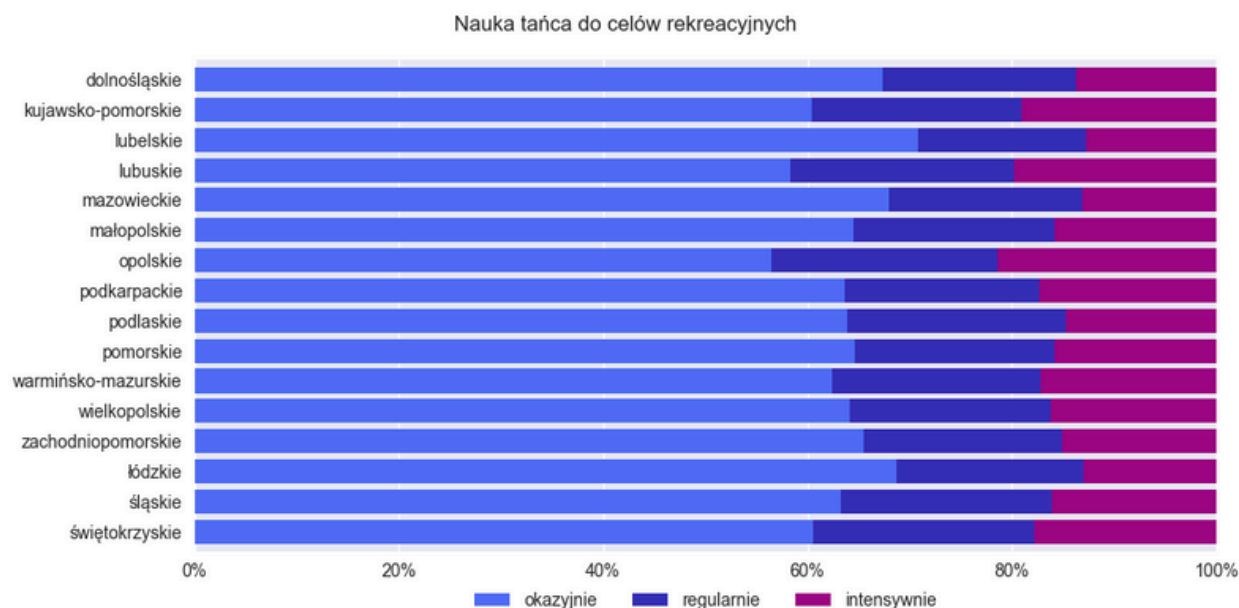
Średnia liczba wizyt miesięcznie w punktach kategorii „Nauka tańca do celów rekreacyjnych” według województw

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii **nauka tańca do celów rekreacyjnych** punkty są odwiedzane znacznie częściej niż w przypadku oglądania tańca.

Generalnie różnice pomiędzy województwami **nie są duże** – w zdecydowanej większości regionów punkty nauki tańca do celów rekreacyjnych odwiedzane są średnio **około raz w miesiącu**.

W niektórych województwach wizyty odbywają się nieco częściej (np. **lubuskie, kujawsko-pomorskie, opolskie, świętokrzyskie**), a w innych trochę rzadziej (np. **łódzkie i mazowieckie**), ale są to odchylenia rzędu kilku tygodni. Oznacza to, że na tle całego kraju kategoria ta charakteryzuje się **stosunkowo wyrównanym poziomem aktywności**.

Struktura segmentu uczestników w kategorii „Nauka tańca do celów rekreacyjnych” z podziałem na intensywność uczestnictwa według województw.

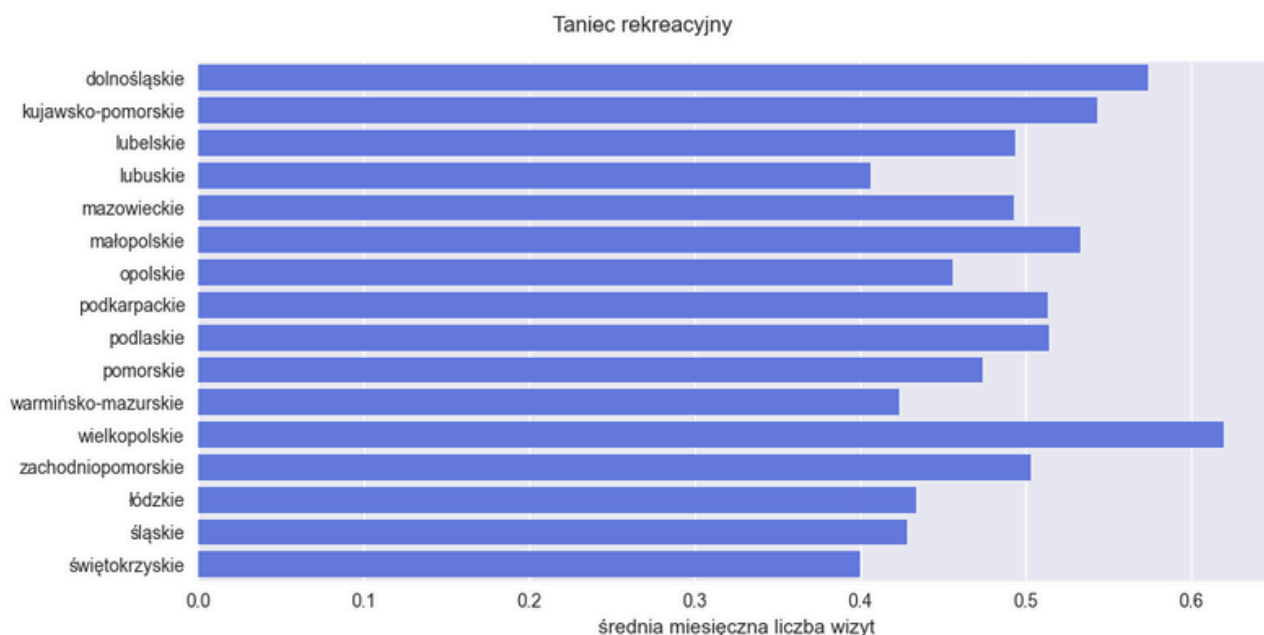
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W przypadku **nauki tańca do celów rekreacyjnych** struktura uczestników jest zbliżona do tej obserwowanej w kategorii **oglądania tańca**. Wciąż dominują osoby **okazjonalne**, natomiast segmenty **regularnych** i **intensywnych** uczestników pozostają **porównywalne liczebnie**.

W większości województw zarówno **regularni**, jak i **intensywni** uczestnicy stanowią po **15–20%** wszystkich osób w tym **segmentcie**, co oznacza, że łącznie nawet **30–40% uczestników** angażuje się w naukę tańca w sposób systematyczny. Wskazuje to, że ta forma aktywności ma bardziej **trwały i regularny charakter** niż oglądanie tańca.

Na tle kraju ponownie wyróżnia się **województwo opolskie**, gdzie łączny udział uczestników **regularnych i intensywnych** przekracza **40%**, co stanowi najwyższy wynik w Polsce. Potwierdza to obserwację z wcześniejszych analiz – **Opolskie konsekwentnie charakteryzuje się najwyższym poziomem zaangażowania i systematyczności uczestników**.

3. TANIEC REKREACYJNY

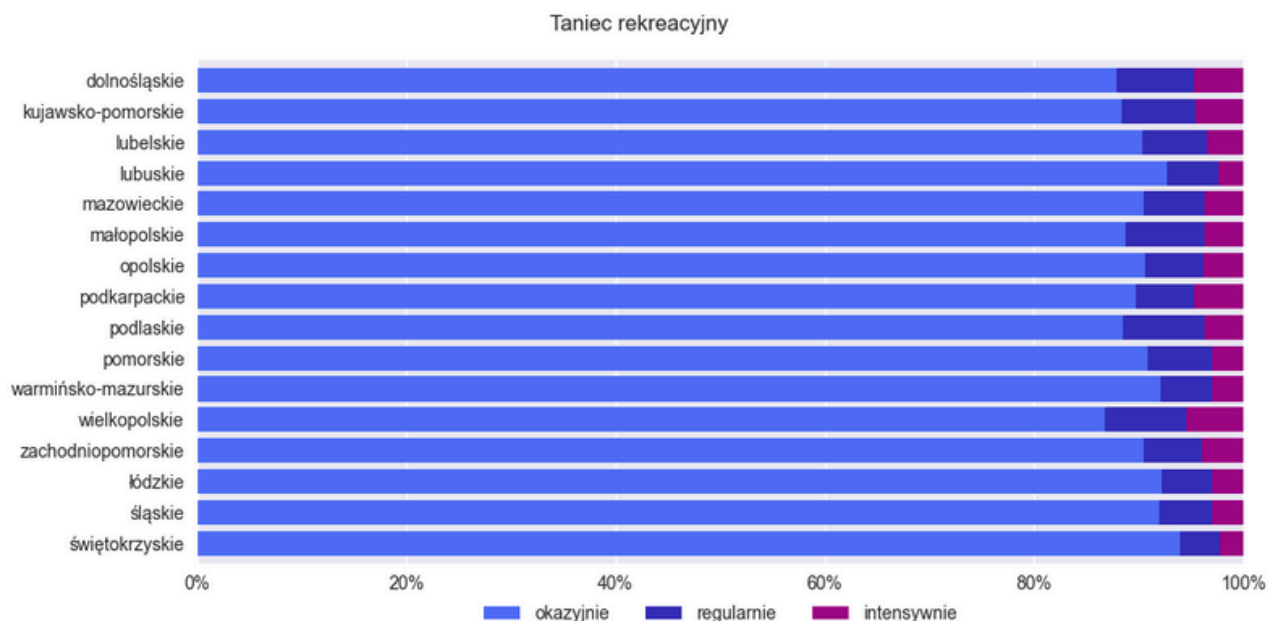
Średnia liczba wizyt miesięcznie w punktach kategorii „Taniec rekreacyjny” według województw.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**Taniec rekreacyjny**” średnia liczba wizyt w punktach tej kategorii jest stosunkowo wyrównana między województwami i oscyluje wokół **jednej wizyty na dwa miesiące**. Najwyższą aktywność odnotowano w **województwie wielkopolskim**, gdzie średnia liczba wizyt przekracza **0,6 wizyty miesięcznie**, co wyróżnia ten region na tle pozostałych.

Na przeciwnym biegunie znajdują się **województwa lubuskie i świętokrzyskie**, w których aktywność jest niższa – około **0,4 wizyty miesięcznie** (czyli średnio dwie wizyty na pięć miesięcy).

Ogólnie jednak różnice regionalne są niewielkie, a w większości województw aktywność utrzymuje się na zbliżonym poziomie, co wskazuje na **dość jednolity model uczestnictwa** w tej formie tańca w skali kraju.

Struktura segmentu uczestników w kategorii „Taniec rekreacyjny” z podziałem na intensywność uczestnictwa według województw.

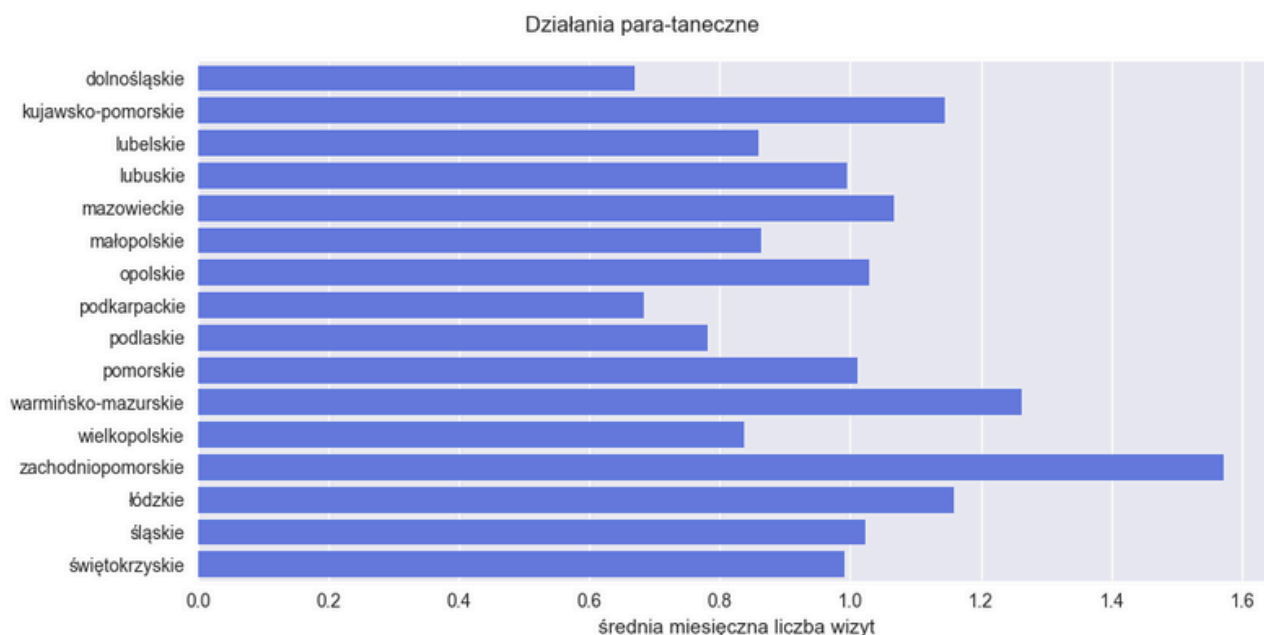
Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii „**Taniec rekreacyjny**” struktura uczestnictwa jest **niemal identyczna we wszystkich województwach**. Zdecydowanie dominują osoby **okazjonalne**, które stanowią **ponad 90%** wszystkich uczestników.

Segmenty **regularnych** i **intensywnych** uczestników są bardzo nieliczne – w większości regionów łącznie nie przekraczają **10%** wszystkich osób. Jedynie w kilku województwach – **wielkopolskim, podlaskim, małopolskim, kujawsko-pomorskim i dolnośląskim** – ich udział jest nieco wyższy, przekraczając ten poziom, co może świadczyć o większej aktywności i systematyczności uczestnictwa w tych regionach.

Poza tymi wyjątkami **model uczestnictwa w tańcu rekreacyjnym pozostaje w całym kraju bardzo podobny**, a aktywność ma w przeważającej mierze **okazjonalny charakter**.

4. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

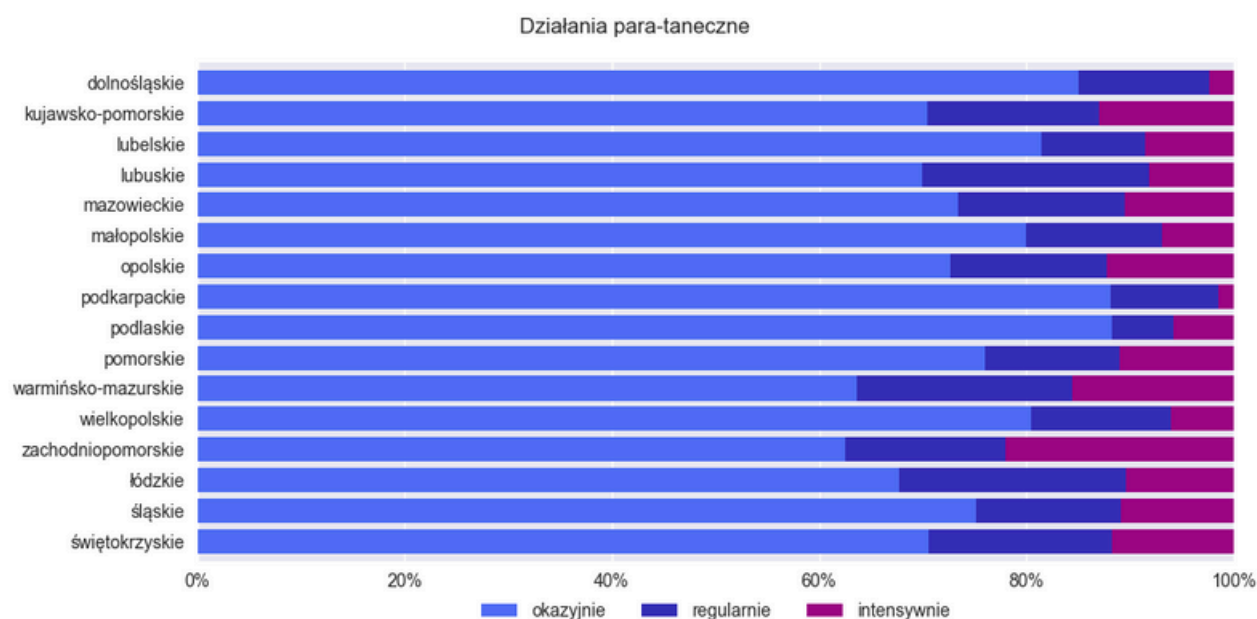

Średnia liczba wizyt miesięcznie w punktach kategorii „Działania para-taneczne” według województw.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii **działań para-tanecznych** widoczne są duże różnice regionalne. **Zachodniopomorskie** zdecydowanie prowadzi, ze średnią przekraczającą **1,5 wizyty miesięcznie na punkt**.

Wysoką aktywność notują również **warmińsko-mazurskie** (ok. 1,2) i **kujawsko-pomorskie** (ok. 1,1). W większości województw częstotliwość utrzymuje się na poziomie około **1 wizyty miesięcznie**, natomiast w **dolnośląskim (0,5)** i **podkarpackim (0,65)** punkty odwiedzane są najrzadziej – średnio raz na 2 miesiące.

Struktura segmentu uczestników w kategorii „Działania para-taneczne” z podziałem na intensywność uczestnictwa według województw.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

W kategorii **działań para-tanecznych** widoczne są różnice regionalne. W większości województw dominują uczestnicy **okazjonalni** (ok. 70–75%), a grupy **regularnych i intensywnych** łącznie stanowią 25–30%

W województwie **podkarpackim** grupa uczestników intensywnych jest niemal nieobecna, a struktura opiera się głównie na okazjonalnych i nielicznych regularnych. Odmiennie wygląda sytuacja w **zachodniopomorskiem**, gdzie udział intensywnych jest bardzo wysoki i przewyższa nawet grupę regularnych, co wyróżnia ten region na tle kraju.

WNIOSKI OGÓLNE

Kategorie zawodowe wykluczone z analizy najczęściej odwiedzanych kategorii punktów

- **Dominacja uczestnictwa okazjonalnego** – we wszystkich kategoriach tańca zdecydowanie przeważają uczestnicy **okazjonalni** (70–90%). Uczestnictwo w aktywnościach tanecznych w Polsce.
- w Polsce ma głównie **epizodyczny charakter** – większość osób uczestniczy w nim nieregularnie.
- **Największe zaangażowanie lokalne** – najwyższy udział uczestników **regularnych i intensywnych** występuje w **woj. opolskim** (zarówno w oglądaniu, jak i nauce tańca rekreacyjnego). Nieco wyższe wartości obserwuje się także w **wielkopolskim, małopolskim, podlaskim, kujawsko-pomorskim i dolnośląskim**.
- **Zróźnicowanie regionalne** – największe różnice widoczne są w kategorii **działań para-tanecznych**, gdzie liderem aktywności jest **zachodniopomorskie**, a najniższe wyniki notuje **podkarpackie**.
- **Charakter uczestnictwa według kategorii:**
 - **Oglądanie tańca** – głównie incydentalne.
 - **Nauka rekreacyjna** – bardziej regularna, szczególnie w Opolskim.
 - **Taniec rekreacyjny** – jednolity, z dominacją okazjonalnych uczestników.
 - **Działania para-taneczne** – największe różnice między regionami.
- **Podsumowując**, aktywność taneczna w Polsce ma przeważnie **okazjonalny i lokalny charakter**, a stałe uczestnictwo dotyczy jedynie wybranych regionów i form tańca.

ANALIZA OBSZARÓW WYKLUCZONYCH

METODOLOGIA

We wcześniejszych etapach analizy – geograficznej, populacyjnej oraz behawioralnej – skupialiśmy się przede wszystkim na obszarach o najwyższej dostępności punktów i największej koncentracji populacji.

W kolejnym kroku analizujemy **obszary wykluczone**, czyli takie, w których występuje znacząca populacja lub widoczny potencjał określonego segmentu użytkowników, jednak nie znajdują się tam żadne punkty przypisane do analizowanych kategorii tańca. Dzięki temu możliwe jest zidentyfikowanie miejsc o potencjalnie wysokim zapotrzebowaniu, które obecnie pozostają poza zasięgiem istniejącej infrastruktury.

LOKALIZACJA OBSZARÓW WYKLUCZONYCH

Odpowiednie regiony – województwa, powiaty i gminy, w których nie występują punkty poszczególnych kategorii – zostały przedstawione na mapach opracowanych w ramach analizy dostępności geograficznej.

Mapy te umożliwiają precyzyjną identyfikację obszarów wykluczonych w skali kraju oraz stanowią integralne uzupełnienie niniejszego opracowania. Są one udostępnione w formie odnośników zarówno w poprzedniej części raportu, jak i w bieżącym rozdziale.

POWIATY POZORNIE I FAKTYCZNIE WYKLUCZONE

W każdej z analizowanych kategorii występują powiaty, które przy stosunkowo dużej populacji formalnie nie posiadają żadnych punktów. Nie wszystkie z nich można jednak traktować jako faktycznie wykluczone.

Pierwszą grupę stanowią **powiaty otaczające duże miasta**, takie jak krakowski, kielecki czy tarnowski. Choć na ich terenie nie występują punkty z danej kategorii, to dostęp do infrastruktury jest zapewniony dzięki bliskości Krakowa, Kielc czy Tarnowa, gdzie koncentracja punktów jest wysoka.

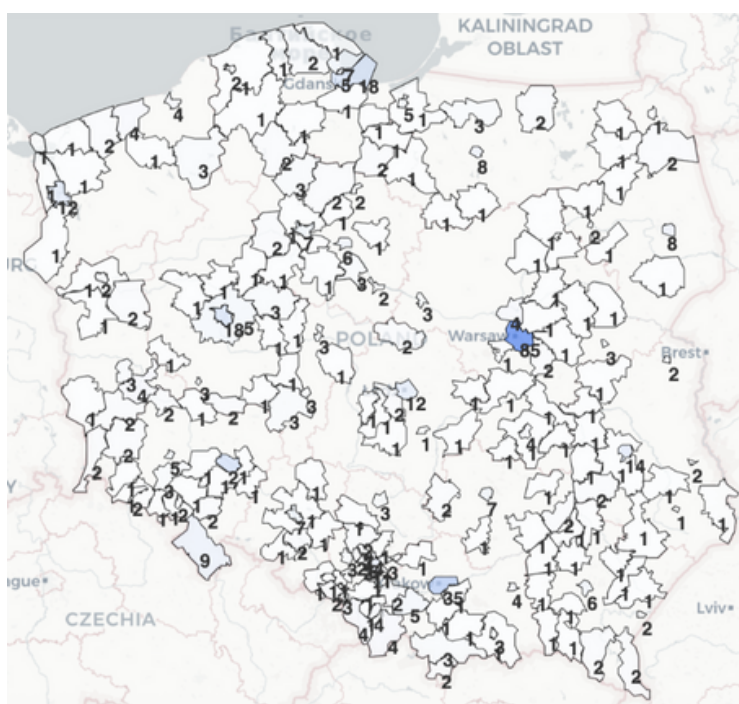
Drugą grupę tworzą **powiaty sąsiadujące z dużymi ośrodkami**, jak pruszkowski w pobliżu Warszawy czy zgierski graniczący z Łodzią. Również tutaj mieszkańcy mogą korzystać z bogatej oferty punktów zlokalizowanych w miastach centralnych.

Za faktycznie wykluczone uznajemy powiaty, które przy dużej populacji nie posiadają żadnych punktów i jednocześnie nie leżą w bliskim sąsiedztwie dużych miast, gdzie takie punkty występują. To właśnie na tych obszarach koncentrujemy dalszą analizę.

POPULACJA A OBSZARY WYKLUCZONE

Na zrzutach map zamieszczonych w tej analizie widoczne są **numery przypisane do poszczególnych jednostek terytorialnych**. Każdy z nich przedstawia **liczbę punktów należących do analizowanej kategorii**, które znajdują się na obszarze danego regionu.

1. OGLĄDANIE TAŃCA

Liczba punktów kategorii „Oglądanie tańca” w podziale na powiaty.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

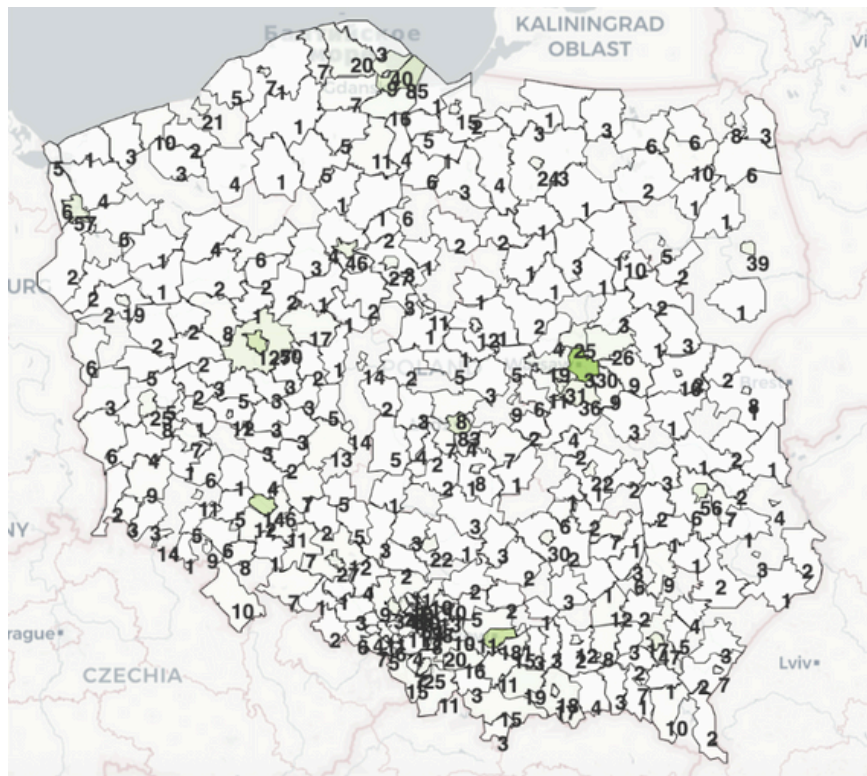
[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

Patrząc na mapę, wyraźnie widać liczne obszary wykluczone. Szczególnie dużo takich powiatów występuje we wschodniej Polsce – w województwach **lubelskim i podlaskim** – a także w północno-zachodniej części **Mazowsza** oraz w znacznej części **północno-zachodniej** Polski.

Należy wyróżnić powiaty o największych populacjach, które mimo dużej liczby mieszkańców nie posiadają żadnych punktów w kategorii „oglądanie tańca”:

- Powiat nyski – ok. 125 tys. mieszkańców
- Powiat pilski – ok. 125 tys. mieszkańców
- Powiat starogardzki – ponad 110 tys. mieszkańców

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

Liczba punktów kategorii „Nauka tańca rekreacyjnego” w podziale na powiaty.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

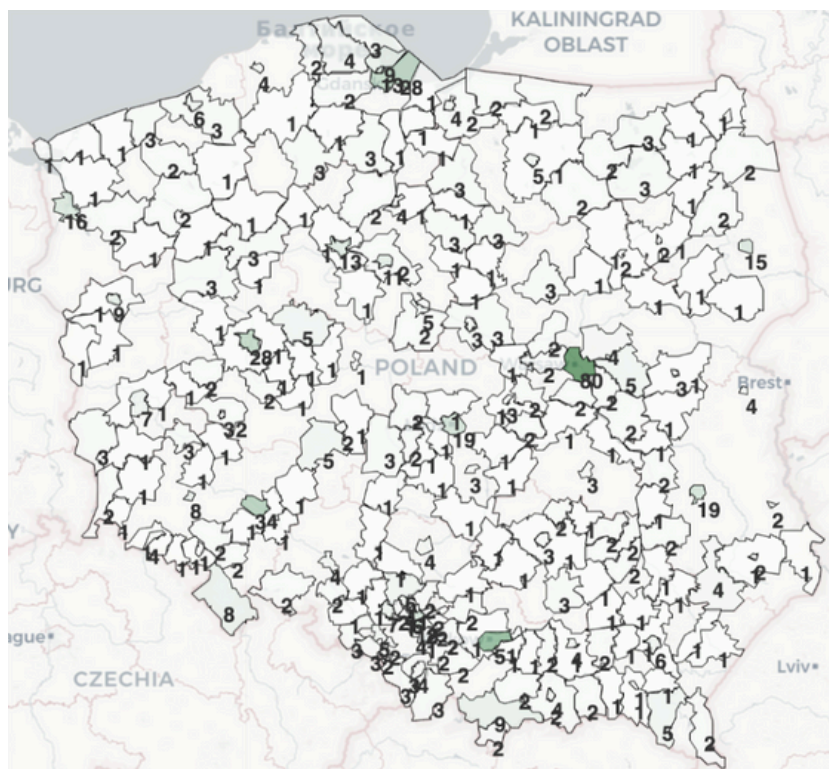
Na mapie rozmieszczenia punktów **nauki tańca do celów rekreacyjnych** obszary wykluczone są trudniejsze do uchwycenia – występują one zdecydowanie rzadziej niż w przypadku kategorii „oglądanie tańca”.

Dotyczą one stosunkowo dużej części Podlasia, zachodnio-centralnej polski oraz województwa zachodniopomorskiego.

Wśród powiatów pozbawionych punktów tej kategorii, a jednocześnie z największą populacją, wyróżniają się:

- Powiat ciechanowski – ok. 85 tys. mieszkańców
- Powiat brzozowski – ok. 63 tys. mieszkańców
- Powiat złotowski – ok. 65 tys. mieszkańców

3. TANIEC REKREACYJNY

Liczba punktów kategorii „Taniec rekreacyjny” w podziale na powiaty.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

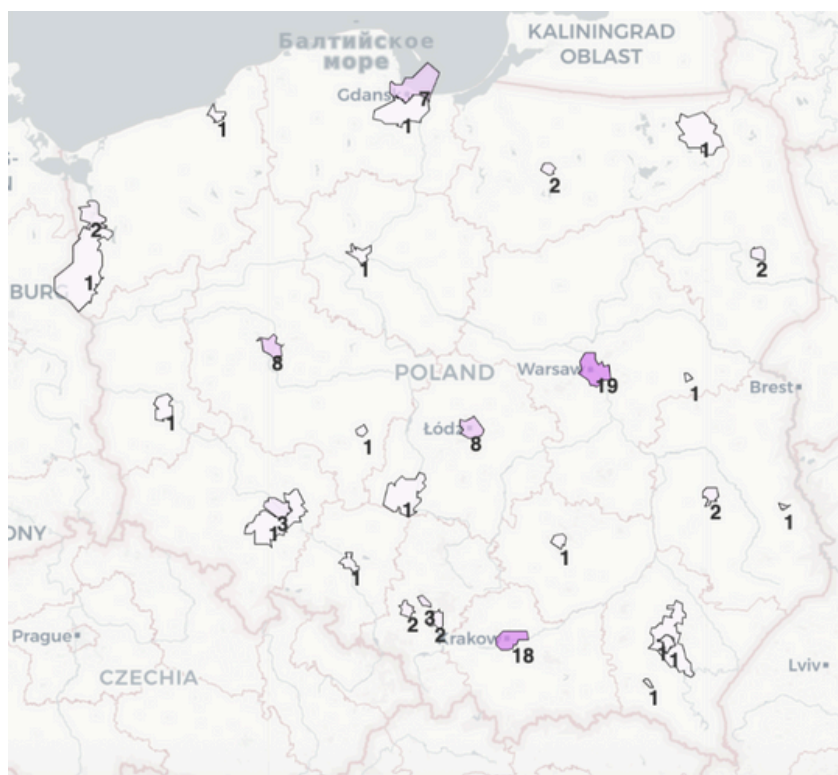
Na mapie kategorii **tańca rekreacyjnego** widoczne są liczne obszary wykluczone. Szczególnie wyróżnia się **wschodnia Polska**, gdzie duża część województwa **lubelskiego** pozostaje bez punktów.

Podobna sytuacja dotyczy **stosunkowo dużej części województwa lubuskiego** oraz północnych obszarów **Dolnego Śląska**. Dodatkowo, znaczące luki obserwujemy w **centrum kraju**, gdzie brakuje równomiernej sieci punktów i pojawiają się duże „białe plamy” na mapie.

Powiaty ze stosunkowo dużą populacją, w których próżno szukać punktów w tej kategorii, to:

- Powiat myślenicki – ok. 120 tys. mieszkańców
- Powiat pszczyński – ok. 107 tys. mieszkańców
- Powiat grodziski – ok. 99 tys. mieszkańców

4. NAUKA DO CELÓW ZAWODOWYCH

Liczba punktów kategorii „Nauka tańca zawodowego” w podziale na powiaty

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

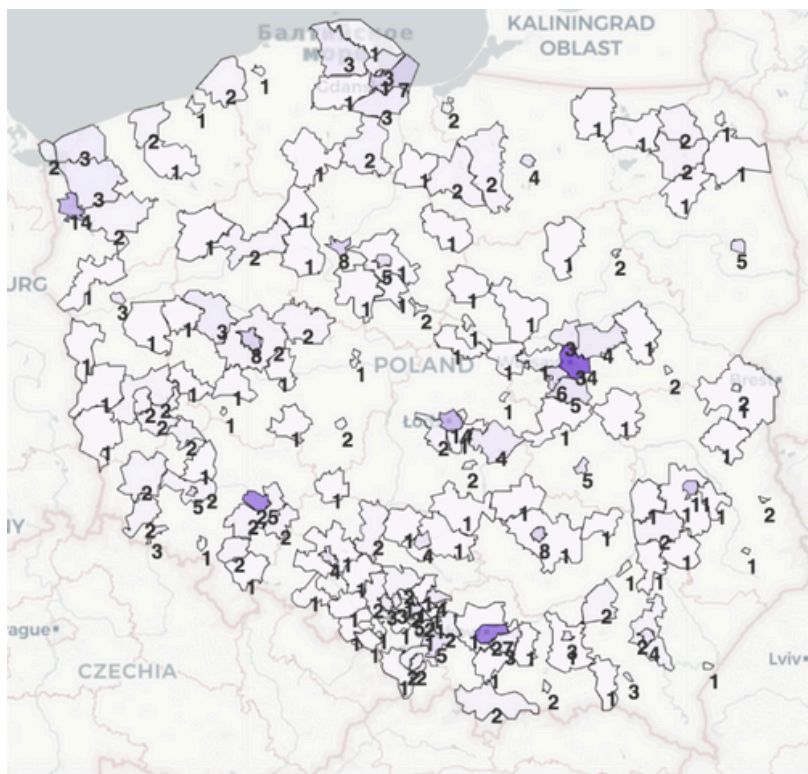
[**PRZEJDŹ DO MAPY**](#)

Zdecydowana większość obszarów w Polsce pozostaje wykluczona z kategorii tańca rekreacyjnego. Brak punktów ma charakter powszechny i obejmuje nie tylko mniejsze powiaty, lecz także duże ośrodki miejskie, co podkreśla skalę niedostatecznego rozwoju infrastruktury w tym obszarze

Powiaty z największą populacją pozbawione punktów nauki tańca do celów zawodowych:

- Powiat nowosądecki – ok. 212 tys. mieszkańców
- Powiat wejherowski – ok. 211 tys. mieszkańców
- Powiat radomski (Radom) – ok. 187 tys. mieszkańców

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

Liczba punktów kategorii „Zawodowy trening tańca sportowego” w podziale na powiaty.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

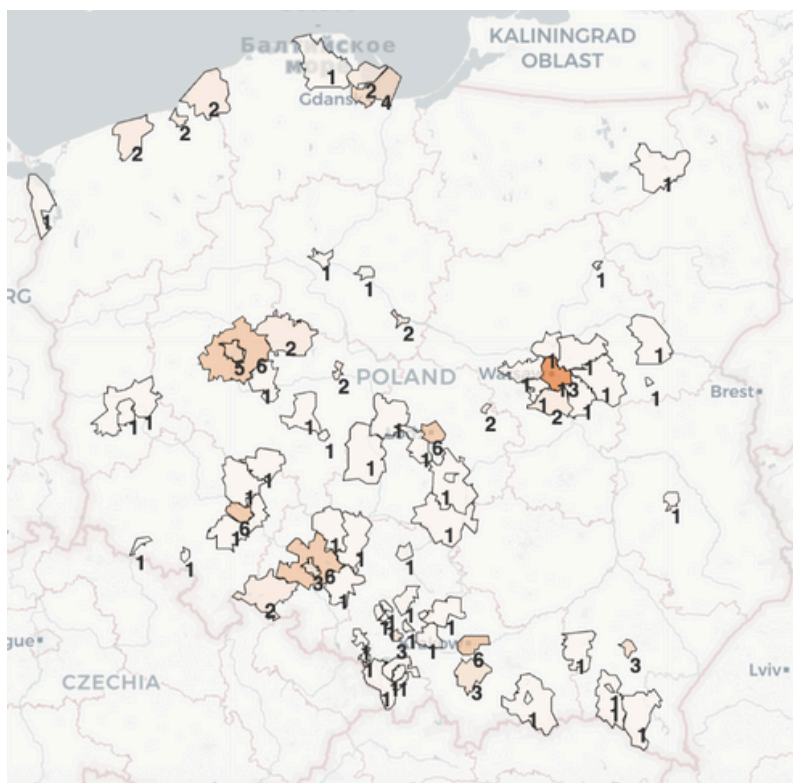
W kategorii „zawodowy trening tańca sportowego” sytuacja przedstawia się nieco lepiej niż w przypadku nauki tańca do celów zawodowych, **jednak obszarów wykluczonych nadal jest bardzo dużo** – szacunkowo obejmują one około połowy kraju.

Najsilniej wykluczone pozostają w dużej części województwa **podlaskie** oraz **warmińsko-mazurskie**. W centralnej Polsce znaczące luki widoczne są także w województwie **łódzkim** oraz w **południowej części Wielkopolski**. Dodatkowo, spora część województwa **pomorskiego** pozostaje poza zasięgiem tej kategorii.

Największe powiaty wykluczone w tej kategorii to:

- Powiat ostrowski – ok. 155 tys. mieszkańców
- Powiat żywiecki – ok. 147 tys. mieszkańców
- Powiat wadowicki – ok. 145 tys. mieszkańców

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

Liczba punktów kategorii „Zawodowy trening tańca sportowego” w podziale na powiaty.

Źródło: Dataplace.ai, opracowanie własne 2025

[PRZEJDŹ DO MAPY](#)

Na mapie **działań para-tanecznych** ponownie widoczne jest bardzo duże wykluczenie. Nie osiąga ono tak dużej skali jak w kategorii nauki tańca do celów zawodowych, jednak nadal obejmuje większość obszaru Polski.

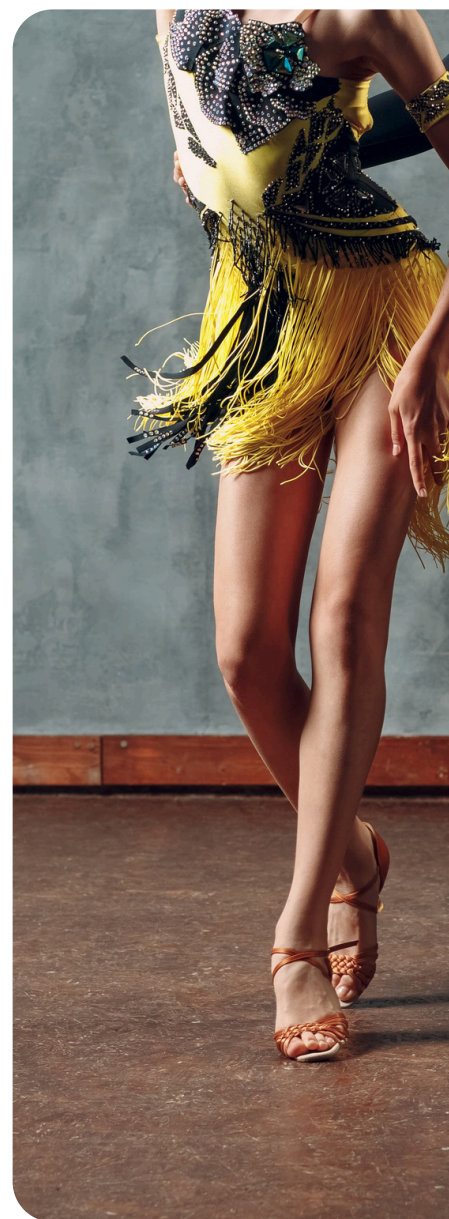
Najbardziej wykluczone pozostają regiony północne i wschodnie, podczas gdy południe i zachód kraju cechują się lepszą dostępnością.

Największe powiaty bez punktów w kategorii działań para-tanecznych to naprawdę duże ośrodki w skali kraju, w których brak infrastruktury jest szczególnie widoczny:

- Powiat białostocki – ok. 264 tys. mieszkańców
- Powiat kielecki – ok. 177 tys. mieszkańców
- Powiat Olsztyn – ok. 151 tys. mieszkańców

WNIOSKI OGÓLNE

- **Brak punktów przy dużej populacji** – w każdej kategorii występują powiaty liczące dziesiątki lub nawet setki tysięcy mieszkańców, które pozostają całkowicie pozbawione infrastruktury tanecznej.
- **Najsilniej wykluczone regiony** to wschodnia i północna Polska (woj. podlaskie, warmińsko-mazurskie, lubelskie) oraz część Pomorza i centralnej Polski (łódzkie, południowa Wielkopolska).
- **Zróżnicowanie kategorii** – największe luki dotyczą nauki tańca do celów zawodowych i treningu sportowego; mniejsze, ale nadal znaczące, widoczne są w rekreacji i oglądaniu tańca.
- **Potencjał inwestycyjny** – powiaty z dużą populacją, a bez punktów, wskazują miejsca o wyraźnym, niezaspokojonym zapotrzebowaniu i powinny być priorytetowe w planowaniu rozwoju sieci.

SEGMENTY W OBSZARACH WYKLUCZONYCH

W tej części analizy zestawiamy poszczególne segmenty użytkowników z dostępnością punktów. Identyfikujemy obszary, w których osoby zainteresowane daną kategorią tańca w przeważającej większości muszą dojeżdżać do punktów powyżej 30 minut samochodem.

1. OGLĄDANIE TAŃCA

W kategorii **oglądania tańca** wyróżniają się trzy powiaty, w których odnotowano **relatywnie wysokie zainteresowanie**, a jednocześnie **wszyscy użytkownicy** muszą dojeżdżać ponad 30 minut samochodem, aby dotrzeć do najbliższych punktów:

- powiat kartuski
- powiat grodziski
- powiat szczycieński

2. NAUKA TAŃCA DO CELÓW REKREACYJNYCH

W kategorii **nauki tańca do celów rekreacyjnych** szczególnie widoczne są trzy powiaty, w których poziom zainteresowania jest **stosunkowo wysoki**, jednak dostęp do infrastruktury pozostaje całkowicie ograniczony – **wszyscy użytkownicy** muszą pokonywać ponad 30 minut samochodem, aby dotrzeć do najbliższego punktu:

- powiat nowodworski
- powiat mrągowski
- powiat makowski

3. TANIEC REKREACYJNY

W kategorii **tańca rekreacyjnego** można wskazać powiaty, w których aktywność użytkowników jest **relatywnie wysoka**, natomiast lokalna infrastruktura całkowicie nie istnieje. Oznacza to, że wszyscy uczestnicy muszą dojeżdżać ponad 30 minut samochodem, aby wziąć udział w zajęciach:

- powiat myślenicki
- powiat sławieński
- powiat ostródzki

4. NAUKA DO CELÓW ZAWODOWYCH

W kategorii **nauki tańca do celów zawodowych** pojawiają się powiaty, w których aktywność użytkowników jest zauważalna, lecz całkowicie pozbawiona lokalnego zaplecza. W efekcie wszyscy zidentyfikowani uczestnicy muszą pokonywać ponad 30 minut samochodem, aby dotrzeć do najbliższego punktu:

- powiat myślenicki
- powiat miński
- powiat pucki

5. ZAWODOWY TRENING TAŃCA SPORTOWEGO

W kategorii **zawodowego treningu tańca sportowego** wyróżniają się powiaty, gdzie mimo widocznej aktywności użytkowników brak jest lokalnych punktów. W praktyce oznacza to konieczność dojazdu ponad 30 minut samochodem dla wszystkich uczestników:

- powiat tatrzański
- powiat oleśnicki
- powiat świdnicki

6. DZIAŁANIA PARA-TANECZNE

W kategorii **działań para-tanecznych** zidentyfikowano powiaty, w których przy widocznym zainteresowaniu nie funkcjonuje żadna lokalna infrastruktura. Skutkuje to tym, że wszyscy użytkownicy muszą dojeżdżać ponad 30 minut samochodem:

- powiat kozienicki
- powiat nowotarski
- powiat olsztyński

WNIOSKI OGÓLNE

- **Brak lokalnej infrastruktury dotyka wszystkie segmenty** – w każdej kategorii tańca występują powiaty, w których mimo zauważalnego zainteresowania użytkownicy muszą pokonywać ponad 30 minut samochodem, aby dotrzeć do najbliższych punktów.
- **Zjawisko ma charakter ogólnopolski** – wykluczone powiaty pojawiają się zarówno w regionach wschodnich i północnych, jak i w centrum czy na południu kraju, co wskazuje na szeroką skalę problemu.
- **Różne kategorie, podobny problem** – niezależnie od tego, czy chodzi o oglądanie tańca, zajęcia rekreacyjne, rozwój zawodowy czy działania para-taneczne, w każdej z grup istnieją obszary, w których infrastruktura jest całkowicie nieobecna.
- **Obszary o wysokim, a niezaspokojonym popycie** – wyróżnione powiaty łączy relatywnie wysokie zainteresowanie, które przy braku lokalnej oferty tworzy potencjał do rozwoju nowych punktów i działań

Autorzy raportu

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

www.nimit.pl

KONTAKT

nimit@nimit.pl

+22 122 55 00

Analizy i dane geoprzestrzenne

dataplace.ai
offline analytics company

www.dataplace.ai

KONTAKT

contact@dataplace.ai

+48 791 655 966

Organizator

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

Finansowanie

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Partner strategiczny

U-jazdowski

Minister
Edukacji

Partnerzy

NARODOWE
CENTRUM
KULTURY

INSTYTUT
ADAMA
MICKIEWICZA

centrum
edukacji
artystycznej

za'ks
sprzyjamy wyobraźni

frt:nf

80
LAT PWM
EDITION

S&P
Lot #

Partnerzy regionalni

ŁÓDZKIE CENTRUM
WYDARZEŃ

FILHARMONIA ZIELONOGÓRSKA
im. Tadeusza Bairda

KIELECKI
TEATR
TAŃCA

CENTRUM KULTURY
W LUBLINIE

LUBELSKI
TEATR TAŃCA

TEATR
1 9 2 5

O T T
OLSZTYŃSKI TEATR TAŃCA

KRTOWICE
Miasto Ogródów
Instytucja Kultury
im. Krystyny Bochenek

cricoteka

INSTYTUCJA KULTURY
WOJEWÓDZTWA
MAŁOPOLSKIEGO
MAŁOPOLSKA

teatr polski
bydgoszcz

WROCŁAWSKI
TEATR PANTOMIMY
IM. HENRYKA TOMASZEWSKIEGO

instytut
kultury
miejskiej

GDĄŃSK

Patroni medialni

WARSZAWA

dwójka
POLSKIE RADIO

naszemiasto.pl

Presto

PORTAL
PRESTO

TANIEC
SZTUKA, KULTURA, EDUKACJA

e-teatr.pl

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

Odyseja
Teatr Nowszy, chor. Tomasz Ciesielski
Polska Platforma Tańca 2024